

Proleterce DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Nisan 2009 Sayı: 4

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Y29 Mart yerel seçimleri sonuçlandı. Bu sonuçlar, her kesim tarafından çeşitli biçimlerde değerlendiriliyor, dersler çıkartılıyor. Elbette işçi ve emekçiler ve onların öncüleri tarafından da değerlendirilecek ve sonuçlar çıkarılacaktır. Fakat ilk başta kaydedilmesi gereken şudur ki, bu seçimler rüşvet, tehdit, hile, ayak oyunları vb. ile, burjuva demokrasisinin sahteliğini daha net biçimde gözler önüne seren bir seçim olmuştur.

Hem seçim öncesi, hem de seçim sırasında yapılan onca usulsüzlüğe, rüşvete ve gözdağına rağmen, AKP'nin oylarında ciddi bir düşüş olması, AKP'nin görünürden çok daha büyük oranda kitle desteğini yitirdiğini göstermektedir. Seçim öncesi, burjuva medya ve birçok araştırma şirketi tarafından şişirilen, hatta oylarını yüzde 50'ye çıkaracağı söylenen AKP, yüzde 39'a gerileyerek seçimden yenilgiyle çıkan partidir. Böylece AKP'nin mutlak üstünlüğü sarsılmış, Erdoğan şahsında somutlanan pervasızlığı önemli bir darbe almıştır.

Buna karşılık seçimlerden CHP'nin de zaferle çıktığı söylene-
mez. Bir önceki seçime göre oylarında küçük bir artış olmakla birlikte, CHP'nin umut olarak görülmediği tescillenmiştir. Görece yükselen oyların da, İstanbul'da Kemal Kılıçda-
roğlu faktörüyle sağlandığı göz önüne alınırsa, CHP'nin yerinde saydığı görülecektir. Tek başına "laiklik" argümanının sınırı ne ise, çarşaf açılımının da getirisi bu kadardır. Halkın gerçek sorunlarına eğilmeyen, bu yöndeki talepleri dillendirmeyen bir "sol" ya da "sosyal-demokrat" partinin oylarını artıramayacağı CHP somutunda bir kez daha görülmüştür. Hem de kitlelerin AKP'ye duyduğu tepki artmış olmasına rağmen...

Sayfa 2'de sürüyor

Söz sırası işçi ve emekçilerde!

1 Mayıs'ta TAKSİM'E!

Söz sırası işçi ve emekçilerde: 1 MAYIS'TA, TAKSİM'E!

Bu durumdan en fazla yararlanan parti MHP oldu. Oylarını arttıran MHP, geçmişte yüzü iyice açığa çıkan faşist kimliğini de saklayarak kitle tabanını genişletiyor. Halen şoven-milliyetçi dalgadan beslenmesine rağmen, AKP'ye tepki duyan fakat CHP'yi de benimsemeyen kitlelerin oylarını alabiliyor. Kimi yerlerde CHP'nin kazanma şansını düşük görenler, MHP'ye yönelabiliyor. "AKP gitsin de kim gelirse gelsin" hezeyanı, MHP'ye yarıyor. Kuşkusuz bu son derece düşündürücü ve tehlikeli bir gidişattır.

Öte yandan DTP, varolan belediyelerini korurken, yeni kazandığı yerler de oldu. Kürt illerinde (özellikle güneydoğu bölgesi) DTP'nin mutlak üstünlüğü bir kez daha ortaya çıktı. Kürt halkının AKP'nin sözde Kürt açılımlarına rağbet etmediği, sadakayla satın alınamadığı görüldü. Özellikle Dersim, bunun somut göstergesi oldu. Buna karşılık büyük şehirlerde -birçok devrimci-demokrat yapı tarafından desteklenmesine rağmen- DTP'nin oylarında bir artış yaşanmadı.

AKP'de görülen düşüşte, krizle birlikte artan işsizliğin ve yoksulluğun payı olduğu aşikardır. Hatta seçimlerin 29 Mart'ta değil de, üç ay sonra yapılması durumunda AKP'nin oylarının daha da düşeceğinde herkes hemfikir. Çünkü krizin etkileri henüz tüm yönleriyle ortaya çıkmış değildir. Önümüzdeki aylarda krizin şiddeti daha da artacak ve sonuçları daha sarsıcı olacaktır.

TÜİK'in (Türkiye İstatistik Kurumu) son olarak açıkladığı Aralık ayı işsizlik rakamları, yüzde 13.6 ile Türkiye tarihinin en yüksek oranıdır. Resmi rakamlarla 3,5 milyon kişi işsizdir. Kayıtdışı ile birlikte bunun 6 milyonu aştığı bilinmektedir. Kaldı ki bunlar Aralık ayının rakamlarıdır. Aradan geçen üç ay içinde işten atılanlar olmuştur, halen de olmaktadır. Bu işsizlik oranı ile Türkiye, dünyada üçüncü sıraya yerleşmiştir. Güney Afrika ve Hırvatistan'dan sonra en fazla işsiz Türkiye'dedir.

Durum böyleyken, Devlet Bakanı Mehmet Şimşek, herkesle dalga geçercesine işsizliğin nedenini, "kadınların özellikle kriz dönemlerinde iş aramasına" bağlamıştır. Başbakan Erdoğan "mevsimsel" diyerek geçiştirirken, Bakan Şimşek, önce işsizlikteki artışı "mesleksizlik"le sonra da "kadınların işgücüne katılması" ile açıklamış, suçu kadınlara atmıştır.

İşsizlik rekor kırarken, kredi kartı borçluların sayısı, Ocak ayında 1 milyon 646 bindir. Kredi kartı ile yapılan harcamaların ağırlığını ise gıda oluşturmaktadır. İşini kaybeden veya ücretsiz izine çıkarılan birçok kişi, ekmeği bile borçla almaktadır.

İşsizliğin ve yoksulluğun ulaştığı bu boyut, AKP hükümetinin "seçim ekonomisi" uygulayarak en alt düzeyde göstermeye çalıştığı boyuttur. Seçim sonrası doludizgin bir saldırı sağanağı bizi beklemektedir. En başta seçim sonrasına bırakılan IMF ile anlaşma yapılacak ve IMF'nin dikte ettiği "kamu harcamalarını kısıtla / ekonomik hedefleri küçült / borçlarını eksiksiz öde" dayatması ile hayat daha da çekilmez kılınacaktır. Buna hak gasplarını, siyasal baskıları ve ABD'nin dayattığı ezilen halklara karşı aşağılık rolü de eklemek gerekir.

Nisan başında Türkiye'ye gelecek olan Obama'nın, Irak'tan çekilerek Afganistan'a gidecek ABD askerlerine Türkiye topraklarından geçiş izni ve Afganistan'ın çatışma bölgelerine Türk askeri isteyeceği bilinmektedir. Hatta Karadeniz'de yeni üs talebi de dile getirilmiştir. Seçimlerden güç kaybederek çıkan AKP hükümetinin bunlardan ne kadarını yerine getirebileceği bilinmez. Fakat seçim sonrası ekonomik ve siyasal saldırıların artacağı, krizin ve savaşın yükünün katlanarak büyüyeceği kesindir.

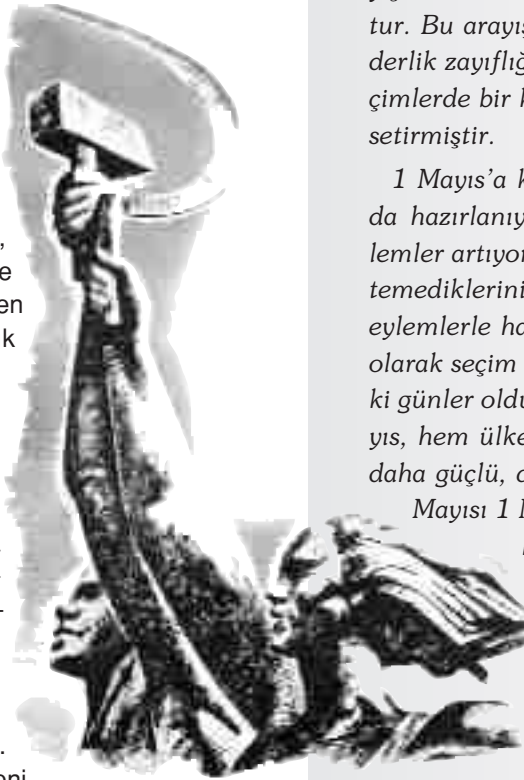
Son iki aydır düzen partileri konuştu durdu. Seçim propagandaları ile beynimizi şişirdiler, bayrakları, flamaları ile etrafı kirlittiler. Şimdi söz sırası bize! Şimdi söz, işçi ve emekçilerde! İşçi ve emekçinin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ta!

1 Mayıs'ın tam da böyle bir zamana denk gelmesi, çok iyi oldu. Şimdi krize, savaşa ve faşizme karşı gücümüzü ortaya koyma zamanıdır!

Kitlelerin gerçek gücü sandıkta değil, sokakta görülür. Hükümetleri de, devletleri de deviren sandık değil, sokağa dökülen kitlelerin gücüdür.

Bu gücü gösterelim! Gösterelim ki, seçim sonrası sökün edecek olan ekonomik ve siyasal terörü püskürtebilelim! "Krizin faturasını çıkaranlar ödesin!" sloganını gerçeğe dönüştürelim! Hayatı durdurup alanları dolduralım!

1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanında olalım!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada yerel seçim sonuçları gelmeye başladı. Yaşanan bütün seçim hilelerine ve sahtekarlıklara rağmen, AKP'nin önlenemez düşüşü başladı. Seçim sonuçları kitlelerin krizden giderek daha fazla etkilenmekte olduğunu, oylarının bu etkiyle kullandıklarını gösterdi. Ancak yine seçimler gösterdi ki, kitlelerin arayışlarına cevap verebilecek bir düzen partisi yoktur. Bu arayışlar devam etmektedir. Devrimci önderlik zayıflığı ve kitlelerin önderlik ihtiyacı bu seçimlerde bir kere daha kendisini yakıcı olarak hissettirmiştir.

1 Mayıs'a krizin giderek derinleşen etkisi altında hazırlanıyoruz. Tüm dünyada kriz karşıtı eylemler artıyor, kitleler krizin faturasını ödemek istemediklerini daha yüksek sesle ve daha militan eylemlerle haykırıyorlar. Ülkemizde saldırılar asıl olarak seçim sonrasına bıkıldığı için, önümüzdeki günler oldukça zorlu geçecektir. Ve bu yıl 1 Mayıs, hem ülkemizde hem de dünya genelinde çok daha güçlü, coşkulu kutlanacaktır. Bu nedenle, 1 Mayıs 1 Mayıs alanında kutlamak için çok daha kararlı bir hazırlık gereklidir.

Clinton'dan Obama'ya ülkemize Amerikalılar yağmaya başladı. ABD Türkiye'yi kendi saflarında savaşa sokmak için bütün gücüyle yükleniyor. Tam da NATO'nun 60. yıldönümüne denk gelen Obama ziyareti, ülkemizde NATO karşıtı eylemlerle birleşerek protesto edilecektir.

Dergimizin sayfalarında gündemdeki konulara ilişkin değerlendirmelerimizi bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

4. sayıda

3	Seçim sonuçları üzerine birkaç saptama
5	8 Mart'ta Kadıköy'de
	Asla unutmayacağız, asla bağışlamayacağız
6	1 Mayıs'ta şalterleri indirip meydanlara akalım
7	1 Mayıs'ta Taksim'deyiz
	Meha Tekstil direnişte
8	İşçi sağlığı ve iş güvenliği tarihsel gelişimi X
9	ATV-Sabah grevi sürüyor
10	Merhumu iyi biliriz
11	Engin Çeber'i katledenler yargılanıyor
12	Kürt Konferansı
13	Ekonomik kriz derinleşirken
14	1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına
16	"Çok yalnızım"
18	Almanya'da krize karşı ilk eylem
19	24 saat yetmez, genel grev
20	Kriz Doğu Avrupa'yı sarsıyor
21	Kriz dönemlerinde göçmen işçilere yönelen ırkçılık
22	İdamlardan son mektuplar
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	NATO'nun 60. yıl zirvesi
26	NATO'nun kanlı tarihi

29

Mart yerel seçimleri yapıldı. Ortaya çıkan tablo üzerine, burjuva medyada haftalarca konuşulup, yazılacaktır. Kuşkusuz devrimciler de bu tabloyu değerlendirecek, gereken sonuçları çıkaracaktır. Ancak burjuva düzende seçimlerin hiç de demokratik bir şekilde gerçekleşmediğini, dolayısıyla kitlelerin gerçek eğilimlerini tam olarak yansıtmadığını bilerek, bu şerhi düşerek... Hele ki son seçimler, hilesi, rüşveti, gözdağı ve tehdidi ile başından itibaren anti-demokratik bir şekilde gerçekleşmişken...

Şaibeli seçim

Seçimlerden aylar önce, seçmen kütükleri krizi yaşandı. Seçmen sayısında, bir önceki seçimden bu yana (22 Temmuz 2007) 6 milyon artış görülüyordu ki, bir buçuk yıllık bir süre içinde böyle bir artış imkan-

rıldı. Sivas katliamının gerçekleştiği otelin altındaki restoranın kapatılması da bu zamana denk getirildi. Eskişehir'i alabilmek için hızlı tren, seçim öncesine yetiştirildi. Keza İstanbul'da metrobüs hattı, yolları ve durakları bitmediği halde açıldı vb...

Bütün bu hile ve rüşvetler yetmezmiş gibi **AKP'li bakanlar, gittikleri yerlerde, yerel yönetimlerde başka parti işbaşına gelirse oraya hizmet göndermeyeceklerini söyleyerek kitleye gözdağı verdi.** Örneğin Adalet Bakanı M. Ali Şahin, seçim propagandası için gittiği Antalya'da "sorunlarınızın çözülmesi için bizimle uyumlu çalışacak yerel yöneticileri seçmeniz gerekiyor" dedi. Diğerler bakanlar da benzer açıklamalarla, AKP dışında seçilecek yerel yöneticilere zorluk çıkaracaklarını belirttiler.

Seçim öncesi yaşanan bu tehdit ve gözdağı, seçim sırasında ve sonrasında da devam etti. Özellikle Kürt illerinde devletin

düşüreceğini söyleyerek meydan okumuştur. Öte yandan keskinleşen burjuva klikler arası çelişkide, Ergenekon soruşturması ile rakiplerini bastırmış, bu onu daha da rahatlatmış ve oylarını arttıracaklarını ummuştu. Dolayısıyla **29 Mart seçimleri AKP hükümeti için de bir "güven oylaması" muhtevasına büründü.**

Ve 29 Mart seçimlerinin ortaya çıkardığı **birinci sonuç; halkın AKP'ye güveno-yu vermediği, ciddi bir ihtar çektiği ve artık AKP'nin düşüşe geçtiğidir.** Bir önceki seçimde yüzde 47 ile açık ara önde olan AKP, 8 puan düşerek yüzde 39'a geriledi. Çevirdiği onca dolap ve ayak oyunu ile birlikte düşünüldüğünde, AKP'nin oylarının gerçekte daha düşük olduğunu tahmin etmek zor değildir.

Esasında **AKP, geçtiğimiz 1 Mayıs'tan itibaren sarsılmaya başlamıştı.** Demokrasi havarisi yüzü parçalanmış, işçi-emekçi düşmanı kimliği daha net ortaya çıkmıştı. **Kürt halkının nezdinde ise, sınırötesi operasyonlara verdiği tezkere ile düşüşe geçmişti.** Ne var ki, Ergenekon soruşturmasıyla yükselttiği "darbe karşıtlığı" ve son olarak İsrail'in Filistin'e saldırısının ardından yaptığı "Davos çıkışı"yla, yeniden itibar kazanmaya başladı. Ekonomik krizle birlikte artan işsizliği ve yoksulluğu ise, sadaka ile örtbas etmeye, kitle desteğini korumaya çalıştı.

Öte yandan eline geçirdiği **medya gücünü iyi kullandı.** Kendisine muhalif medyayı siyasi ve ekonomik baskı ile köşeye sıkıştırdı. Seçim arifesinde Doğan Medya Grubu'nu vergi cezası ile geriletti. Hemen tüm medya organlarında AKP'nin bu seçimi de açık ara önde bitireceği işlendi. Birçok anket, AKP'yi büyük farkla önde gösterdi. Daha önceki seçimleri doğru tahmin etmesiyle ünlenen Tarhan Erdem'in başında bulunduğu araştırma şirketi, AKP'nin yüzde 50 oy alacağını söylüyordu. Bütün bunlarla AKP'nin yelkenleri şişiriliyor ve seçmenler yönlendiriliyordu.

Tüm bu çabalar, AKP'nin düşüşe geçmesini önleyemedi. Ve bugüne kadar yapılan seçimler, düşüşe geçen hükümet partilerinin bir daha belini doğrultamadığını gösteriyor. Kaldı ki bu **seçimler, krizin etkilerinin daha yeni yeni hissedilmeye başladığı bir dönemde yapıldı.** AKP, bu süre içinde IMF anlaşmasını erteleyerek ve "seçim ekonomisi" uygulayarak durumu idare etmeye çalıştı. Eğer seçimler üç ay sonra yapılsaydı, AKP'nin oyları çok daha fazla düşecekti. Şimdi büyük olasılıkla IMF ile anlaşmayı imzalayacak ve tüm dayatmaları yerine getirecek. Öte yandan krizin şiddeti artacak, etkileri çok daha derin ve sarsıcı olacak. Bütün bunlar düşüşe geçen AKP'yi iyice zayıflatacak ve az-çok koruduğu kitle desteğini de yitirmeye başlayacak.

CHP'ye "Gandi Kemal" aşısı

Bütün bu veriler üzerinden önümüzdeki genel seçimlerde AKP'nin oylarının daha da düşeceğini söylemek yanlış olmaz. Fakat

Seçim sonuçları üzerine Birkaç saptama

Düzen partilerinden umudunu kesmiş kitlelerin arayışına yanıt vermek gerekir. Önümüzdeki aylarda krizin derinleşeceği, işsizlik ve yoksulluğun daha da artacağı düşünülürse, buna karşı eylemlerin ve toplumsal muhalefetin daha da büyüyeceği ortadadır. Keza kızışan emperyalist hegemonya savaşı ve bu doğrultuda Türkiye'ye biçilen rol, krize ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltecektir. Böyle bir ortamda devrim ve sosyalizm seçeneğini güçlendiremezsek, faşizmin kitle tabanını genişletmesi kaçınılmaz. Son seçim sonuçları bu tehlikeyi daha net biçimde önümüze koymuştur.

sızdı. Bu yanlışlığın "adrese dayalı" olarak yapılan son sayımdan kaynaklandığı ortaya çıktı, fakat sayım formları imha edildiği için bir düzeltme de yapılamadı. Yıllardır aynı yerde ikamet ettiği halde seçmen listelerinde görülmeyenler, boş arazilerde ya da kömürlüklerde onlarca seçmenin kayıtlı gösterilmesi gibi sahtekarlıklar, ayyuka çıktı. Bütün bunlara, bu seçimlerde parmağa sürülen mürekkebin kaldırılacağı da eklenince, mükerrer oy kullanmanın yolunun baştan düzlendiği anlaşıyordu. Seçime günler kala, nüfus kimliklerinde "vatandaşlık numarası" bulunması şartı ise, tuzu-biberi oldu, nüfus müdürlükleri doldu taşı. Sonrasında yapılan esneme de durumu ortadan kaldırmadı, yaklaşık 3 milyon seçmen zor durumda bırakıldı.

Hiçbir seçim döneminde olmadığı kadar seçim rüşveti dağıtıldı. Kömür ve gıda ile başlayan bu rüşvetler, beyaz eşyaya kadar uzandı. Devletin kasasından çıkan bu "sosyal yardımlar" AKP lehine kullanıldı. Vali ve kaymakamlar, AKP'nin memurları gibi çalıştı. Bu yardımların en fazla tepki çektiği Dersim gibi yerlerde Valilik binasında AKP'nin seçim malzemeleri bile bulundu.

Seçim rüşvetleri bunlarla da sınırlı değildi. Kürt halkının oyunu alabilmek için TRT 6'nın Kürtçe yayına başlamasından tutalım, Nazım Hikmet'in vatandaşlığa kabulüne kadar birçok yasa arka arkaya çıkar-

resmi görevlilerinin, oy kullandıkları yerlere üniforma ve silahlarıyla geldikleri, kimi yerlerde silahla nöbet tuttukları, seçmenleri açık oy kullanmaya zorlandığı görüldü. İstanbul, Ankara gibi CHP ile kıran kırana yarışın yaşandığı yerlerde elektrik kesildi, polis kıyafetli kişilerin sandıkları alıp gittiği, kimi yerlerde sandıkların kaçırıldığı söylendi. YSK'nın bilgisayar sistemi çöktü, bir süre veri akışı durdu vb... CHP, İstanbul ve Ankara'da seçim sonuçlarına itiraz etti. Fakat önceki seçimlerden de bildiğimiz gibi bu itirazlardan pek bir sonuç çıkmayacak, kapanın elinde kalacaktır.

Özcesi bu seçimler, öncesi ve sonrasıyla içinde birçok sorunu barındıran şaibeli bir seçim olmuştur. Bunların yanı sıra tüm adaylarının ön seçimsiz, parti genel merkezi veya genel başkanın atamasıyla belirlendiği düşünülürse, demokrasi adına nasıl bir sistemin işlediği daha net görülür. Her seçim sonrası "demokrasi kazandı", "demokrasinin zaferi" nutuklarının, ne kadar sahte ve gözboyama amaçlı olduğu da anlaşılır.

AKP düşüşe geçti

29 Mart seçimleri bir yerel seçim iken, içinde bulunan koşullar onu bir genel seçim havasına sokmuştu. AKP, **22 Temmuz seçimlerini, yüzde 47 ile kazanınca Başbakan Erdoğan'ın pervasızlığı artmış,** başta Diyarbakır olmak üzere İzmir gibi "sosyal-demokratların kalesi" durumundaki illeri de

sorun, AKP'den kopan kitlenin, hangi parti veya partilere gideceğidir.

Son seçimlerde CHP, oylarını birkaç puan arttırmıştır, ancak kitleler şu haliyle CHP'yi de umut olarak görmemektedir. **CHP'de oyların görece artmasını sağlayan en önemli faktör, İstanbul'da Kemal Kılıçdaroğlu'nun adaylığıdır.** Kılıçdaroğlu, ilk başta AKP'nin yolsuzluklarını ortaya sermesiyle kitlenin sempatisini toplamış, halktan görünümü ve sakın kişiliği ile farklı bir politikacı tipi çizmişti. İstanbul belediye başkanlığı adaylığı da bunun üzerinden gerçekleşti. CHP'nin İstanbul'da oylarını yüzde 10 civarında arttırması, Kılıçdaroğlu faktörüne bağlıdır. Başta Deniz Baykal olmak üzere CHP üst düzey yöneticilerinin halktan kopuk, bürokratik yapılarından farklı olarak Kılıçdaroğlu'nun mütevazı görünümü, halkla kurduğu ilişki, üstelik Alevi kökenli ve Dersim'li olması, ona olan ilgiyi ve oyları arttırmıştır. Hatta "ikinci Ecevit", "Gandi" gibi sıfatlarla taltif edilmiş, CHP'nin yeni başkan adayı olarak gösterilmiştir.

Kılıçdaroğlu, İstanbul'da yenilmesine rağmen topladığı oy ve ilgiyle, **CHP'de bir kan değişimi gerektiğini, CHP'nin yeni döneme ancak bu şekilde hazırlanabileceğini göstermiş**, burjuvazi de bu mesajları almıştır. Önümüzdeki dönemde CHP içinde böyle bir revizyon beklenebilir. Devletçi-bürokratik yaklaşımı ve şoven-milliyetçi söylemi ile CHP'nin gelip geleceği yer belli olmuştur. Sadece laiklik argümanının yetmediği, bununla mesafe alınamayacağı görülmüştür. Bugüne dek yapılan tüm seçimlerde CHP'nin en fazla oy aldığı dönem '74 seçimleridir ki, Ecevit'in "toprak işleyenin-su kullananın" sloganıyla halkçı propagandayı öne çıkardığı bir dönemdir bu. Kılıçdaroğlu da halktan yapısı ve AKP'nin sadaka sistemine karşı ileri sürdüğü kimi projelerle ilgi odağı haline gelmiştir.

CHP'nin yeniden umut olabilmesi, "sol" ve "halkçı" söylemleri arttırması, böyle bir proje ile ortaya çıkmasıyla mümkün olacaktır. AKP'nin oy kaybı ve derinleşen kriz ortamında kitlelerin artan öfkesi ve eylemliliği, burjuvaziyi yeniden "sol" partilere döndürecek, ona duyduğu ihtiyacı arttıracaktır. O açıdan ya CHP'ye bir "Gandi Kemal" aşısı yapılacak, ya da başka bir "sol" parti, buna uygun şekilde dizayn edilerek kitlelere sunulacaktır. Elbette CHP'yi değiştirmek, birinci tercihleri olacaktır.

MHP'deki oy artışına dikkat

Burjuvazinin tek seçeneği, "sosyal-demokrat" partiler değildir. Bugüne dek kriz ve savaşların yaşandığı birçok tarihsel kesitte, faşist partilerin de önemli bir kitle tabanını arkasına alarak güçlendiği görülmüştür. İkinci emperyalist savaş öncesi İtalya ve Almanya, bunun somut örneğidir. Çünkü **kriz ve savaş dönemleri, şoven-milliyetçi söylemlerin daha fazla arttığı ve kitleleri etkisi altına aldığı dönemlerdir.** İşsizlik ve yoksulluk altında bunalan kitleler, farklı bir çıkış bulamadıklarında faşizmin kitle tabanı olabilmektedirler.

Son seçimlerde MHP, oylarını arttırarak çıkmıştır. AKP'den kopan fakat CHP'de umut göremeyen kitleler, MHP'ye kaymaktadır. Her ne olursa olsun AKP'den kurtulma istemi de, bu kesimleri MHP'ye yönlendirmektedir. Bunda 22 Temmuz seçimleri öncesi yükselen "ulusalcılık"la birlikte, "CHP kazanamayacaksa, MHP'ye de verilebilir" anlayışının yayılmasının payı vardır. Şoven-milliyetçi söylemde CHP ile MHP arasındaki farkın giderek silinmesi, bunun koşullarını oluşturmuştur. Örneğin Ankara'da Melih Gökçek'in düşürülmesi için Murat Karayalçın etrafında birleşen tüm "sol" kesim, MHP'nin adayına karşı hiçbir çalışma yapmamış, adeta onun önünü düzlemiştir. Keza Balıkesir'de AKP'nin kazanacağına kesin gözüyle bakılırken, seçimleri MHP'nin alması, CHP tabanının da MHP'ye oy vermesine bağlanmaktadır.

MHP, 12 Eylül öncesinden farklı olarak, faşizmin sivil milis gücü özelliğini biraz geride tutmakta, hatta değiştiği imajını vermektedir. Zaten sivil faşizm, 12 Eylül sonrasında devlet tarafından geriye çekilmiş, ardından gelişen Kürt ve öğrenci hareketine karşı zaman zaman kullanılmıştı. Ancak bu kullanma, kontrollü ve sınırlı bir şekilde yapıldı. Kürt hareketine karşı esas olarak "özel tim", "jitem" gibi kontra yapılar öne sürüldü.

Türkeş'ten sonra MHP'nin başına gelen Bahçeli döneminde, **MHP'li faşistlerin nispeten geri çekilmesi, burjuva medyanın yaydığı gibi Bahçeli'nin kişiliğinden değil, dönemin gereklerinden ötürü oldu. Ayrıca ihtiyaç duydukları yerlerde BBP'li faşistleri kullandılar.** Böyle zamanlarda MHP'nin yerini BBP aldı. Hrant Dink cinayeti de dahil, son dönemde işlenen siyasi cinayetlerde BBP öne çıktı.

Bütün bunlar MHP'nin faşist yüzünü gizlemesine olanak sağladı. Fakat ihtiyaç duyulduğu an MHP, hazır kıta halinde durmaktadır ve sivil faşist hareketin yine merkezi olacaktır. Birçok linç girişiminde MHP'li faşistlerin bulunduğu sır değildir. Şimdilerde MHP, AKP karşıtlığı ve "merkez sağ" gibi rollerle giderek daha fazla kitle tabanı sağlamaktadır. Bu tehlikeli bir gidiştir ve durdurmak gerektiği açıktır.

DTP oylarını korudu

Erdoğan'ın "Diyarbakır'ı istiyorum" sözünden itibaren yerel seçimler, Kürt illeri için ayrı bir önem taşımaya başladı. O yüzden DTP bu seçimlere bir "referandum" gözüyle baktı ve Kürt halkından bu şekilde oy istedi.

AKP, son yerel ve genel seçimlerde Kürt bölgesindeki feodal-aşiret yapısını ve dinin etkisini de kullanarak, hiçbir düzen partisinin gösteremediği bir başarıyı yakalamıştı. Bazı yerlerde DTP'yi de geçerek birinci parti olması, onu daha da cesaretlendirdi. Öte yandan ülkenin diğer yerlerinden farklı olarak, resmi-sivil tüm bürokratların da desteğini alıyordu.

AKP'nin Kürt bölgesinde artan etkisi, DTP'yi telaşlandırmaya başladı. Son iki seçimde oy kaybına uğramış, AKP kimi Kürt illerinde yerel yönetimleri de ele geçirmişti. O yüzden bu seçimlerde "referandum" dedi ve daha fazla yüklendi. Sadece DTP değil, birçok reformist parti ve kimi devrimci yapılar da yerel seçimleri bir "referandum" olarak ele aldılar ve DTP'ye oy verdiler. Seçim öncesi kurulan "Birlikte başarabiliriz" platformu, esasında DTP çatısı altında birleşme platformuydu. Sonrasında kimi çatlaklar yaşandıysa da birçok devrimci, demokrat yapı ve kişi, DTP'ye oy verdi.

Ve sonuçta DTP ortalama yüzde 6 civarında olan oylarını korumayı başardı. Başta Diyarbakır olmak üzere birçok Kürt il ve ilçesinde belediyeleri kazandı. 2004 seçimlerine kıyasla oylarını ve kazandığı belediye sayısını

arttırdı. Fakat gerçekte eski oy tabanına yeniden kavuştu. Çünkü seçim sonrası DTP başkanı Ahmet Türk'ün de belirttiği gibi, AKP'ye giden "emanet oylar" geri alınmıştı.

Oysa **bu oyların AKP'ye gitmesinde de Kürt hareketinin rolü vardı.** AKP'yi "değişimci", "demokrat" görüp destekleyen, AB'ye girme çabasına büyük değer biçip "Kopenhag kriterleri" uygulanınca Kürt sorunun çözüleceğini sanan ve bunu yayan, onlardı. Sonrasında Erdoğan'ın "kadın da çocuk da olsa gereği yapılacaktır" diyerek Kürtlere uygulanan şiddeti savunması, sınırötesi ve sınıriçi operasyonlara izin vermesi, büyük hayal kırıklığı yarattı. Bunun üzerine "değişimci-demokrat" Erdoğan yerini "Katil Erdoğan"a bıraktı. Gerçekte ne AKP ne de Erdoğan değişmişti. Dün olduğu gibi bugün de ABD'nin Kürt çözümünü yaşama geçirmeye çalışıyordu. Fakat bu "çözüm"de Güney Kürtleri muhatap alınırken, kendileri tasfiye edilmeye çalışılıyordu. Kürt hareketinin ABD'nin Kürt çözümüne ve dolayısıyla AKP'ye uzaklaşması, bunun üzerine oldu.

Kürt halkı oylarını bölgede yine büyük oranda DTP'ye verdi. Fakat bu ne onun iyi belediyecilik yaptığını, ne de doğru politikalar izlediğini gösterir. **Kürt halkının, başta AKP olmak üzere tüm düzen partilerine duyduğu tepki, Kürt kimliğini savunma ihtiyacı ve bu konudaki seçeneksizliği, farklı bir sonuca zaten imkan tanımıyordu.** Metropollerde ise birçok devrimci, demokrat kesimin desteğini almasına rağmen DTP'nin oylarında fazla bir artış olmadı. Çeşitli metropollere dağılmış olan Kürtlerin oyları da çeşitli partilere dağıldı.

Devrim ve sosyalizm seçeneği güçlendirilmeli

Seçimlerde AKP'nin oyları düştü. Buna karşın hiçbir partide gözle görülür bir artış yaşanmadı. Seçim öncesi yapılan tüm kamuoyu yoklamalarında, "hiçbir partinin çözüm olmayacağını" söyleyenlerin oranı ise, ortalama yüzde 25 civarındaydı. Her ne kadar bu seçimlere katılım, yüzde 80 üzerinde olduysa da (ki yerel seçimlerde katılım, genellikle yüksektir) kitlelerin azımsanmayacak bir kısmının tüm partilere mesafeli durdukları ve hiçbirinin çözüm olmayacağına inandıkları görülmektedir.

En başta **düzen partilerinden umudunu kesmiş kitlelerin arayışına yanıt vermek gerekir.** Önümüzdeki aylarda krizin derinleşeceği, işsizlik ve yoksulluğun daha da artacağı düşünülürse, buna karşı eylemlerin ve bir bütün olarak toplumsal muhalefetin daha da büyüyeceği ortadadır. Keza kızışan emperyalist hegemonya savaşı ve bu doğrultuda Türkiye'ye biçilen rol, krize ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltecektir. Buna karşın AKP hükümetinin hem ekonomik, hem siyasal saldırıları artacak, kitlelerin hükümete karşı öfkesi ve eylemleri yoğunlaşacaktır.

Böyle bir ortamda **devrim ve sosyalizm seçeneğini güçlendiremezsek, faşizmin kitle tabanını genişletmesi kaçınılmaz.** Son seçim sonuçları bu tehlikeyi daha net biçimde önümüze koymuştur. Egemen sınıflar, ya faşist-gerici partileri palazlandıracaklar, ya da kendiliğinden yükselen hareketleri bastırmak için "sosyal-demokrazi" yi devreye sokacaktır. Egemenlerin bu klasik yönetim tarzını işlemez kılmak, tamamen devrimci hareketin çabasına, doğru politika ve pratiklerine bağlıdır.

Seçimlerde bir kez daha ortaya çıkan kitlelerin çaresizliği ve arayışları, devrim ve sosyalizmin yakıcılığını yeniden göstermiş, üzerimize düşen görevlere daha bir tutkuyla ve şevkle sarılmamız gerektiğini hatırlatmıştır. Seçimlerden biz komünist ve devrimcilerin çıkarılması gereken en önemli sonuç budur.

8 Mart'ta Kadıköy'de Kadın-erkek elele, mücadeleye

8 Mart'ta Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlanması için Devrimci 8 Mart Platformu'nun organize ettiği miting Kadıköy'de yapıldı. Saat 13'te Tepe Natilius önünde kortejler oluşturmaya başlayan kitle, 14'30'da Kadıköy otobüs du-

raklarına doğru yürüyüşe geçti.

Miting, Proleterce Devrimci Duruş, BDSP, HKM, Halk Cephesi, DKH, Partizan, Devrimci Hareket, TKP, Proletaryanın Kurtuluşu, Pir Sultan Abdal Dernekleri Marmara Şubeleri ve Belediye-İş 1 No'lu Şube tarafından organize edildi. Mitinge katılan 2000 kişi sık sık sloganlar atarak yürüdü. Kadınlar erkeklerle birlikte kortejlerde devrimci kadın önderlerin ve devrimcilerin resimleri taşındı. Emekçi kadınların hayatını kolaylaştıracak birçok talep dövizlere taşınırken, kitle sloganları coşkuyla haykırdı.

"Emekçi Kadının Sahiplendiği Kavga Yenilmez" pankartıyla mitinge katılan Proleterce Devrimci Duruş okurları ise dünyadaki kadın önderlerin ve şehit düşen kadın yoldaşlarının resimlerinin yanı sıra taşıdıkları dövizlerle taleplerini haykırdılar. Rosa'nın, Clara'nın, Collontai'nin, Dolares'in, Zeynep'in, Songül'ün, Selma'nın, Zeynep'in ve Nilgün'ün resimleri genç yoldaşları tarafından coşkuyla taşınırken, flamaları ve dövizleriyle disiplinli ve coşkulu bir kortej oluşturdular. Yürüyüş başlamadan önce söylenen marşlar ve okunan Tanya şiiriyle coşkusunu arttıran kortejde sık sık "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Eşit İşe Eşit Ücret", "Kadına Yönelik Şiddete Son", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Şiddete Son", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Devrimci Kadın Tutsaklar Onurumuzdur", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "Kahrolsun Emperyalist Savaş", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde" "Zeynep, Nilgün Yoldaşlar Ölümsüzdür", "Selma, Songül Yoldaşlar Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Yürüyüş boyunca miting koluna dışarıdan ilgi de oldukça yoğundu.

Miting alanına tüm kortejlerin girmesinin ardından tüm kadın devrim şehitleri şahsında yapılan saygı duruşuyla başlayan program, mitingi düzenleyen kurumlar adına okunan ortak basın açıklamasıyla devam etti. Açıklamada, 8 Mart'ın özünün boşaltılmasına izin verilmeyeceği vurgusu hakimdi. Dünyada ve Türkiye'de emekçi kadınlar üzerine uygulanan baskılara, işkencelere değinilirken, kadın-erkek birlikte mücadele verdiği koşulda kurtuluşun mümkün olduğuna, kadının özgürleşmesinin devrim mücadelesiyle paralel gittiğine, daha önce şehit düşen kadın devrimcilerin bunu birçok kez kanıtladığına atıfta bulunuldu. Açıklamanın ardından Sinter, Gürsaş, DESA deri ve direnişteki diğer işçiler birer konuşma yaptılar. FHKC de mitinge gönderdiği mesajla destek verdi. Konuşmaların ardından Grup Munzur'un söylediği marşlar ve halaylarla miting sona erdi.

Berlin'de 8 Mart

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Berlin'de 8 Mart'ta Yüzçiçek Açsın Kültür Merkezi'nde ADHK, Bir-Kar ve PDD okurları tarafından ortak kutlandı. Sınıflı toplumda kadının tarihi gelişimini anlatan sinevizyonun ardından, şiir grubu mücadelede kadını anlatan şiirlerini sundu. Ortak metnin okunmasının ardından, birlikte marşlar ve türkülerle etkinlik sona erdi.

Asla unutmayacağız asla bağışlamayacağız!

14 yıl geçti unutmadık. Kaç yıl geçerse geçsin Gazi'de yaşanan anti faşist halk direnişini asla unutmayacağız. İşçilerin ve emekçilerin, devrimcilerin üzerine kurşun yağdıran, 23'ünü katleden, 400'den fazlasını yaralayan faşist devleti asla bağışlamayacağız.

Gazi 12 Mart Platformu (Proleterce Devrimci Duruş, ESP, MBP, DHF, BDSP, DH, DTP, Partizan) çalışmalarına 1.5 ay önce başladı. Platformda 10 Mart'ta panel, 11 Mart'ta sokak etkinliği ve insan zinciri oluşturma kararı alındı.

10 Mart'ta Gazi Cemevi'nde gerçekleştirilen panele yaklaşık 100 kişi katıldı. Konuşmacılar, Platform temsilcisi iki kişi, Gazi antifaşist direnişini yaşayan bir kişi ve Gazi'de şehit düşen yoldaşımız Zeynep Poyraz'ın babası Cemal Poyraz'dı. Panel dia gösterisiyle başladı. Ardından konuşmacılar, bu katliamın alevi-sunni çatışması olarak lanse edildiğini, ancak çok geçmeden katliamın devlet tarafından düzenlenmiş olduğunun teşhir edildiğini vurguladılar. Son olarak Platform'un hazırladığı ortak metin okundu.

11 Mart'ta saat 14'te başlayan sokak etkinliğinde sürekli olarak kitleye ajitasyon çekildi ve devrim şarkıları dinletildi. 16'da müzik grupları sahne almaya başladı. Etkinlikte, Osman Akgün Kültür ve Sanat Merkezi müzik çalışanları, Susmak, Bir Adım Daha, Yürüyoruz Dalgalar Gibi ve Biz Kazanacağız marşlarını seslendirdiler. 20.30'da meşaleli insan zinciri oluşturularak Nalbur durağından Cemevi önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş esnasında coşkulu biçimde sloganlar atıldı.

12 Mart sabahı Platform bileşenleri sabah 8'de Alibeyköy mezarlığında anma gerçekleştirdi. Saat 10'da eski karakol önünde kortejler toplanmaya başladı. "Asla Unutmayacağız Asla Bağışlamayacağız" yazılı PDD pankartının arkasında flamalarıyla ve dövizleriyle toplanan PDD okurları, yürüyüş esnasında sık sık "Zeynep-Hakan Yoldaşlar Ölümsüzdür", "Taş-Yürek-Barikat...

Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Gazi Katliamı'nın Hesabını Soracağız", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganlarını attılar. Yürüyüş güzergahına asılan PDD imzalı "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" pankartı dikkat çekti. Kortejin önünde Zeynep ve Hakan yoldaşların resimleri taşınırken, disipliniyle dikkat çeken kortej, Platform'un ortak anması bittikten sonra Zeynep Poyraz'ın mezarı başında bir anma gerçekleştirdi. Anma sırasında ihtilalci komünist hareketin gelişim süreci anlatıldıktan sonra, Zeynep Poyraz yoldaşın bu tarihten aldığı güçle Gazi'ye koştuğuna değinildi.

Mezar başında "Zeynep-Hakan Yoldaşlar Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının yanı sıra "Orak Çekiç Silah Yıldız Bayrağımız", "Yaşasın Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Bolşevik" sloganlarının atıldığı duyuldu. Ayrıca TİKB(B) militanları yürüyüş güzergahına TİKB(B) imzalı ve amblemlili, "Asla Unutmayacağız Asla Bağışlamayacağız" yazılı pankartı astı.

Mezar anmasının ardından kortejini bozmayan PDD okurları cadde boyunca Dört Yol'a kadar süren bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş Dört Yol'da yapılan açıklamanın ardından son buldu.

Gazi'de Newroz

Proleterce Devrimci Duruş okurları 21 Mart'ta Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirdikleri eylemle Newroz'u kutladılar. Heykel Parkı'nda gerçekleştirilen eylemde PDD imzalı "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" ve "Newroz İsyandır" pankartları asıldı. Eylem öncesinde hoparlörlerden yapılan müzikle kitleler Newroz'a çağrıldı. Saat 19'da Newroz ateşinin yakılmasıyla program başladı. Dünyadaki ve Türkiye'deki devrim şehitleri şahsında yapılan saygı duruşunun ardından "Newroz Piroz Be", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları atıldı. Çekilen halayların ardından Newroz kutlaması sona erdirildi.

1 Mayıs Yaklaşıyor

Şalterleri indirip meydanlara akalım!

İşçi-emekçilerin bayramı olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Ama bu bayram, ne herhangi bir bayram ne de şenlik veya kar-navaldır. 1 Mayıs, kavga günüdür! Dünyanın her yerinde işçi-emekçilerin haklarını ve taleplerini sokaklarda haykırdıkları bir gün!

Tüm dünyada işçi-emekçiler, 1 Mayıs günü alanlara dökülerek, emperyalizme, kapitalizme, faşizme karşı birleşik mücadelenin, enternasyonal dayanışmanın en güzel örneğini sunarlar. Bunu burjuvazi de böyle bilir. O yüzden her iki sınıf, hazırlığını buna göre yapar.

2009 1 Mayıs'na giderken...

Bahar aylarının coşkusıyla giriyoruz 1 Mayıs'a. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart, 16 Mart, 21 Mart anma ve kutlamalarını geride bıraktık.

Fakat az bir zaman kalmasına rağmen, 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin çok fazla gündemine girmiş değil. Bunun bir yanı, sendika ağalarının tabana dönük herhangi bir çalışma yapmamasıdır. Diğer yanı ise, yerel seçimlerin bu zamana denk gelmesi ve diğer gündemlerin üzerini kapatmasıdır. Buna rağmen **işçi ve emekçilerin asıl gündemi, seçimler değil kapitalizmin krizinden dolayı yaşadığı, işsizlik yoksulluk ve gelecek güvensizliğidir.**

2009 1 Mayıs'ına emperyalist-kapitalist sistem, bugüne kadar yaşadığı en ciddi krizle girmektedir. Burjuvazi, krizin faturasını yine işçi-emekçilere yüklemeye çalışmakta, saldırılarını arttırmaktadır. Diğer taraftan başta ABD emperyalizmi olmak üzere işgal ettikleri topraklarda katliamlarına devam etmektedir.

Buna karşın dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler, "Krizin faturasını ödemeyeceğiz", "Krizin faturası burjuvaziye", "Karlara özelleştirilmesine, zararların kamulaştırılmasına hayır" sloganlarıyla büyük militan eylemler örgütlediler. Krizle birlikte geniş kitleler kapitalizmi sorgulamaya başladı, sosyalizm fikri tekrar geniş kitlelerin gündemine girdi. 2009 1 Mayıs'ında dünyanın her yerinde krize karşı mücadele, işçi ve emekçilerin ortak hedefi olacaktır.

Ülkemizde de krizin etkileri hissedilmeye başlamış, Türkiye burjuvazisi de faturayı işçi-emekçilere yüklemeye kalkmıştır. Keza emperyalistlerin "kurtarma paketleri" gibi, "krize tedbir" paketleri adı altında burjuvazinin karını korumaya çalışmaktadır. İşçi ve emekçiler ise krize karşı fabrika önü direnişlerini sürdürmektedir.

2009 1 Mayıs'ının ülkemizde ve dünyada krize karşı militan sokak gösterileri ve çatışmalarıyla geçeceği bugünden belli olmuştur.

Taksim, 1 Mayıs alanıdır

2009 1 Mayıs alanı, yine Taksim'dir. İki yıldır iki sınıfın Taksim üzerinden sürdürdüğü kavga, işçi ve emekçilerin zaferiyle sonuçlandı. Bu görkemli dire-

Taksim üzerindeki yasağ hala devam ediyor. Dolayısıyla çetin bir kavga bizi bekliyor. Ama iki yıldır devletin yoğun abluka ve kuşatmasına, coplu, silahlı, gazlı saldırılarına rağmen Taksim yasağını fiilen delmenin deneyimine sahibiz. Bu deneyimlerden dersler çıkararak "eller şaltere ayaklar Taksim'e" hedefli çalışmalara koyulmalıyız. Taksim üzerindeki yasağı ancak kendi örgütlü gücümüze güvenerek kaldırabiliriz çünkü.

niş sonucu, **2009'da 1 Mayıs için yer tartışması ortadan kalkmıştır.**

Taksim'in herhangi bir alan değil, 1 Mayıs alanı olduğunu, 2007'de devletin tüm kuşatmalarına rağmen Taksim'e giren işçi ve emekçiler, "İşte Taksim işte 1 Mayıs!" diyerek ilan etmiştir. Esasında **onu 1 Mayıs alanı yapan, bugüne dek en kitlesel ve coşkulu kutlama olan ve kana bulan 77 1 Mayıs'ıdır.** O yıldan bu yana Taksim, 1 Mayıs alanıdır ve öyle kalacaktır.

Taksim üzerindeki yasağ hala devam ediyor. Dolayısıyla çetin bir kavga bizi bekliyor. Ama iki yıldır devletin yoğun abluka ve kuşatmasına, coplu, silahlı, gazlı saldırılarına rağmen Taksim yasağını fiilen delmenin deneyimine sahibiz. Bu deneyimlerden dersler çıkararak "eller şaltere ayaklar Taksim'e" hedefli çalışmalara koyulmalıyız. **Taksim üzerindeki yasağı ancak kendi örgütlü gücümüze güvenerek kaldırabiliriz çünkü.**

Elbette Taksim hedefli çalışmalarımızın eksenini sadece Taksim yasağının kaldırılmasıyla sınırlandıramaz. '77 katliamcılarının yargılanması, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi taleplerini de yükseltmeliyiz. Krizin faturasını ödememek için emperyalist-kapitalist sistemi hedefe çakan bir mücadele programıyla 1 Mayıs'a hazırlanmalıyız.

1 Mayıs, işbirlikçi sendikalara bırakılmaz

Taksim hedefli, birleşik-kitlesel-devrimci bir 1 Mayıs'ı işbirlikçi, bürokratik sendikacılara bırakamayız. **Onlar, kendi tabanına güvenmek ve dayanmak yerine, kimi milletvekillerine, Avrupa Parlamenterlerine sırtını dayamayı tercih ediyorlar.** Taban örgütlülükleri oluşturmaktan, bir taban hareketi yaratmaktan özellikle kaçınıyorlar. Öncesi bir yana son iki yıllık pratikleri ortadadır.

Özellikle 2008 1 Mayıs'ında doğru dürüst bir taban çalışması yapmamışlardı. Kitleyi Taksim'e taşımak için araçlar koymamışlardı. Kitlenin örgütlü gü-

cüne güveneceklerine, CHP'li milletvekillerine, aydın-sanatçılara dayanarak Taksim'e çıkacaklarını sanmışlardı.

Bu yıl da Avrupa'dan çeşitli heyetler getirmeye çalışmaktadırlar. Avrupa'dan getirecekleri heyetlerin içerisinde sendikaların yanı sıra parlamenterler de bulunmaktadır. Kuşkusuz bu heyetlerin getirilmesi anlamlıdır. Ancak

Taksim'i kopartarak alacak olan ne milletvekilleri, ne de Avrupalı heyetlerdir. Bunu başaracak olan, kitlesel, birleşik, devrimci 1 Mayıs'ın örgütlenmesidir.

Sendikaların bu türden manevralarının, burjuva kurumlara güvenerek hareket etmelerinin önünü almak için, **devrimci-demokrat sendika şube yöneticilerine ve devrimci demokrat işçi ve memurlara büyük görevler düşmektedir.** Daha inisiyatifli davranmalıdırlar. Bulundukları alanlarda taban örgütleri oluşturmalı, bu tehlikelere dikkat çekmelidirler. İşbirlikçi merkezlerine muhalif şubeler, şu ya da bu konfederasyon demeden birlikte hareket etmenin, blok tavrı koymanın biçimlerini oluşturmalıdırlar. Ancak blok hareket ederlerse, işbirlikçi sendikacılar üzerinde önemli bir basınç oluşturabilirler.

1 Mayıs hazırlıklarına başlamalıyız

Her fabrika ve işletmede, organize sanayilerinde 1 Mayıs Komiteleri'ni bir an önce oluşturup işlevlendirmeliyiz. Her komite, 1 Mayıs günü üretimi durdurma hedefiyle çalışmalıdır.

Kitlesel ve birleşik mücadelenin zemini oldukça elverişlidir. Kapitalizmin krizi işçi ve emekçilerin hepsini vuruyor. İşçi ve emekçilere büyük acılar yaşıyor. Gerek bölgesel gerekse işyeri ve havza komiteleri, 1 Mayıs çalışmasında krizi çok iyi işlemelidir. **Krizin acısını yaşayan geniş kitlelerin öfkelerini, tepkisini birleştirmeli, bu kitleselliği Taksim'e akıtmayı başarmalıdır.**

İşsizlik çılgınsa büyüyor. Devletin açıkladığı Aralık 2008 verilerine göre işsizlerin sayısı 3.5 milyon. Buna ocak, şubat ve mart aylarını da eklediğimizde, işsizlik rakamlarının ne kadar devasa boyutlara geldiği görülecektir. Buna paralel olarak açlık ve yoksulluk da büyümektedir.

İşsizler, işten atılan işçiler bir araya gelip komiteleşmeli, "Herkes iş herkese çalışma hakkı" talebiyle, 1 Mayıs'ta önemli bir güç odağı olmalıdır. Öğrenci gençlik gençliğin dinamizmiyle, liselerde, üniversitelerde 1 Mayıs komitelerini oluşturarak birleşik kavga yerlerini almalıdır.

Kapitalist krize karşı mücadele, dünyanın her yerinde, işçi ve emekçilerin ortak keseni olacaktır. Krizlerin olmadığı bir dünyayı, savaşızsız-sömürsüz bir dünyayı yaratmak için devrim ve sosyalizmin renkleriyle bezenmelidir bu 1 Mayıs.

Bunu başarmak için vakit geçirmeden bulduğumuz her yerde 1 Mayıs çalışmalarına başlamalı, kitleleri bu büyük güne hazırlamalıyız.

EMPERYALİST SALDIRGANLIĞA, İŞSİZLİĞE, AÇLIĞA, YOKSULLUĞA, BASKILARA KARŞI 1 MAYIS'TA TAKSİM'DEYİZ!

1 Mayıs 2008'de devlet terör estirmesine rağmen, Taksim'e çıkma iradesini kıramamış, binlerce işçi-emekçi, devrimci, her sokaktan Taksim meydanına çıkmak için saatlerce direniş göstermişti. 2007 1 Mayıs'ından sonra, 2008'de tekrarlanan bu kararlılık, 2009 1 Mayıs'ının yerini netleştirmiştir.

Kapitalist-emperyalist sistemin krize girdiği ve krizin yükünü işçi-emekçilere, halklara yıkmak için önlem üstüne önlem aldığı; kitlesel işten atmaların yaşandığı; yaratılan işsizlik korkusu ile, kölece çalışma koşulları ve ücretlerin dayatıldığı; tüm bu saldırılara karşı ise, öfkenin biriktiği, işyerlerinde direnişlerin, grevlerin yavaş yavaş geliştiği bir dönemde 2009 1 Mayıs'ını karşılıyoruz.

Eğitim ve sağlıktan sonra suyun da piyasalaştırılmasının adımları atılarak yağma ve talana devam ediliyor. Keyfi arama ve gözetimlerin sıradanlaştırılıp, gözetiminde ve hapishanelerde, sokaklarda işkencelerle ölümlerin yaşandığı baskı ortamı olağanlaştırılıyor. 15 Mart günü Nurtepe mahallesinde yaşanan polis destekli faşist saldırı, devletin emekçi halka ve emekçi mahallelere nasıl baktığının bir aynasıdır.

Halkın her kesimine karşı dizginsiz bir saldırı dalgasının sürdüğü bugünlerde, ortak mücadelenin örgütlenmesi can alıcı bir noktada durmaktadır.

2007 ve 2008 1 Mayıs'larının bize gösterdiği, birleştiğimizde, kararlarımızın içini doldurup arkasında durduğumuzda başarabildiğimizdir. Son iki yıldır, birleşik mücadeleyi başardığımız her yerde, önemli kazanımlar elde ettiğimizdir.

2009 1 Mayıs'ının nerede yapılacağına dair bir tartışma yoktur. Tartışma, emekten ve halkın yana tüm devrimci, ilerici güçlerin bir araya gelip Taksim 2009 1 Mayıs'ını birlikte en güçlü nasıl örgütleyeceği üzerinedir. Bu sorumluluk hepimizindir. Sendikalar, meslek odaları, DKÖ'ler, siyasi partiler, devrimci güçler, kısacası tüm emek güçleri, 2008 1 Mayıs'ından dersler çıkarıp bu sorumluluğun altına girerek 2009 Taksim 1 Mayıs'ını bir an önce örgütlemeye başlamalıdır. Bu noktada gecikilmemeli, güçlü bir ön hazırlık çalışması planlanmalıdır.

Biliyoruz ki, bu ülke hiçbir hak mücadele edilmeden kazanılamaz. Ve biliyoruz ki, haklar, bedeller göze alınmadan elde edilemez. Bizler birleşsek, büyük bir güç oluruz ve önümüze ne tür engeller çıkarırlarsa çıkarsınlar hepsini birer birer aşarız. Bu anlamıyla son iki 1 Mayıs, olumlu ve olumsuz yanları ile paha biçilmez derslerle doludur. Bu ülkenin en büyük şehri açık bir hapishaneye çevirdiler. Karadan, denizden, havadan koca bir şehri kuşattılar. Yolları kestiler, 1 Mayıs sabahı önlerine kim geldiyse saldırdılar, gözetim altına aldılar. Sıkıyönetim uygulansa herhalde bundan daha fazla önlem alınamazdı. Peki ne yaptılar? Hiçbir şey! Başaramadılar, işçi-emekçilerin, devrimcilerin Taksim'e çıkma iradesini engelleyemediler, kıramadılar! Bu yıl da engellemeyecekler!

Başta DİSK ve KESK olmak üzere, ilerici, devrimci güçler fazla zaman geçirmeden bir araya gelmeli, 2009 1 Mayıs'ını Taksim'de örgütlemek için ortak bir mücadele komitesi oluşturmalıdır. Krizin tüm yakıcılığı ile hissedildiği bir dönemde emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin halka dönük saldırılarına güçlü bir cevap vermek istiyorsak, birlikte hareket etmeli, buna uygun bir yaklaşım sergilemeliyiz.

Kürt halkına yönelik saldırılara sessiz kalmamalıyız. Bu ülkede on yıllardır sürdürülen imha, inkar ve asimilasyon politikalarına karşı bir duvar örmeliyiz. Bu duvar halkların kardeşliğini savunarak Kürt halkına yönelik saldırıların karşısında durarak örülük ancak.

Bizler beş yıldır, Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak, üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirdiğimize inanıyoruz. Bu yıl da birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs'ı örgütlemek için her türlü çabayı sarfedeceğimizi deklare ediyoruz. Bu düşüncelerle;

- ✗ **Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilmesi,**
- ✗ **1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi**
- ✗ **'77 1 Mayıs'ının katliamcılarının yargılanması ve**
- ✗ **Krizin bedelini ödememek için**

1 Mayıs 2009 günü Taksim'de olacağız! Tüm emek örgütlerini, DKÖ'leri, partileri, devrimci güçleri ve emekçi halkımızı bu hedefler doğrultusunda 1 Mayıs'ı birlikte örgütlemeye davet ediyor, sendikaların 1 Mayıs günü iş bırakma çağrısında bulunmasını istiyoruz.

18 Mart 2009
Devrimci 1 Mayıs Platformu

Meha Tekstil Direnişte

3 Mart tarihinde, aylık, mesai, vergi iadesi alacaklarını alamadıkları için direnişe başladı Meha işçileri. Krizin fa-turasını işçi ve emekçilere kesmek isteyen Meha tekstil patronu, ödemeleri yapmadığı gibi

117 işçiyi de "Kriz var" diyerek işten attı ve işyerini kapattı. Taleplerinin karşılanmaması üzerine direnişe geçen Meha Tekstil işçileri, direnişlerini Gaziosmanpaşa Elmabahçesi'ndeki işyerlerinin önünde çadırdaki sürdürüyorlar. Çoğunluğu kadın işçi olmak üzere 117 işçinin çalıştığı Meha Tekstil, LC Waikiki'ye fason üretim yapıyordu. Direnişe geçtikleri andan itibaren kararlılıklarını ortaya koyan Meha tekstil işçileri, eylemlerini Taksim ve Şirinevler'deki LC Waikiki mağazalarının önlerine de taşımış durumdadır.

Patron, işçilerin direnişe geçmesi üzerine, "iflas ettim" yalanıyla polis eşliğinde makineleri kaçırdı. Buna karşı koymak isteyen Meha Tekstil işçilerine 19 Mart'ta saldıran polis, iki işçiyi de gözaltına aldı. İşyerini kapatan Meha tekstil patronu aynı zamanda mütahitlik ve kuyumculuk gibi işlerde de faaliyet gösteriyor. "Kriz var" diye 117 işçiyi işten atan Meha patronunun paraları diğer işlerine aktardığı ortada. Resmi olarak işten atılma kağıtları verilmeyen işçiler İşkur'a başvurarak işsizlik sigortasından yararlanmak istiyorlar. Ayrıca 60 işçi de alacakları için mahkemeye başvurdular. Parası olmayan işçiler ise henüz başvuruyu yapamamış olmanın üzüntüsünü yaşıyorlar.

Meha Tekstil'de çalışanların çoğunluğunu kadınlar oluşturuyor. Tekstil sektörünün kadın emeğinin yoğun sömürüldüğü sektörlerden biri olduğu biliniyor. İşçilerin en eskisi 14 yıllık iken işe yeni giren işçilerin sigortaları yapılmıyor. Ortalama 5-6 yıllık çalışma süresi olan işçilerin 6 ayda bir girdi-çıkışı yapılarak tazminat hakları da gasp ediliyor. Alınan maaş asgari ücret. Hatta bazı işçiler asgari ücretin altında her türlü sosyal güvenceden yoksun bir şekilde çalıştırıldı.

Direnişçi işçiler Taksim ve Şirinevler'deki LC Waikiki mağazaları önünde yaptıkları basın açıklamasıyla işten atılmalarının sorumlularından birinin de LC Waikiki olduğunu belirterek, alacaklarının verilmesini talep ettiler.

Direnişteki işçiler, Sinter, Gürsaş ve diğer direnişlerle de dayanışmalarını gösteriyorlar. Karşılıklı olarak yapılan ziyaretlerin yanı sıra, 4 Nisan'da Taksim'de ATV-Sabah grevcileri, Sinter, Gürsaş, Desa direnişçileri ortak eylem yapacaklar. İşçilere ziyaretçiler de yoğun bir şekilde geliyor. Devrimci kurumlar ve sendikalar, sınıf dayanışması göstermek amacıyla işçileri yalnız bırakmıyor. Ancak oy avcılığına soyunan parti temsilcileri ve adayları da direnişçi işçileri ziyaret etmeyi ihmal etmiyor.

Meha Tekstil işçileri aktif bir direniş hattı izliyor. Çoğunluğu kadın direnişçilerden oluşan Meha Tekstil direnişi, bu yanı sıra da ilgi odağı oluşturuyor. Kadın emeğinin en yüksek seviyede sömürüldüğü sektörlerden biri olan tekstilde yaşanan bu direnişin talebi, alacakların ödenmesi. Ancak, krizin giderek büyüdüğü koşullarda buradaki kazanımların civarda öbeklenmiş bulunan diğer işyerlerini de tetikleyeceği ortada. Bu nedenle, tek tek de olsa başlamış olan direnişler büyük bir önem taşıyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Tarihsel Gelişimi X

1940 ve '50'li yıllarda yaşanan gelişmeler

Bu bölümde, işçi sağlığı alanında 1940'lı ve 1950'li yıllarda yaşanan gelişmeleri işleyeceğiz. Bu yıllar İkinci Emperyalist Savaş'ın hemen arkasından gelen yıllardır. **Bu yıllarda, dünyada güçlü bir sosyalizm rüzgarı esiyordu.** Devrimci rüzgar emperyalist ülkeleri ve sosyalist kampın dışında kalan ülkeleri de sarsıyordu. Emperyalistler ellerindeki kâleleri de tek tek kaybetmenin paniği içinde, işçi ve emekçilerin taleplerinin birçoğunu yerine getirmeye dönük adımlar atıyordu. Dünyadaki bu dalga Türkiye'ye de yansyordu.

Ülkenin iç dinamikleri de mücadele yönünde hareketleniyordu. **Emperyalist savaş döneminde emekçilere yaşatılan sefalet ve baskılara öfke yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başlamıştı.** 1947 yılında Dernekler Yasası'nda yapılan bir değişiklikle işçi sendikalarının kurulmasına sınırlı bir olanak sağlanmasının ardından ülkenin her tarafında **birçok sektörde yaygın bir sendikalaşma hareketinin başlaması** bu dinamiklerin ne kadar güçlü olduğunu göstermeye yetti ve egemenler birkaç ay geçmeden sendikaları yasaklamak zorunda kaldılar.

İşte böyle bir uluslararası ve iç siyasi koşullar altında 1940'lı ve 1950'li yıllarda **işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını düzenleyen birçok alanda peş peşe onlarca yasa, tüzük ve yönetmelik çıkarıldığını görüyoruz.** Bu dönemde, ücret, çalışma saati, tatil gibi yaşam koşullarını iyileştiren düzenlemelerin yanında sosyal güvenlik ve işçi sağlığı alanında da birçok düzenleme yapılmıştır. Çalışma alanına dönük olarak kurumsal düzenlemeler de yapılmıştır. 1950'li yıllar aynı zamanda işçilerin sendikalaşma isteğinin engellenemediği noktada, Türk-İş ile kontrol altına alınmaya çalışılmasına da tanık oldu.

Kurumsallaşma alanında atılan adımlar

28 Ocak 1946 tarihinde Çalışma Bakanlığı kuruldu. O dönem konuyla ilgili başka bir kurum olmadığı için sosyal güvenlik de Çalışma Bakanlığı'na verildi. Hemen peşinden, Çalışma Bakanlığı bünyesinde işçi sağlığı ve iş güvenliğine yönelik çalışmaların tek elden yürütülmesi için İşçi Sağlığı Genel Müdürlüğü kuruldu. 13 Aralık 1950 tarihinde, işyerlerinin işçi sağlığı ve iş güvenliği yönünden denetimini yapmak, çalışma yaşamını düzene koymak, yol gösterici uyarılarda bulunmak üzere hekim, kimyager

ve mühendis gibi teknik elemanların görevlendirilmesi ile ilgili 174 sayılı Yasa çıkartıldı. Ancak pratik adımlar tam 13 yıl sonra atılabildi. 12 Ocak 1963 tarihinde İstanbul ve sonrasında Ankara, Zonguldak, İzmir illerinde İş Güvenliği Müfettişleri Grup Başkanlıkları kuruldu. Daha sonra Bursa, Adana, Erzurum gibi illerde de kurularak Grup Başkanlıkları'nın sayıları artırıldı.

30 Ocak 1950 tarihinde İş Mahkemeleri Kanunu ile iş mahkemeleri kuruldu.

1955 yılında İstanbul'da Yakın ve Orta Doğu Çalışma Enstitüsü (YODÇE) kuruldu. Kurumun amacı, çalışma hayatı ve sosyal güvenlik konularında ulusal ve uluslar arası düzeyde eğitim, araştırma, inceleme, yayın, dokümantasyon ve danışmanlık faaliyetlerinde bulunmak olarak belirlendi.

İşçi sağlığı alanında çıkartılan tüzük ve yönetmelikler

İşçi sağlığı ve iş güvenliği dolaylı olarak başka yasaların içinde yer alıyordu. 1936 İş Kanunu'nda bu alana dönük tüzük ve yönetmeliklerin çıkartılacağı söylenmesine rağmen 1940'lı yılların sonuna kadar hiçbir adım atılmamıştır. Bu dönemde çıkarılan bazı tüzük ve yönetmelikler şunlardır;

- ✓ 1948, Ağır ve Tehlikeli İşler Tüzüğü
- ✓ 1948, İşçilerin Sağlığını Koruma ve İş Emniyeti Tüzüğü'nün 3. Maddesine Göre Teftiş ve Murakabesi Hakkında Yönetmelik
- ✓ 1952, Parlayıcı, Patlayıcı, Tehlikeli ve Zararlı Maddelerle Çalışan İşyerlerinde Alınacak Tedbirler Hakkında Nizamname,
- ✓ 1953, Maden İşletmelerinde Alınacak Emniyet Tedbirleri Hakkında Nizamname
- ✓ 1958, Gemi Adamlarının Sağlık, İlaçe ve İkamet Şartlarını Gösteren Nizamname

Sosyal güvenlik alanında atılan adımlar

İşçi sağlığı açısından sosyal güvenlik alanında

yaşanan gelişmeler de son derece önemlidir. Bu dönemde sosyal güvenlik alanında da peş peşe yeni düzenlemeler yapılmıştır;

1 Ocak 1946 tarihinde İşçi Sigortaları Kurumu kuruldu.

27 Haziran 1945 tarihinde "İş Kazaları ile Meslek Hastalıkları Hakkında Kanun", 2 Haziran 1949 tarihinde "İhtiyarlık Sigortası Kanunu", 4 Ocak 1950 tarihinde "Hastalık ve Analık Sigortası Kanunu", 4 Şubat 1957 tarihinde "Maluliyet ve Ölüm Sigortaları Kanunu" çıkartıldı.

Sosyal güvenlik alanında çıkartılan bütün bu yasalar, 10 ve üzerinde işçi çalıştıran işyerlerinde geçerliydi. 1940'lı ve 50'li yıllardaki işletme büyüklükleri dikkate alındığında ağırlıklı olarak kamu işletmelerinde uygulanmıştır. Yaygınlaşması ve bütün işçileri kapsamı için 1964 yılında Sosyal Sigortalar Kanunu'nu (SSK) beklemek gerekecekti.

Sosyal güvenlik, memurların çok küçük bir bölümünü kapsarken, 1 Ocak 1950 tarihinde kurulan Emekli Sandığı ile bütün memurları kapsamına aldı.

Çalışma yaşamına dönük genel düzenlemeler

Çalışma süresi, çalışma yaşı, ücret, dinlenme ve tatil hakkı vb. faktörler işçi sağlığı üzerinde ciddi etkilerde bulunmaktadır. Bu dönemde bu alanlarda da bazı düzenlemeler yapılmıştır.

1951 yılından itibaren asgari ücret tespitine başlandı. **Asgari ücret iş kollarında ve illerde ayrı ayrı belirleniyordu.** 1958 yılı itibarıyla 29 il ve 18 iş kolunda asgari ücret belirlendi.

1936 tarihli İş Kanunu'da bazı iyileştirmeler yapıldı.

1951 yılında çıkartılan "Hafta Tatili ve Genel Tatil Günlerinde Ücret Ödenmesi Hakkında Kanun" ile işçilere hafta ve bayram tatillerinde yarım ücret ödenmesi

hükmü getirildi. 1956 yılında bu kanunda yapılan değişiklikle tatil günlerinde tam ücret ödenmesi hükmüne bağlandı.

1960 yılında "Yıllık Ücretli İzin Kanunu" ile hafta ve genel tatillerde ücret ödenmesinin ardından ücretli izin hakkı da getirildi.

Kaynaklar:

- 1) Ahmet Makal, Türkiye'de Çok Partili Dönemde Çalışma İlişkileri 1946-1963
- 2) Selim Baradan, Dokuz Eylül Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Fen ve Mühendislik Dergisi, Sayı:1, Ocak 2006

ATV-Sabah grevi sürüyor

Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda örgütlendikten sonra Çalık grubuyla TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine greve çıkan ATV-Sabah çalışanlarının grevi sürüyor. Şu anda İstanbul'da süren direnişler içinde en yoğun desteği gören ATV-Sabah grevcileri de "burada olmak bizim için onurdur" diyorlar. Hemen her gün direnişe destek ziyaretleri olurken, burjuva partiler de seçim döneminde burayı "boş" bırakmıyorlar. Ancak grevdeki işçiler, bu ziyaretlerin birer aldatmadan ibaret olduğunun farkında. Hatta kendilerine sol diyen CHP gibi partilerin belediye başkan adaylarının grevden olabildiğine uzak durduğunu, program için gelenlerin ise grev pankartını görmezlikten gelerek geçip gittiklerini anlatıyorlar.

İşçilerin en büyük morali ise işçiler ve emekçiler, devrimci kurumlar, sendikalar tarafından yapılan ziyaretler oluyor. Başta her Çarşamba gökdelenlerin önünü eylem yerine çeviren IBM işçileri olmak üzere, öğrenci gençlik de direnişin yaygınlaşması için çabalarını yoğunlaştırıyor. İTÜ öğrencileri, grevin sesini okullarına taşıyorlar. Ayrıca ATV-Sabah grevcilerinin her cumartesi yaptıkları yürüyüşler de sürüyor. Taksim Tramvay durağından toplanarak meşalelerle Galatasaray Lisesi önüne kadar destekçi işçiler ve emekçilerle yürüyorlar.

İşçiler, merkezi bir yerde grevde olmalarının avantaj olduğunu ancak medya holdinglerinin grevlerini görmezlikten geldiklerini söylüyorlar. Birbirleriyle kanlı-bıçaklı olan Doğan Holding ve Çalık Holding, grevi yok saymaya gelince hemfikir oluyorlar. Hatta bir medya holdinginden eğer sendika yüzünden kovulduysanız, bir daha iş bulma şansınız olmuyor. Grevci bir işçi "Burada patronu dövseniz başka bir yerde iş bulursunuz ama örgütlenme yaparsanız ağzınızla kuş tutsanız işe almazlar" diye özetliyor durumu. Medya sektöründe birçok gazeteci ve çalışan her tür sosyal güvenceden, örgütlülüğünden uzak bir şekilde çalışmaya devam ediyor.

Köşelerinde milyon dolarlar kazananlar, kendilerine dokunulduğunda demokrasi havarisi kesilenler, basın özgürlüğünden söz edenler, iş sendikal örgütlenmeye gelince gıklarını çıkarmıyorlar. ATV-Sabah grevi de bu kuşatmayla karşı karşıya.

Grevin etrafında oluşan destek yumağı bu sansürü de parçalamaya devam ediyor, edecek. Bir grevci işçinin dediği gibi "Ben direnmeyi tercih ettim çünkü kafamı koyup yattığımda rahat olduğumu biliyorum. Benim için de bu onur yeterlidir". Greve çıkmayıp da sendikadan bir takım rüşvetler karşılığında istifa edenler ise bu vaatlerin karşılanmaması bir yana işlerini bile koruyamıyorlar, koruyamayacaklar. Çünkü, birileri tarafından sadaka olarak verilenler, günü geldiğinde misliyle istenecektir. En son aşama ise onursuzluktur. Borazanlık yapmak, patronun fikirlerini yazmaktır. Eğer basın özgürlüğünden bahsediliyorsa, en başta gelen özgürlük çalışanların örgütlenme özgürlüğü ve her türlü talebinin karşılanmasıdır. ATV-Sabah grevcileri, basın sektöründe açtıkları bu yolda kararlılıkla yürüyorlar.

Sağlık çalışanlarından iş bırakma

Sağlık sisteminin yıkıntıları altında yoğun ve güvencesiz çalışma saatlerinin yanı sıra sağıktaki çürümüşlükten kaynaklanan problemlerin sorumlusu olarak hedef gösterilen, başhekimden tutun da hasta yakınlarına kadar birçok kesimden kişi ya da kişilerin saldırısına maruz kalan sağlık çalışanları "can güvencesi", "iş güvencesi" ve "herkese sağlık, güvenli gelecek" talepleri için "NO MUNİTE" dedi.

TTB, SES ve DEV SAĞLIK İŞ önderliğinde 12 Mart perşembe günü Türkiye genelinde 2 saatlik iş durdurma eylemi gerçekleştiren sağlık emekçileri daha sonra hastanelerin acil servislerinde hasta ve hasta yakınlarına bildiriler dağıtarak sorunun çözümü için kendilerine destek vermelerini istediler. Ankara'da bildiri dağıtımının ardından, saat 12.30'da Numune Hastanesi bahçesinde toplanmaya başlayan sağlık emekçileri, buradan Sağlık Bakanlığı önüne bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş boyunca "Hastaneler Halkındır, Satılamaz", "Sağlıkta Yıkımı Durduracağız", "AKP Sağlığa Zararlıdır", "Sağlık Bakanlığı Sağlığa Zararlıdır" sloganları atıldı.

Yürüyüş güzergahında yol trafiğe kapatılırken, hastaneler çevresinden insanlar da alkışlarla sağlık çalışanlarına destek verdiler. Sağlık Bakanlığı önünde ortak açıklamayı TTB Genel Sekreteri Eriş Bilaloğlu yaptı. Bilaloğlu bu yürüyüşün sağlık hakkı yürüyüşü olduğunu, sağlığın doğuştan kazanılmış bir hak değil de alınıp satılır bir mal olduğunun dayatıldığı kapitalist sistem koşullarında krizin çalışanlar üzerinde çok daha yıkıcı hissedildiği ve işçi ve emekçileri yavaş yavaş tükettiğini belirtti. Bilaloğlu konuşmasında sağlık çalışanlarının da iş güvencesi, çalışma ortamlarında can güvencesi, gelir ve gelecek güvencesi sorunları olduğunu, bu sorunlara çözümleri ve mücadele güçleri olduğunu vurguladı. Bilaloğlu'dan sonra söz alan SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun ise, 14 Mart Tıp Bayramı'nın artık bayram havasında geçmediğini, AKP'nin sağlıkta dönüşüm programı ile sağlık sistemini tamamen bitirmesiyle bu günlerin mücadelesinde geçeceğini belirten Yorgun, talepleri yerine getirilinceye kadar eylem ve etkinliklerinin devam edeceğini belirtti.

Sinter ve Gürsaş'ta Direniş Devam Ediyor

Sinter ve Gürsaş işçilerinin sendikal hak mücadelesi için yaptıkları direniş yüzüzlü günleri geride bıraktı. Fabrika önünde beklemeye devam eden Sinter ve Gürsaş işçileri bir yandan da hukuki sürecin bitmesini bekliyorlar.

Sinter'deki işçilerin işe iade davası 10 Nisan'da görülecek. Patronla avukatlar aracılığıyla görüşmeleri sürdüren sendika, işçilerin alacaklarının derhal ödenmesini talep ederken, sendika yetki mahkemesinin sonuçlanması mahkeme heyeti tarafından uzatılıyor. İşçiler kararlılıklarını sonuna kadar koruyacaklarını ve direnişi başarıyla bitireceklerine inanıyor.

İşçilere destek ziyaretleri de devam ediyor. Mehmet Bekaroğlu, Kemal Kılıçdaroğlu başta olmak üzere ilçe belediye başkan adayları ve parti yöneticileri oy avcılığı için direniş yerini ziyaret ettiler. Kitle örgütlerinin direniş ziyaretleri de ilk günkü tempoda olmasa da sürüyor.

Gürsaş işçilerinin fabrika önündeki bekleyişi de sürüyor. Ancak Birleşik Metal-İş Sinter işçilerine gösterdiği ilgiyi buraya göstermiyor. İlk günden beri direnişe mesafeli yaklaşan sendika yöneticileri işçilerin mahkemelerine dahi gitme zahmetini göstermediler. Gürsaş'ta şu anda direnişte olan 4 işçi devrimcilere, işçi ve emekçilere seslenerek direnişlere sahip çıkmalarını istiyorlar. Direnişe devam eden işçilerin yanı sıra içerde çalışan işçiler, sendikal örgütlülüklerini hala koruyorlar. Direniş sürecinde yaşanan bazı kırılmalara rağmen önemli bir süreci göğüsleyen işçiler, sonuna kadar gitme azmini koruyorlar.

Geçtiğimiz ay içinde Sinter ve Gürsaş işçileri Sarıgazi ve Ümraniye merkezlerine kitlesel ve uzun yürüyüşler düzenlediler. Direnişlerini duyurmak ve emekçi semtlere taşımak için önemli bir adım olan bu yürüyüşlere, geçtikleri mahallelerden de yoğun bir ilgi gösterildi. Her iki yürüyüşün ardından yapılan açıklamalarda direnişlere destek istendi.

Gürsaş ve Sinter işçilerinin yüzüzlü günleri geride bırakan direnişine destek olmak ve sahiplenmek önemli bir görev olarak duruyor karşımızda. Onlar yağmura-çamura rağmen direnişlerini sürdürüyorlar. Kriz döneminde her direniş, sınıf mücadelesini bir adım daha ileriye taşıyor.

Merhumu iyi biliriz!

Büyük Birlik Partisi'nin başkanı Muhsin Yazıcıoğlu, bir helikopter kazası sonucu öldü. Yanındaki beş arkadaşıyla birlikte seçim gezisi sırasında gerçekleşen kaza, kurtarma skandalı ile günlerce gündemi işgal etti.

Kaza sonrası aynı helikopter içinde bulunup ayağı kırılan bir muhabir, "Acil Yardım"ı arayıp dakikalarca konuşmasına rağmen, kaza yeri bir türlü saptanamadı. İnsan ısını tanıyan aletlere sahip olmakla övünen ve Kürt gerillalarını mağarada bile bulup nasıl imha ettiklerini, oraları BBG evi gibi izlediklerini şişinerek anlatanlar, koskoca helikopteri günlerce bulamadılar. TÜBİTAK'ın asker için soğuğa dayanıklı kıyafetler icat ettiğini söyleyip kabanlar, kar yüzünden aramaya devam edemediklerini açıkladılar. Bir grup köylü kendi imkanları ile cesetlere ulaşılabilirdi ancak. Sonra da bu köylüleri bile bulup getiremediler. Köylülerin içinden donma tehlikesi geçirenler oldu.

Günler süren bu arama-kurtarma rezaleti, o çok övündükleri teknolojilerinin sadece insanları öldürmeye yaradığını, insanları kurtarmak söz konusu olduğunda beş para etmediğini gösterdi. Tabi tıpkı Özal ve Eşref Bitlis ölümünde olduğu gibi, bu ölüm üzerinde de çeşitli spekülasyonlar yapılacaktır. Öldü mü, öldürüldü mü, orasını bilemiyoruz ve işin o tarafı bizi fazla ilgilendirmiyor da. Bizi asıl ilgilendiren "merhum"un kendisidir, bugüne dek yaptıklarıdır ve yazımızın asıl konusu da budur.

Cenazesi devlet töreni ile kaldırıldı Yazıcıoğlu'nun. TBMM gibi sözde laik bir ülkenin parlamentosundan tekbir sesleri ile uğurlandı. Eski-yeni tüm devlet erkani oradaydı. Tabi Mehmet Ağar'dan Korkut Eken'e kadar tüm ünlü faşistler de. Helikopter düştüğü andan itibaren cumhurbaşkanından parti başkanlarına etkili ve yetkili herkes, BBP'ye koşmuş, geçmiş olsun dileklerini bildirmişlerdi. Tüm parti başkanları seçim çalışmalarını durdurmuş, mitingleri iptal etmişti. Ve hepsi Yazıcıoğlu için "Türk milletinin yetiştirdiği çok şerefli bir insan" diyerek konuşmalarına başladılar.

Cenaze törenlerinde namazı kıldırarak hoca "merhumu nasıl bilirdiniz" diye sorar. Yazıcıoğlu için de sordular tabi. Cenazedeki bu bildik kalabalık ise hep birlikte "iyi biliriz!" dedi. Oysa Yazıcıoğlu gibi faşistleri en iyi biz biliriz.

Muhsin Yazıcıoğlu, sivil faşist hareketin başta komünist ve devrimciler olmak üzere aydınlarla ve halka karşı en azgın saldırıların düzenlendiği 12 Eylül öncesinin faşist liderlerinden biridir. Tıpkı katliam ve cinayetleriyle artık herkesin tanıdığı Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Haluk Kırıcı gibi. Hatta onların yöneticisi, başıdır. 1997-78 yılları arasında bu faşist saldırıların odağı olan "Ülkü Ocakları"nın başkanı-

dır çünkü. Ki o dönem yüzlerce saldırı gerçekleşmiş, cinayetler ve katliamlar yapılmıştır. Bu katliamların örgütleyicisidir Yazıcıoğlu. '78'de Abdullah Çatlı gözaltına alındığında telefona sarılıp dönemin Emniyet Müdürüne "Çatlı'yı bırakmazsanız 150 yere bomba attırırım" diye tehditler savuran kişidir. Ve Çatlı, bu telefonun hemen ardından serbest bırakılmıştır.

"Sola da sağa da karşıyız" teranesiyle gelen 12 Eylül döneminde 7 yıl Mamak'ta kalması, uğradığı büyük zulüm gibi sunulmaktadır şimdi. Onlarca katliam ve cinayetin örgütleyen, kimini bizzat işleyen bu faşist lider, 7 yıl gibi bir sürede cezaevinden çıktıktan sonra doğrudan TBMM'ye milletvekili olarak giderken; komünist ve devrimciler, bir bildiri dağıtmaktan, duvara yazı yazmaktan dolayı on yılı bulan cezalara çarptırıldılar, idam edildiler.

Yazıcıoğlu, '78 Aralık ayında gerçekleşen Maraş katliamı başta olmak üzere, o dönemki tüm katliamlardan sorumludur. Tarihin şu ironisine bakın ki, ölümü de o Maraş'ın dağlarında olmuştur. '92 yılında Sivas katliamı gerçekleştiğinde, katliamı yapanları değil, orada ölenleri "provakatör"lülle suçlayan da Yazıcıoğlu'dur. Maraş ve Sivas katliamlarında ölenlerin ve onların yakınlarının bedduaları tutmuştur sanki. Yazıcıoğlu gerçekten de çok kişinin ahını almıştır. "Alma mazlumun ahını çıkar aheste aheste" sözünde olduğu gibi, ölümü çok trajik olmuştur.

12 Eylül sonrası faaliyetlerine kaldığı yerden devam etmiştir Yazıcıoğlu. Önce MÇP adını alan MHP'den milletvekili olmuş, sonra MHP ile yollarını ayırarak BBP'yi kurmuştur. Aradaki ayrım, "Türk-İslam sentezi" olarak bilinen dinci bir kılıfla bezenmiş faşizmdir. MHP, ırkçı faşizmde ısrar ederken, BBP, İslami motifleri kullanan faşist bir partidir. 12 Eylül sonrası faşist provokasyon ve cinayetlerde MHP'nin rolünü üstlenmiştir. Son olarak Trabzon'daki rahip Santaro cinayetinden İstanbul'da Hrant Dink'in katline kadar, birçok olayın arkasında BBP çıkmıştır. Hrant Dink cinayetinden yargılanan Yasin Hayal gibi faşist tetikçiler, mahkeme salonlarına girerken Yazıcıoğlu'na selam göndermekte, BBP sloganları atmaktadır.

Kısacası Yazıcıoğlu'nun sicili oldukça kabarık ve suçları saymakla bitmez. O yüzden "Türk milletinin şerefli bir evladı" olarak devlet töreni ile defnedilmiştir. Hatta ailesinin isteği üzerine Sivas'ta bir türbeye gömülerek kutsanmıştır. Bunun için jet hızıyla Kültür Bakanlığı'ndan izin alınmıştır. Sözde demokrat Kültür Bakanı Ertuğrul Günay'ın başında bulunduğu Kültür Bakan'lığından. Sivas katliamının gerçekleştiği yerdeki restorani yıllardır kapatamayan bakanlık, Yazıcıoğlu için bir günde karar çıkarmıştır. Ne de olsa "devlet için kurşun yiyen de kurşun atan da şerefli dir!" Belli ki Yazıcıoğlu bu devlet için bizim daha bilmediğimiz çok hizmetler etmiş, çok kurşun atmıştır. Abdullah Çatlı'nın en yakın arkadaşı olma şerefi de ona ait değil midir?

Çatlı'lar, Yazıcıoğlu'ları devletin katında ne olursa olsun, halkın gözündeki yeri bellidir: Onlar eli kanlı faşist katillerdir ve her daim nefretle anılacaklardır!

Asistanlar işgüvencesi istediler

50 D maddesine dayanarak görevlerine son verilen asistan öğretim üyeleri, yaptıkları işgal ve eylemlerle durumu protesto ettiler.

5 Mart'ta başta İstanbul olmak üzere Bursa ve Ankara'da da öğretim üyelerinin desteğiyle eylemleri gerçekleştiren asistanlar, YÖK'ün kaldırılmasını istediler. Lisansüstü eğitimlerini bitirdikleri için maaşları kesilen ve işlerine son verilen asistanlar, İstanbul Üniversitesi'nde 5 Mart'ta bir gecelik eylem gerçekleştirdiler. "Asistan kıymına son" talebiyle Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde başlayan eylem sonrasında, İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü'nde sabaha kadar sürdürülen eylemliliklerle devam etti. 1000'e yakın asistan, öğretim üyesi ve öğrencinin katıldığı yürüyüşle yolu trafiğe kesen kitle, Fan Fakültesi konferans salonunda etkinlikler gerçekleştirdiler.

Bursa Uludağ Üniversitesi'ndeki asistanlar ise 5 Mart'ta saat 12'de bir yürüyüş ve eylem gerçekleştirdiler. "Asistan kıymına son! İşgüvencesi olmadan akademik özgürlük olmaz" pankartının arkasında toplanan 400 kişilik kitle rektörlüğe yürüdü. "Üniversiteler bizimdir ferman devletin", "Asistan kıymına son" sloganlarının atıldığı eylemde asistan kıymının durdurulması istenirken, asistanlar Beyazıt'taki eyleme destek vermek için İstanbul'a geldiler.

Ankara'da da Cebeci Kampüsü'nde bir eylem gerçekleştirildi. Eğitim-Sen'in organize ettiği eylemde de asistan kıymına son verilmesi istendi.

Güzeltepe'de uyuşturucuya tepki

Güzeltepe İlköğretim Okulu'nda uyuşturucu kullandığının ortaya çıkmasının ardından, tepkilerini ortaya koyan Güzeltepe halkı, 20 Mart'ta okul önünde eylem yaptı Okul çıkış saati olan 12.30'da. Güzeltepe Halkı imzalı "Uyuşturucuya ve Yozlaşmaya Hayır" pankartının arkasında bir araya gelen 50 kişi "Uyuşturucuya, yozlaşmaya, hayır", "Çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz", "Müdür istifa", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Uyuşturucuya izin vermeyeceğiz" sloganlarını attılar.

Proleterce Devrimci Duruş ve Halk Cephesi'nin dövizleriyle katıldığı eylemde yapılan basın açıklamasında okulda, iki yıldır uyuşturucu kullanıldığının ortaya çıkmış olmasına rağmen, okul yönetimi ve müdürün üstünü kapatmak için uğraştığı, uyuşturucunun ve yozlaşmanın sorumlusunun kapitalist sistem olduğu belirtildi. Güzeltepe'nin sınırsız olmadığı ve herkesin istediği gibi at oynatamayacağı uyarısı da yapıldıktan sonra, talepler sıralandı. Okul müdürünün istifası, okul aile birliğinin görevini yerine getirmesi, okul önlerinde seyyar satıcıların bulundurulmaması ve parasız eğitim talepleri arasında yer aldı.

Eyleme, ilgi oldukça yoğun olurken, çevrede toplanan öğrenci velileri de eylemi alkışlarıyla desteklediler.

Engin Çeber'i katledenler yargılanıyor

Yürüyüş dergisi dağıtırken gözaltına alındıktan sonra işkenceli sorgulardan geçen ve tutuklanarak konduğu Metris Cezaevi'nde yaptırımlara uymadığı için gardiyanlar tarafından dövülerek öldürülen Engin Çeber'in katillerinin yargılanmasına devam edildi. 4

Mart'ta Bakırköy 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada, işkence yapmak suçundan 13 polislin ifadeleri alınırken, mahkeme heyeti mahkemeden çekildiğini açıkladı.

Tutuklu 5 sanığın yanı sıra tutuksuz yargılanan 44 sanık da duruşmaya geldi. İfadesi alınan polisler, Engin Çeber ve arkadaşlarının direnmelerini gerekçe gösterdiler ve suçu onların üzerine attılar. Yaptıkları işkenceleri ise "dengeli ve orantılı güç kullandık" diye savunular.

Mahkeme heyeti, kamera kayıtlarının bir dahaki duruşmada izlenmesini, ayrıca bir dudak okuma uzmanının hazır bulunmasını isterken, cezaevi müdürlerinin sahte izin belgesi düzenleyerek gardiyanları kurtarmaya çalıştığı ortaya çıktı. Mahkeme, heyetin görevden çekilmesinin ardından 17 Nisan'a ertelenirken, 15. Ağır Ceza Mahkemesi duruşmaya bakacak.

Mahkeme başladığı andan itibaren Bakırköy Adliyesi önünde Halk Cephesi basın açıklaması yaptı. Aralarında PDD'nin de bulunduğu birçok kurum eyleme destek verirken, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek"

başlıklı basın açıklaması okundu. "Engin Çeber'in katilleri bugün halkın vicdanında mahkum edildiler. Ama bu yetmez, yasalar önünde de mahkum edilmelidirler. Aksi taktirde 'yapanın yanına kar kalıyor' anlayışı, 'böyle gelmiş böyle gider' düşüncesi ortadan kalkmaz. Ve giderek vicdanlar nasıl bağlayarak, tepki dahi gösteremeyen bir kanıksama hali ortaya çıkar" denilen açıklamaya 200 kişi katıldı.

"Ferhat'ı vuranlar, Engin'i katledenler cezalandırılsın! Adalet istiyoruz" yazılı pankartın yanı sıra Engin Çeber'in maketinin ve dövizlerin yer aldığı açıklamada, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Özür Değil, Adalet İstiyoruz", "Ferhat'ı Vuranlar, Engin'i Katledenler Cezalandırılsın", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atıldı. Eylem sırasında ara ara Engin Çeber'in yoldaşlarına, dostlarına yazdığı mektuplar ve anıları da okundu. Söylenen türküler, marşlar ve sloganlarla duruşma sonuna kadar beklendi.

Gözaltı, tutuklama ve baskınlar...

10 Mart'ta "Terörle Mücadele Şubesi"(TMS) ekipleri, Atılım Gazetesi, ESP, Güneş Ajans temsilciliklerinin de aralarında bulunduğu kurumları bastı. Ayrıca birçok evi de basarak toplam 60 devrimciyi gözaltına aldı.

İstanbul, İzmir, Adana, Bursa illerinde gerçekleştirilen bu baskınlarda, polis elinde listeye gözaltına aldığı devrimcileri, TMS şubelerine götürdü. Baskınlarda kurumlardaki bilgisayarlara, CD'lere el konulurken, 2 ila 4 gün boyunca gözaltında tutulan devrimcilerden 18'i tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Gözaltılar sırasında kurumlar ve evler talan edilirken, ESP İstanbul temsilciliğine, içerde kimse olmadığı halde, polis kapıyı kırarak girdi. Polis, baskınlarda gözaltına aldıklarını "MLKP üyesi" olarak lanse ederken, devrimci ve demokrat yapılar, eylemlerle baskınları protesto etti.

Atılım gazetesinin yazarı Hasan Coşar da 10 Mart'ta hakkında çıkartılan bir karar dolayısıyla İzmir'de 28 Mart'ta gözaltına alınarak tutuklandı. ESP İzmir temsilcisi Hatice Aydemir de gözaltına alındı.

19 Mart'ta Bursa'nın Kestel ilçesinde arabaları durdurarak kontrol yapmak isteyen polislerden birini öldürdüğü gerekçesiyle Ender Bulhaz Aktürk gözaltına alındı. Gözaltına alındığı andan itibaren TMS'de sistematik işkence gören Aktürk'ün kaburga kemikleri kırılırdı ve götürüldüğü cezaevinden hastaneye kaldırıldı. Halkın gözü önünde gözaltına alınmış olmasına ve kamera kayıtlarına rağmen Aktürk'ün gözaltında olduğu, 2 gün boyunca kabul edilmedi. Ardından Emniyet binası önüne toplanan faşist grup tarafından linç edilmek istendi.

Grup Yorum'un elemanlarından Muharrem Cengiz de 25 Mart'ta hakkında arama olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı ve tutuklandı. Muharrem Cengiz'in 2004'de görülen bir mahkemesinden ceza aldığı gerekçesiyle tutuklandığı belirtilirken, Grup Yorum yaptığı açıklamayla durumu protesto etti.

Ayrıca geçtiğimiz ay içinde Yürüyüş ve Devrimci Demokrasi gazetelerine toplatmalar çıkartıldı.

Nurtepe'de faşizme karşı barikat

15 Mart'ta otobandan geçen MHP arabaları taşlandıktan sonra, faşistlerin Güzeltepe ve Nurtepe'ye polis korumasında saldırmasına, devrimciler ve mahalle halkı barikat kurarak karşılık verdi.

Taşlanma olayının ardından Güzeltepe'ye çıkarak 3 devrimciyi döven faşistlerin mahalleyi terk etmesinin ardından, polis kitlenin üstüne ateş ederek bir devrimciyi yaraladı. "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganlarının atıldığı eylem, saat 16'da başladı. PDD okurlarının da katıldığı barikat eylemine gaz bombaları ve panzerlerle müdahale eden polise taşlarla karşılık veren eylemciler, ara sokaklarda yaklaşık iki saat çatıştı. Çatışmalar sırasında birçok eylemci gözaltına alındı.

Akşam saatlerinde saldırıyı protesto etmek isteyen kitleye yeniden saldıran polise taşlarla karşılık verildi. Helikopterler eşliğinde yaşanan polis saldırısında yoğun gaz bombası kullanılırken kitlenin üzerine ateş açıldı. Eylem boyunca "Katil Devlet Hesap

Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı. İki saate yakın süren eylemde 30'dan fazla kişi gözaltına alındı. İki gün boyunca gözaltında yoğun işkencelere maruz kalan devrimcilerden 5'i tutuklanarak cezaevine konuldu.

Mahalleye düzenlenen bu faşist saldırıyı protesto etmek için de 17 Mart'ta aralarında PDD'nin de bulunduğu kurumlar bir yürüyüş ve basın açıklaması düzenledi. Saat 19.30'da Güzeltepe Sağlık Ocağı önünde toplanan 150 kişi "Faşizme Geçit Vermeyeceğiz" Nurtepe-Güzeltepe imzalı pankart açtılar. "Güzeltepe Faşizme Mezar Olacak", "Nurtepe Faşizme Mezar Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarının atıldığı eylem, Nurtepe Sokullu Caddesi üzerinde yapılan basın açıklamasıyla bitirdi.

Basın açıklamasında mahalleye yapılan faşist saldırı kınanırken suçlunun devrimciler gibi gösterilmeye çalışıldığına, asıl suçlunun bu faşist düzen ve onun koruyucusu polisin olduğuna vurgu yapıldı.

Hüseyin Temiz sonsuzluğa uğurlandı

BDSP üyesi ve Küçükçekmece İşçi Platformu sözcüsü Hüseyin Temiz 11 Mart'ta öldü.

İki yıldır kanser hastalığıyla mücadele eden Hüseyin Temiz, enerji sektöründe çalışan bir işçiydi. Yaşamının büyük bölümünü devrimci saflarda işçi çalışması içinde geçirdi. 13 Mart'ta yapılan bir cenaze töreniyle sonsuzluğa uğurlandı.

Sabah saatlerinden itibaren Yeni Bosna Cemevi'nde toplanan BDSP'liler, "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir" pankartını açarak kızıl bayraklarla yoldaşlarını uğurlamak için beklediler. Bu arada kamera ile kitleyi çeken polislerin elinden fotoğraf makinesi alınarak çekim kayıtları silindi. Saat 13'te Cemevi'nde yapılan törende, Hüseyin Temiz'in yaşamı ve mücadelesi anlatıldı. "Hüseyin Yoldaş Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı törende, yoldaşları Hüseyin Temiz'i son bir kez önünden geçerek selamladılar. Törene Proleterce Devrimci Duruş da katıldı.

ABD'nin "Kürt çözümü"nde bir adım

KÜRT KONFERANSI

Nisan ayının sonu veya Mayıs ayının başında, Erbil'de bir Kürt Konferansı toplama hazırlığı hız kazandı. Uzun süredir dillendirilen bu konferans, ABD'nin "Kürt çözümü" doğrultusunda attığı adımlardan biri.

Dünya Su Formu toplantısı için Türkiye'ye gelen Irak Cumhurbaşkanı **Talabani'nin, Kürt Konferansı'nda PKK'ye silah bırakma çağrısı yapacaklarını söylemesi**, Kürt Konferansı'nı Türkiye gündeminin de ön sıralarına taşıdı. Ardından Abdullah Gül'ün Irak ziyareti gerçekleşti. 33 yıl aradan sonra devlet başkanı sıfatıyla Irak'a yapılan ilk ziyaret olması bakımından "tarihi" olarak nitelenen Gül'ün ziyaretine de Kürt sorunu damgasını vurdu. Irak'a giderken gazetecilere, Kürdistan Bölge Yönetimi ile de görüşeceklerini söyleyen Gül, "**Kürdistan**" sözcüğünü resmi olarak kullanan ilk yetkili de oluyordu. Her ne kadar Irak dönüşünde bu sözcüğü kullanmadığını söyleyerek "tornistan" ettiyse de, Irak anayasasında geçtiği biçimde hitap etmek gerektiği, giderek daha fazla kanıksanmaya ve kabul görmeye başladı.

Hatırlanacaktır, geçtiğimiz ay Erbil'de toplanan Abant Platformu'nda da Kürdistan sözcüğü tartışma konusu olmuştu. Platformun kimi üyeleri "Kuzey Irak" demekte ısrar ederken, kimileri resmi olarak geçen "Kürdistan Bölgesel Yönetimi" ifadesini tercih etmişti. Kürt Konferansı'na hazırlık niteliği taşıyan Abant Platformu toplantısı, Kürdistan tanımını da kamuoyuna yayma ve alıştırmaya amacına hizmet ediyordu. Gül'ün Irak ziyaretiyle bu durum daha net biçimde açığa çıktı.

Türkiye'den atılan adımlar

Elbette sorun, basit bir tanımlama sorunu değildir. Daha önce Türkiye'nin "kırmızı çizgileri" olarak geçen **Irak'taki Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin artık resmi olarak tanınması, ilişkilerin geliştirilmesi anlamına gelmektedir**. Bir başka ifade ile, bu yönde atılan adımlara bir yenisini daha ekleme, -hem de bugüne dek "yasak sözcükler"in başında gelen Kürt ve Kürdistan sözcüğünü kullanıma sokarak- ileriye taşıma diyebiliriz.

Kuşkusuz bütün bu adımlar ABD'nin "Kürt çözümü" doğrultusunda atılıyor. Türk Dışişleri yetkilileri tarafından başlatılan resmi görüşmeler, şimdi cumhurbaşkanı düzeyine yükselmiştir. Abdullah Gül, Irak'ta Talabani'nin yanı sıra Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başbakanı sıfatıyla Neçirvan Barzani ile de bir görüşme yaptı. Barzani bu görüşmede, Türkiye'nin bir af çıkarması durumunda, PKK'nin silah bırakacağını yineledi. Gül'ün, af konusunun "*Türkiye'nin iç meselesi*" olduğunu söylemesi, ya da Adalet Bakanı'nın "*şimdilik gündemimizde af yok*" demesi, bu yönde yapılan hazırlığı ortadan kaldırmıyor.

Abdullah Gül, Irak ziyareti öncesinde İran'a giderken de gazetecilere "*Kürt meselesinde iyi şeyler olacak*" demişti. Bu konuda fazla açıklama yapmayacağını bildirdikten sonra, kapalı kapılar ardında görüşmelerin olduğunu, terörle bu işin bitmeyeceğinin herkes tarafından anlaşılması gerektiğini, dışta ve içte gelişmelerin çözüm doğrultusunda ilerlediğini bildirmişti.

AKP'nin "Kürt açılımı" olarak tanımladığı gelişmeler de bu yönde atılan adımlardır. TRT Şeş'le başlayan, Ajda Pekkan ile Aynur'un birlikte Kürtçe şarkı söylemesiyle alevlenen Kürt dili ve kültürünün serbestleşmesi tartışmaları, seçim mitinglerinde Baykal'ın da Kürtçe kullanmasıyla genişlemeye başladı. Diğer

yandan Şırnak ve Cizre'de kuyuların açılması, kayıpların faili olarak kimi korucuların ve emekli subayların tutuklanması, Ergenekon soruşturmasının "Fırat'ın doğusuna geçtiği" propagandası vb ile hem içte, hem de dışta, Türkiye'nin Kürt sorununu çözmek için uğraştığı, bu yönde adımlar attığı imajı veriliyor.

Bunlar sadece AKP'nin bir seçim yatırımı olmayıp, devletin yeni yönelimini ortaya koymaktadır. Benzer yaklaşımlar, Genelkurmay'ın açıklamalarında da görülmektedir çünkü. Keza burjuva medya, yine büyük bir ikiyüzlülükle misyonunu yerine getirmeye başlamıştır.

Amerikancı kalemler işbaşında

Hürriyet Genel Yayın Müdürü Ertuğrul Özkök, **Öcalan ile Güney Afrika'nın lideri Nelson Mandela arasında paralellik kurarak**, Öcalan'ın barış sürecinde yer alabileceğini yazmaktadır örneğin. Özkök, köşesinde "*ister kızalım, ister isyan edelim, geldiğimiz noktada PKK Türkiye'nin Kürt sorununda önemli bir aktördür... O nedenle 'ben onu muhatap almam, şununla masaya oturmam' demenin bir anlamı kalmadı.*" demektedir. Ve noktayı şöyle koymuştur: "*Öcalan, kanın durdurulması ve Kürt sorunun çözümüne gerçekten yardımcı olabilecekse, onun eli de itilmemeli. Ben kendi adıma, böyle adını koya koya konuşma zamanının geldiğine inanıyorum.*"

Buna "inanın" sadece Özkök değildir. Radikal yazarlarından MHP kökenli Avni Özgürel de "*PKK'siz çözüm olmaz*" diyenlerdendir. Keza Cengiz Çandar, "*Çankaya'daki Abdullah ile İmralı'daki Abdullah'ın iradelerinin kesişmesi, Kürt sorununda 'iyi şeyler olacağı'nın garantisi sayılabilir...*" diyerek "*PKK'yi ve Öcalan'ı göz önüne almayan bir çözümün çözüm olmaya çağını*" yinelemiştir. Çandar, daha ağıktan Öcalan'ı işaret etmekte, "*her şeye rağmen İmralı, Kandil'den daha önemlidir*" demektedir. Bunu da Öcalan'ın Kürt Konferansı' ve Abdullah Gül'ün sözlerine daha fazla değer vermesine, buna karşılık PKK yöneticilerinin "*PKK'nin yer almadığı bir konferansın kararları PKK'yi bağlamaz*" türünden açıklamaları üzerine söylemektedir. Bir yerde PKK içindeki nüanslara oynamakta ve onu derinleştirmeye çalışmaktadır.

Bugüne dek Türk halkını şovenizmle zehirleyen ve kalemlerinden kan damlayan bu kalemşorların, birden bire Kürt, Kürdistan sözcüğünü kullanmaları, daha ileri giderek Öcalan'ı Mandela'ya benzetip PKK ile masaya oturmaktan bahsetmeleri, tesadüf değildir. Apaçık ki, bu kalemler, **ABD'nin Kürt çözümü konusunda Türkiye kamuoyunu hazırlama görevini üstlenmişlerdir**. Dün yazdıklarına yüz seksen derece zıt olması pahasına, bu görevi de layıkıyla yerine getirmeye çalışmaktadırlar.

ABD'nin yeni planları kapsamında "Kürt çözümü"

Irak'taki askerlerinin bir kısmını çekmeyi planlayan ABD, Irak'taki en güvenilir müttefiki olan Kürt işbirlikçilerinin durumunu sağlamlaştırmaya, böylece kendi geleceğini de garanti altına almaya çalışıyor. ABD'nin Irak içinde kendini rahat ve güvende hissettiği tek yer olan Kürt bölgesinde, varolan sorunları aşması için, Kürt Bölgesel Yönetimi ile sorunlu olan komşuların, en başta da Türkiye'nin kaygılarını gidermesi gereki-

yor. Bu çerçevede **PKK'nin tasfiyesine karşılık, Türkiye'nin Kürt işbirlikçileri ile iyi ilişkiler geliştirmesi için birçok yol deniyor**, çeşitli hamleler yapıyor.

Hatırlanacaktır; 2007 yılında gerçekleşen Bush-Erdoğan görüşmesinden sonra Türkiye'nin "sınırötesi operasyonu"na yeşil ışık yakılmış, "istihbarat paylaşımı" gerçekleşmiş ve bu doğrultuda TSK sınırı içi ve ötesi operasyonları gerçekleştirmişti. Irak işgali ile birlikte gerginleşen Türk-ABD ilişkileri de bu tarihten itibaren yeniden gelişmeye başlamıştı. ABD, bu yardımın karşılığını, Türkiye'nin Irak'taki Kürt yönetimini tanıması ve ABD'ye gerekli kolaylığı göstermesi olarak almak istediğini çeşitli defalar ortaya koydu. Son olarak ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın Türkiye ziyaretinde dile gelen bu istekler, Obama'nın Nisan ayında yapacağı ziyaret öncesi hız kazandı.

ABD, Irak'tan çekeceği askerleri, Türkiye topraklarından geçirerek Afganistan'a göndermek istiyor. Ayrıca Afganistan'ın çatışma bölgelerine Türk askerlerinin gönderilmesini talep ediyor. Kürt bölgesindeki petrol ve doğalgazın Avrupa pazarına açılması da Türkiye'nin üzerinden olacak. Bütün bunlar, Türkiye ile Kürdistan Bölgesel Yönetimi arasındaki ilişkilerin gelişmesini şart kılıyor. Kürt Konferansı, buna hizmet eden hamlelerden biri. Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı sıfatıyla Barzani'nin öncülük ettiği bu konferans, tüm Kürt gruplarını bir araya toplamayı amaçlıyor. Sadece Ortadoğu'da değil, Avrupa'daki Kürt gruplarına da çağrılar yapılıyor. Böylece **Irak'taki Kürt yönetimi, tüm Kürtlerin merkezi; Barzani-Talabani işbirlikçileri ise, tüm Kürtlerin lideri gibi gösterilmeye çalışılıyor.** Bunların arkasında bulunan ABD ise, doğal olarak tüm Kürtlerin hamisi rolünü üstleniyor.

PKK yöneticilerinden Konferansa dönük eleştirel yaklaşımlar gelse de, Öcalan'ın sözleri, ABD'yi ve Türk egemenlerini mutlu etmiş görünüyor. PKK resmi olarak Konferansa çağrılmasa da PKK'ye yakın kişi ve kurumların katılacağı, böylece bir ara formül bulunacağı bildiriliyor. Dışişleri Bakanı Babacan da, davet gelirse Türkiye'nin "gözlemci" ya da "özel davetli" olarak Konferansa katılabileceğini söyledi. Böylece Türk yetkilileri ve PKK, dolaylı biçimde ilk kez bir toplantıda biraraya getirilmiş olacak.

ABD'nin işbirlikçileri aracılığı ile kendi "Kürt çözümü" doğrultusunda belli bir yol aldığı söylenebilir. Ancak daha yolun başında olduklarını da görmek gerekir. Ve unutulmamalıdır ki, tarihte son sözü hep ezilen halklar, emekçiler söylemiştir. Bu konuda da son söz Kürt halkı söyleyecektir. Bugüne dek emperyalist çözümlerin, sorunları depreştirmekten başka işe yaramadığı, aksine daha fazla kan ve acıya mal olduğu görülmüştür. Kürt sorununun da tek çözümü devrimdir. Bu da ancak bu coğrafyadaki tüm halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı yükseltecekleri birleşik mücadele ile sağlanacaktır.

Ekonomik kriz derinleşirken ABD’de düşüş sürüyor

Ekonomik krize ilişkin son ayların en büyük tartışması, krizin dibinin ne zaman görüleceği. Marks, krizin dip noktasına ilişkin iki temel unsura işaret ediyor. **Birincisi, “kapitalistlerin kapitalistler tarafından mülksüzleştirilmesi”, ikincisi ise “üretim unsurlarının imhası”.** Yani şirketler batacak, batan şirketler başkaları tarafından yutulacak, iflas edenler mülklerini kaybedecek, makinalar çöpe atılacak, hammadde kaynakları yıkıma uğrayacak, büyük kitlesel bir işsizlik yaşanacak, stok ürünler imha edilecek. Kriz öncesindeki ekonomik düzenin altüst olmasının arkasından, yeni bir düzen kurulurken yükseliş de başlayacak.

ML literatür krizin dip noktasının böyle tanımlıyor. Ve bu çerçevede baktığımızda, ne ülkemizde ne de dünya ölçeğinde dip noktaya henüz gelinmediğini, düşüşün bir süre daha devam edeceğini söyleyebiliyoruz.

Obama krize çare değil

ABD’den gelmeye devam eden rakamlar, krizin şiddetinin ve etkisinin arttığını gösteriyor. Şubat ayında ABD’de işini kaybedenlerin sayısı 651 bine ulaştı. Bu rakamın 1983 yılından bu yana en yüksek aylık işsizlik verisi olduğu söyleniyor. Böylece ülkedeki toplam işsizlik oranı yüzde 8.1’e ulaştı. Sadece bir ayda bu kadar insanın işini kaybetmiş olması, ABD’deki inişin hız kazandığını gösteriyor.

Bir zamanlar piyasa değeri bakımından dünyanın en büyük bankası olan ABD’li Citigroup bankasının borsadaki bir hissesinin değerinin 1 doların altına düşmesi, bir başka önemli gelişme. Dünyanın en önemli bankasına geçmişte duyulan güvenin bugün ne hale geldiğinin çarpıcı bir göstergesi bu rakam.

General Motors’un iflas etme ihtimalini açıklaması da geçen aya damgasını vuran gelişmeler arasında. Dünya üzerindeki ABD hegemonyasının simgeleştiği isimlerden birisi, bugün iflası tartışıyor. Böylece ABD hegemonyasının en önemli saçıyıkları çatırdıyor.

Geçen ay ABD’de en şiddetli tartışmaların yaşandığı konu ise, ABD’nin en büyük sigorta şirketi iken batan ve devlet tarafından kurtarılan AIG şirketinde yaşanan prim skandalı. Bugün şirketin yüzde 80’i devletin elinde. Ve Mart ayı ortasında, şirket yöneticilerine 100 milyar doların üzerinde ikramiye ödendi. Şirket yönetimi, çalışanlarla imzalanan anlaşmalara uymak zorunda olduklarını, bu nedenle primi ödemek zorunda olduklarını açıklıyorlar. Kapitalizmin gerçek yüzü bundan daha iyi ortaya serilemez herhalde. Şirket, sigortaladığı ve uzun yıllar boyunca sigorta primi tahsil ettiği kişilere karşı hiçbir yükümlülük duymuyor. Onlarla imzalanmış olan anlaşmaların hiçbir hükmü bulunmuyor. **O insanlar bütün birikimlerini ve hayallerini bir anda kaybederken, şirketin önemsedığı tek şey yöneticilerin primleri. Ve devlet tarafından verilen kurtarma parası, yöneticilere peşkeş çekiliyor.**

Aslında bunun farklı örnekleri, krizin ilk gününden itibaren, kurtarma paketleri devreye sokulan bütün ülkelerde ve şirketlerde yaşanıyor. **Devlet, öncelikli görevini yerine getiriyor ve burjuvaziyi kurtarıyor.** Daha önce Lehman Brothers adlı ABD’li şirket de, bütün çalışanlarını işten çıkarıp şirketin iflasını açıkladık-

tan sonra, yöneticilere yüksek tazminatlar ve primler ödemişti. Keza General Motors’un yöneticisi Rick Wagoner’in de, 2008 yılında 14.9 milyar dolarlık bir gelir elde ettiği ortaya çıktı.

Bu tablonun faturası hızlı bir biçimde Obama’ya yansıdı. Kitlelere büyük umutlar vaadederek başa gelen Obama, kitlelerin değil, burjuvazinin sözcüsü ve “koruyucusu” olduğunu gösterdi. Ancak **iki ay kadar önce yüzde 65 olan Obama’nın arkasındaki kitle desteği, son prim ve kriz haberleri ile birlikte yüzde 52’ye kadar düştü.**

ABD’de önemli bir sorun da, konut kredisini ödeyemeyenlerin evlerine yapılan hacizlerde ortaya çıkan artış. Bir taraftan zarar eden ve devlet yardımı alan bankalar, diğer taraftan konut kredisini ödeyemeyenlerin evlerine el koymaya devam ediyorlar. Açıklanan verilere göre, Şubat ayı içinde 291 bin eve haciz geldi. Bu rakam, Ocak ayına göre yüzde 6’lık bir artışı ifade ediyor. Bu da devletin, burjuvazinin çıkarlarını savunduğunun bir başka çarpıcı göstergesi. Kitleler evlerini, bütün mal varlıklarını, işlerini kaybediyorlar, ama şirket yöneticileri maaşlarını ve primlerini eksiksiz aldıkları gibi, kriz sonrasında ellerinde büyük bir emlak stoku ile hazırlanıyorlar.

G-20 zirvesi ve Çin

Aslında zirvenin herhangi bir çözüm üretebileceğini kimse söyleyemiyor. Çünkü herhangi bir devletin elinde bir çözüm olsa kendi ülkesine uygular. Bugün bütün ülkeler krizden, değişik düzeylerde de olsa etkileniyor. Çin’den Rusya’ya, ABD’den İngiltere’ye, yarı sömürge ülkelere kadar bütün ülkeler, krizin şiddetini yaşıyorlar. Hatta bazı ülkeler iflasın eşiğine geldikleri, ya da doğrudan iflaslarını açıklıyorlar.

Kapitalizmin en parlak isimleri bile bugün bunu rahatlıkla ilan edebiliyorlar. Ünlü spekülâtör Soros, “küresel mali piyasaların dağılmış olduğunu” söylüyor. Dünyanın en zenginlerinden ABD’li Warren Buffet, ABD ekonomisinin “uçurumda” olduğunu ve “en kötü senaryoya çok yakın” durduğunu belirtiyor. Alanında önemli bir yeri olan Financial Times dergisi ise, “kapitalizmin geleceğini” tartışmaya başladıklarını duyuruyor. ABD İstihbarat Konseyi’nin son raporu “ABD hegemonyasının gerileme sürecine girdiğini” açıklayarak, bütün bu tablonun üzerine tuz-biber ekliyor.

Sonuçta bu kadar kötü bir tablonun G-20 zirvesinde çözümlenebilmesi ihtimali yok. Ancak zirve daha önemli bir şeyi gösteriyor. Eskiden dünya üzerinde ortaya çıkan ekonomik sorunlar, G-7 ya da en fazla G-8 ülkelerinin gerçekleştirdiği zirvelerde tartışılırdı. Son birkaç yıldır ise, G-20 çok daha büyük bir rol oynamaya başladı. **Çin’in gücü ve hegemonyası büyüdüğü, emperyalist kurumlar içinde giderek daha etkin hale geldi.** G-20 de, Çin’in etkisinin diğer emperyalistlerden daha fazla olduğu bir kurum olarak şekillendi. Ve bugün krize çözüm burada aranıyor.

Elbette ki Çin de krizden etkileniyor. Bütün dünyanın sarsıldığı bir dönemde onun etkilenmemesi düşüncülemez zaten. **Ancak kriz kimilerini yok ederken, kimilerini de büyüten bir etki yaratır.** Tıpkı ’29 bunalımından en fazla etkilenen ABD’nin, sonrasında dünya hegemonyasını ele geçirmesi gibi. Ancak şu da gözlerden kaçmamalı, ABD’nin krize müdahale paket-

leri, daha şimdiden 1.75 trilyon dolarlık bir bütçe açığı öngörürken, Çin’in elinde 2 trilyon dolardan fazla rezerv bulunuyor. ABD (ve dünyanın neredeyse tamamı) geçen yıldan bu yana eksi büyüme gerçekleştirirken, Çin 2009’daki büyümesinin yüzde 8 dolayında olacağını açıklıyor. Doğaldır ki bu iki ülkenin krizden etkilenme düzeyleri ve kriz sonrasındaki gelecekleri farklı olacaktır.

Çin bugün ABD açısından krizi daha da şiddetlen-direcek yeni bir adım atıyor. **Uluslararası piyasalarda ABD dolarının yerine başka bir ortak para birimi oluşturulmasını öneriyor.** Rusya şimdiden başka ülkelerle ticaretinde, o ülke ile kendisinin parasının kullanımına başladı bile. 2001 yılının itibaren bazı ülkeler ticaret ve rezerv para olarak Euro’yu kullanmaya geçmişlerdi. Bütün bu adımlar, ABD Dolarının değerinin hızlı bir biçimde düşmesine neden olacak etkenler. Ve artık bundan geri dönüş yok gibi görünüyor.

Çin’den ABD’ye bir darbe de hazine kağıtları üzerinden indi. Çin’in elinde 1 trilyon dolarlı ABD Hazine kağıdı bulunuyor. Ve ABD, yeni finansman kaynakları ararken, Çin’in hazine kağıtlarını satın almaya devam edeceği umudunu taşıyor. Ancak Çin, son dönemde bunu da tartışmaya açtı. ABD hazine kağıtlarının yeterince güvenli olup olmadığını sorgulamaya başladı. Bu da ABD ekonomisinin ve doların inişini hızlandıran bir etki yaratıyor.

Ve tüm dünyada emperyalist tekellerin yatırımlardan çekildiği, sıcak paraların bulundukları ülkeden kaçtığı, kredilerin dönmesinde büyük sorunlar yaşandığı bir dönemde, **Çin, Afrika’dan Latin Amerika’ya, Ortadoğu’dan Asya ülkelerine kadar dünyanın her tarafında enerji kontratları, hammaddeleri elde etmeye dönük yatırım anlaşmaları imzalıyor ve karşılığında kredi dağıtıyor.** Tıpkı 1900’lerin başlarında büyük altın rezervlerini benzer biçimde değerlendiren ve tüm dünya üzerindeki ekonomik hakimiyetini inşa etmeye başlayan ABD gibi.

Kriz derinleştikçe, kitle korkusu büyüyor

Son dönemde pekçok araştırma kuruluşu, think-tank örgütü, çeşitli kurumlar ya da istihbaratçılar hep aynı korkuyu ifade eden raporlar yayınlamaya başladılar: Kitle patlamaları ve ayaklanmalar gelecek!

Tüm dünya ülkelerinde işsizlikte hızlı bir artış, evini-mülkünü kaybetme, aşırı yoksullaşma yaşanmaya başladı. Ve dünyanın pekçok ülkesinde, bunlara karşı kitlesel eylemler, grevler patlıyor. Yunanistan, Fransa, İtalya, İzlanda, Baltık ülkeleri, Doğu Avrupa ülkeleri şimdiden yüzbinlerce kişinin katıldığı grevler, kitle eylemleri gerçekleştirdiler bile. Kriz derinleştikçe ve etkisi kitleler tarafından daha şiddetli hissedildikçe, bu eylemler de büyüyecek, yaygınlaşacaktır.

Kriz dönemleri, kapitalist sistemin ve kapitalist devletin güç ve etkinliğinin zayıfladığı, sistemde boşluk oluşan dönemlerdir. Bunu burjuvazi de çok iyi biliyor ve büyük bir korku duyuyor. Ancak korkunun ecele faydası yok. Burjuvazi ister şiddet yöntemleriyle bastırmaya çalışsın, ister birtakım tavizler vererek yatıştırmaya çalışsın, krizin şiddeti, burjuvazinin çözüm yöntemlerini boşa çıkartacaktır. Ve bugün kitlelerin ihtiyacı olan tek şey, bulundukları ülkelerdeki devrimci önderliklerdir.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER!

İşçi ve emekçinin bayramı, birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaşiyor. Burjuvazi ile proletarya, sömürenler ile sömürülenler arasındaki bu büyük hesaplaşma gününe bugünden hazırlanmalıyız.

1 Mayıs'ı, 1 Mayıs yapan, işçi sınıfının başta 8 saatlik işgünü olmak üzere taleplerini haykırma, burjuvazinin karşısına sınıf olarak dikilme gücüdür. 1886 yılında Amerikalı işçilerin grevinin kanla bastırılması, yüzlercesinin tutuklanıp dört işçinin asılması, tüm dünya işçilerini harekete geçirmiş, onlarla dayanışma eylemlerini yükseltmişti. Bu tarihten dört yıl sonra toplanan Enternasyonal, 1 Mayıs'ı tüm dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü ilan etti. Ve o tarihten itibaren 1 Mayıslar, işçi ve emekçilerin, burjuvaziye, tüm sömürücü sınıflara karşı gücünü ortaya koyduğu, meydanlara çıkıp taleplerini haykırdığı gün oldu.

Şimdi yeni bir 1 Mayıs'ın daha öngündündeyiz. Tüm dünya işçi ve emekçileri gibi Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de 1 Mayıs'ta üretimden gelen gücünü ortaya koyacak, meydanları dolduracak ve bir sınıf olarak dikilecek burjuvazinin karşısına...

Biz diz çöktüğümüz için egemenler büyük görünür
AYAĞA KALKALIM!

Egemen sınıflar, sistemlerini devam ettirebilmek için en başta devlet denilen aygıtla tepeden turnağa örgütlenmişlerdir. Buna karşın ezilen ve sömürülen kesimleri bölüp parçalayarak, önlerine birçok engel koyarak bir araya gelmelerini durdurmaya çalışırlar. Tüm yasaları ve kolluk güçleri bunun içindir. Herkesi tek başına bırakmak ve diz çöktürmektir amaçları. Ancak bu şekilde sömürü sistemlerini sürdürebilirler çünkü.

Buna karşın sömürülenler ise, ta köleci toplumdan bu yana, eşit ve özgür bir toplum özlemiyle egemenlere başkaldırmış, isyanlar gerçekleştirmiştir. İlk büyük köle isyanını başlatan Spartakist'ten bu yana insanlığın bu özlemi ve savaşı sürmektedir. O yüzden “tarih, sınıf mücadelelerin tarihidir” demiştir Marks.

Sınıf mücadelesinin en keskinleştiği günlerden biridir 1 Mayıs. Çünkü o gün, tüm dünya işçileri, emekçiler ve ezilen halklar hep birlikte, egemenlerin karşısına dikilirler, ona meydan okurlar. Birlik ve dayanışma içinde ne kadar güçlü ve yıkılmaz olduklarını görür, gösterirler. Güçlerinin ve

sınıfsal kimliklerinin farkına vararak kendilerine olan güvenlerini pekiştirirler. O yüzden 1 Mayıs, devrim ile karşıdevrim güçlerinin birbirini sınıadığı bir gündür aynı zamanda.

Önümüzdeki 1 Mayıs'ta da güçler yenisinden sınanacaktır. Bu sınamadan üstün çıkmak için, önce ayağa kalkmak ve etrafımızı ayağa kaldırmak gerekir. Ayağa kalkmalıyız! Kalkmalıyız ki, egemenlerin biz diz çöktüğümüz için büyük göründüklerini anlatalım! Kalmalıyız ki, onların ne denli cüce ve zayıf olduğunu görelim, gösterelim!

AYAKLAR BAŞ OLMALI!

Geçen yıl 1 Mayıs öncesinde Başbakan Erdoğan “ayaklar baş olursa kıyamet kopar” demişti. “Ayak” diye küçümsediği, işçi ve emekçilerdi. Ama bir gerçeği de itiraf ediyordu: Gerçekten de “ayaklar” “baş” olursa, yani işçi ve emekçiler iktidara gelirse, egemenler ve onların çanak yalayıcıları için “kıyamet günü” olacaktı. İşçilerin bayramı, onların “kıyamet”iydi çünkü.

2009 1 Mayıs'ına emperyalist-kapitalist sistem büyük bir kriz içinde giriyor. Fakat bunu yine işçi ve emekçilerin sırtına yıkarak kendini kurtarmaya çalışıyor. Krizle birlikte tüm dünyada ve tabii ülkemizde de işsizlik ve yoksulluk hızla arttı, artıyor...

Bu 1 Mayıs, tüm dünyada işçi ve emekçilerin krize karşı seslerini yükselttikleri, “krizin faturasını burjuvazi ödesin!” diye haykırdıkları bir gün olacak! Türkiye işçi ve emekçileri de, dünya emekçi ordusunun bir bölümü olarak bu sese güç katmalı! Krizsiz, savaşırsız, sömürsüz bir dünya özlemini hep birlikte haykırmalı!

Böyle bir dünya ancak “ayaklar baş olunca” gerçekleşebilir. O halde ayakların baş olması için örgütlenelim, gücümüzü birleştirelim ve 1 Mayıs'ta alanları zapt edelim! İşçi ve emekçinin ayak sesleri, egemenlerin kulaklarından hiç çıkmasin, onlara hep “kıyamet”i hatırlatsın!

SANDIKTA DEĞİL, SOKAKTA!

Geçtiğimiz günlerde yerel seçimler yapıldı. AKP güç kaybetti ve düşüşe geçti. Fakat diğer partiler de oylarını çok fazla arttıramadılar. Çünkü hiçbir işçi ve emek-

çilere umut vermiyordu. Çünkü hiçbir işçi ve emekçinin partisi değildi.

Yıllardır sandıklar kuruluyor, açılıyor. O parti gidiyor, diğeri geliyor. Ama işçi ve emekçinin yaşamında değişen bir şey olmuyor. Hatta daha da kötüleşiyor. İşte son resmi rakamlar, işsizliğin üç buçuk milyona ulaştığını, bunun Türkiye tarihinde bir rekor olduğunu söylüyor. Yine 10 milyon insan açlık sınırının altında yaşadığını ortaya koyuyor. Bunlara iş ve onurlu bir yaşam yerine sadaka veriliyor. Hem de vergi adı altında işçi ve emekçinin cebinden çalınan paralarla... Ayrıca sadaka karşılıksız da dağıtılmıyor, karşılığında oy istiyorlar!

Halkımız buna duyduğu tepkiyi, protesto eylemleriyle ve AKP'ye oy vermeyerek gösterdi. Ancak işsizlik ve yoksulluk, sadece AKP hükümeti döneminde ortaya çıkmadı. Hangi parti işbaşına gelirse gelsin, krizi ve onun sonuçlarını önleyemez. Çünkü bu parti değil, sistem sorunudur. Kapitalist sistem yıkılmadığı sürece ne krizler, ne de işsizlik ve yoksulluk biter.

O yüzden çözüm sandıkta değil, sokaktadır! Şu ya da bu düzen partisinde değil, devrimdedir!

İşçi ve emekçiler, düzen partilerinden birini değil, kendilerini iktidarlara taşıdıkları zaman, kendi iktidarlarını kurduklarında, bu sömürü ve zorbalık ortadan kalkacak, işsizlik ve yoksulluk da tarih olacaktır.

Krize ve savaşa karşı

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA!

Krize ve savaşa karşı
1 MAYIS'TA ALANLARA!

AKP hükümeti seçim sonrası çok yönlü bir saldırı hazırlığı içinde. Seçime kadar erlediği IMF ile en kısa zamanda anlaşıacak ve onun tüm dayatmalarını yerine getirecek. Bu, daha fazla işsizlik, yoksulluk, hak gaspı demektir. Krizin yükünün işçi ve emekçilerin omzuna daha fazla yıkılması demektir. Çünkü ancak bu sayede tekellerin karları garanti altına alınır, borçlar ödenebilir. IMF'nin tek amacı da budur zaten. Öte yandan Obama, Türkiye'ye gelerek ABD'nin isteklerini yine dikte edecektir. Bu, Irak'tan Afganistan'a geçecek olan ka-tiller sürüsüne topraklarımızı açmak, yeni üsler vermek, Afganistan halkını katletmek için asker göndermek olarak sıralanmaktadır.

Bu hayasız teklifleri durduracak, krize ve savaşa dur diyecek tek güç, işçi ve emekçinin gücüdür! Grev, direniş ve sokak gösterileriyle, krizin faturasını ödemeyeceğini ve ABD'nin askeri olmayacağını bir kez daha haykırmalı, bunu egemenlerin kafasına kazımalıdır.

1 Mayıs, bu gücü ortaya çıkarmanın günüdür! Egemenlerin yüreğine korku salacak, onları geriletecek bir donanım ve kuvvetle çıkmalıyız 1 Mayıs alanlarına. Bilmeliyiz ki, 2009 1 Mayıs'ı işçi

ve emekçilerin krizsiz ve savaşırsız bir dünya özlemini haykırdığı bir gün olacaktır. O gün, tüm dünya işçi ve emekçileriyle sesimizi birleştirmeye günüdür!

**1 MAYISTA
1 MAYIS ALANINA!**

'77 1 Mayıs'ından bu yana Türkiye'de Taksim meydanı 1 Mayıs meydanıdır. Orada 1 Mayıs şehitlerinin kanı durmaktadır. O meydan, işçilerin kanıyla sulanmış, kan ve can bedeli kazanılmıştır. İzinsiz, icazetsiz, mücadele ile elde edilmiştir o meydan.

Buna rağmen Taksim meydanı, işçi ve emekçilere yasaktır. Her tür kutlama, gösteri yapmakta ama işçi ve emekçinin kendi gününü kutlamasına izin verilmemektedir. Ve her 1 Mayıs'ta Taksim krizi yaratılmaktadır.

Egemenler, izin verse de vermese de Taksim, 1 Mayıs alanıdır! Ve son iki yıldır işçi ve emekçiler yasaklamaya rağmen onbinlerle Taksim'i zorlamış, Taksim'i fiilen kazanmıştır.

Bu yıl yine Taksim'de olacağız! Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi İstanbul'da sıkıyönetim ilan etseler de, her cadde ve sokağı polis ve askerle tutsalar da Taksim'e yürüyeceğiz! Taksim yasağını kendi gücümüzle ortadan kaldırırsak kadar bu yürüyüşümüz sürecek!

Seçim öncesi AKP'den CHP'ye düzen partileri 1 Mayıs'ın ücretli izin günü olacağını vaat ettiler. Şimdi vaatlerini yerine getirmelerini hatırlatmak ve zorlamak gerekir. 1 Mayıs ücretli izin günü olmalı ve Taksim yasağı kaldırılmalıdır!

1 Mayıs'ın tarihçesi

Yüzyılı aşkın bir zamandır 1 Mayıs, işçi sınıfının kavga günü olarak kutlanıyor. Tarihi, bir o kadar eski, kökleri bir o kadar sağlam...

Amerika işçi sınıfı, 8 saatlik işgünü talebiyle 1886 yılının 1 Mayıs günü büyük bir grev başlatır. Burjuvazi, grevci işçilere azgınca saldırıya geçer. Onlarcasını katleder, binlercesini tutuklar, dört işçiyi ise darağacına yollar. Böylece bir ilde başlayan grev, bu katliam üzerine tüm ülkeye, sonra da dünyaya yayılır. Tutuklanan işçilerle dayanışma eylemleri, her yerde yükselir.

Bu olaydan üç yıl sonra, 1889 yılında toplanan Enternasyonal, işçi sınıfının 8 saatlik işgünü talebini desteklemek ve ölen işçileri anmak için 1 Mayısı, “birlik, mücadele, dayanışma” günü ilan eder. Ve 1890 yılından itibaren 1 Mayıslar, işçi ve emekçilerin mücadele günü olarak tüm dünyada kutlanmaya başlar. Devrim ile karşıdevrimin güçlerini sınıadığı, birbiriyle hesaplaştığı bir gün olur 1 Mayıs...

Ülkemizde de 1 Mayıslar, Osmanlı devleti döneminden beri kutlanıyor. Bunlardan en kitleseli, 1921-1922 yıllarında kutlanan 1 Mayıslardır. Bu yıllarda Osmanlı'nın emperyalist işgal altında olması, 1 Mayıs kutlamalarını, işgale karşı protesto gösterilerine dönüştürür.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonraki ilk yıllarda da 1 Mayıslar “amele bayramı” olarak kutlanır. Ancak sonrasında '70'li yıllara dek yasaktır. Kimi zaman yakalara takılan bir karanfile, kimi zaman yasa-dışı gösterilerle, ama mutlaka bir biçimde kutlanmaya devam eder...

'76'da, meydanlara çıkılır yeniden. '77 1 Mayıs'ı ise, devletin provokasyonu ile kana bulanır. Taksim meydanı yasaklanır. Fakat kitlesel kutlamalar devam eder. Ta ki '80 cuntasına dek... '88 yılından itibaren yeniden başlar kitlesel ve açık kutlamalar. '89, '90, '91 yılında Taksim'e açılan cadde ve sokaklar, işçi ve emekçilerle, gençlerle dolar. Dövüşe dövüşe yürünür, şehitler, yaralılar, tutsaklar verilir... Yasal 1 Mayıs kutlamalarının yolu böyle düzlenir...

Son olarak, 2007 yılında '77 Katliamının 30. yılında, Taksim, devletin bütün engelleme çabalarına ve kuşatmasına rağmen, fiilen zaptedildi.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER,

2009 1 Mayıs'ı, gerek dünya işçi sınıfı için, gerekse ülkemiz işçi ve emekçileri açısından çok önemli bir zamana denk gelmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizi daha da derinleştirmek ve burjuvaziyi kendi krizinde gömmek için tüm güçlerimizi birleştirmeye, kavgayı büyütme zamanıdır!

Emperyalistlerin hegemonya savaşına alet olmamak, egemenlerin bölüp parçalamasına izin vermemek için bir araya gelme, kardeşleşme zamanıdır!

Her tür yozluğa ve çürümeye karşı, insanlığın onurunu koruma, erdemlerini yükseltme zamanıdır!

Faşist yasa ve uygulamaları geçersiz kılma, onları fiilen delme zamanıdır!

**KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!
YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!**

Burjuvazinin kitleleri yalnızlaştırmak için ne kadar uğraştığını biliyoruz. Bunun için pekçok argüman kullandı burjuvazi. En yaygın kullanılanlarından birisi ise, “birey olmak”tı. “Birey olmak” üzerine sayısız ve sınırsız güzellemeler yapan burjuva propaganda, insanları öylesine “bireyselleştirdi” ki, bu propagandadan etkilenen her insan “yapayalnız” ve “bir”ey haline geldi.

Yalnızlığa övgüler dizdi burjuvazi. Yanındaki insanların şu ya da bu hareketinden, şu ya da bu alışkanlığından “iğrenen” insanlar yarattı ve bunları herkesten yalıtarak kendi dar dünyalarına hapsetti.

“Kimse sana karışmasın” dedi burjuvazi. “Sen en doğrusunu bilirsin, kendi kararlarını kendin almalısın!” Böylece burjuva propagandadan başka, en yakınındakilerin bile hiçbir sözünü dinlemeyen, dikkate almayan, düşünmeyen ve tartışmayan insanlar yarattı.

“Kendi evini, kendi düzenini kur” dedi burjuvazi. Herkesin kendi evinde, kendi kurduğu ve kimseyi karıştırmadığı bir düzen içinde ve tek başına yaşamasının ne kadar övgüye layık olduğunu anlattı.

Mülke, eşyaya tapınmayı öğretti burjuvazi. Mobilyası daha güzel görünsün diye eski eşyalarla beraber babasını da pencereden aşağıya atan, cipsini-çikolatasını paylaşmamak için sevgilisini denize atan insanların olduğu reklamları seyrettik gülerек. Eşya insandan daha değerli oldu. İnsanlar evlerine kapandılar, eşyalarını sevdiler. İnsanları sevmeyi ise unuttular.

İnsanlara sosyal ilişkilerin değersiz olduğunu anlattı burjuvazi. Değerli olan tek şey, satın aldığınız malın “size özel” olması, para yatırmayakredi çekmeye gittiğiniz bankacının, sigortacının sahte gülücükleri, paranız ve satınalma gücünüzle elde ettiğiniz statüydü burjuva propagandaya göre.

Burjuvazi yalnızlaştırdı insanları. Sahip olduklarını paylaşmanın, beraberce üretmenin, birbirini sevmenin, hep bir ağızdan türküler söylemenin, birisine değer vermenin ve ondan değer görmenin, maddi çıkar beklemeden sevmenin ve sevilmenin, yüreğini geniş tutmanın ne büyük bir mutluluk, ne büyük bir bahtiyarlık olduğunu silmeye çalıştı insanların hafızalarından.

Burjuvazi “böl-parçala-yönet” politikasını yaşamın her alanına uyguladı. İşçi sınıfının mücadelesini, ezilen halkların direnişini durdurmak için çok etkili bir politikaydı bu. **Kitleleri yönetmek için de en etkili yöntem, onları yalnız, birbirine güvensiz ve değersiz insanlar haline getirmektir.** Son yıllarda uygun nesnel koşullar içinde bunu önemli ölçüde başardı da. Yalnız ve mutsuz insanlar yarattı, yığınlar halinde.

İnsanlar yaşamlarında neyin eksik olduğunu bir türlü anlayamadılar, ama çok önemli bir şeylerin eksikliğini ve bunun verdiği doyumsuzluğu

“ÇOK YALNIZIM”

hissetmeye başladılar. Bir taraftan herkese bir kusur bularak yaşamlarından çıkardılar. Diğer taraftan kolektif düşünme ve davranma yetenekleri deforme olduğundan kendileriyle ilişkileri kurmak da giderek zorlaştı.

Ancak bu durum insanın doğasına aykırı bir durumdu. Çünkü **insan sosyal bir varlıktır. Yalnızlaşmak, insanları doğadaki diğer canlı türlerine, yani bitkilere ve hayvanlara yaklaştıır:**

İnsan, insan olmaktan çıkar, yabanillaşır, bitki gibi, hayvan gibi davranmaya başlar.

Başka insanlarla kurulan ilişkiler ise, insanlaşma sürecinin önemli bir parçasıdır. İş veya aile ortamında kurulan yapay-sahte-zorlama ilişkileri kastetmiyoruz elbette ki. Öyle bakıldığında, kimsenin yalnız olduğunu söyleyemeyiz. Gerçek insan ilişkilerinden, gerçek paylaşımlardan, gerçek kolektif davranış ve üretimlerden söz ediyoruz. **İnsanların sosyal ilişkileri ne kadar doğru bir zeminde ve güçlü bir tarzda kurulu-yorsa, “insanlaşma” süreci de o kadar doğru ve güçlü biçimde ilerler.**

“Kitle” örgütlerinde ve “yalnız”

Geniş kitleler arasında “çok yalnızım” yakınmalarının giderek arttığını, insanların bu yöndeki arayış ve çözüm bulma çabalarının giderek yoğunlaştığını artık daha yaygın bir biçimde gözlemlemek mümkün. Onların bu sorunun nedenlerini anlama ve çözümünü bulma konusunda büyük bir çaresizlik içinde olmalarını da anlamak mümkün.

Ancak bu durum sadece geniş ve bilinçsiz kitleler için bir sorun olmaktan öteye geçmiş durumdadır. **Devrimci yapılarla belli bir geçmişte ya da süren bir ilişkisi olan, bulunduğu alandaki kitle örgütünün-sendikanın içinde çalışma yürüten, hatta yönetimlerinde yer alan, daha bilinçli insanlar da büyük bir yalnızlık yaşamakta ve buna bir çözüm bulamamaktadırlar.**

Aslında onları sıkıştıran-zorlayan etkenler, gerçekten oldukça zorludur. Herşeyden önce, sendikaların ve kitle örgütlerinin yönetimlerinin çarpık yapısı, yapmak istediklerinin önlerinde

büyük bir engeldir.

Sendikalar ve kitle örgütleri, yönetimleri devrimcilerin ve komünistlerin elinde olduğunda son derece önemli sınıf mücadelesi araçlarına dönüşürler. Geniş kitleleri örgütleyen ve onları bulundukları alanın taleplerinden yola çıkarak verdikleri mücadele içinde eğiten devrim kaldırıcılarıdır bu kurumlar. Yönetimleri reformist-bürokrat-sarı sendikacı unsurların elinde olduğunda ise, sınıf mücadelesinin yanından bile geçmez orada ortaya konulan pratik. Tam tersine birşeyler yapmak isteyen herkesin engellendiği, önerilerin yok sayıldığı, başarıların sabote edildiği, kimi zaman açıkça kişisel yıpratmanın bile devreye girdiği bir tablo çıkar ortaya. Ve bu durum, oradaki devrimci-ilerici unsurları bile bunaltan bir hale gelir çoğu zaman. “Burada hiçbir şey yapılamaz” ve “çok yalnızım” sözlerini onlardan da duyar oluruz.

Hem kendine hem kitlelere güvenmek

Aslında bir yanıyla, “yalnız” oldukları doğrudur. Savundukları düşünceler, bulundukları kurumun, sendikanın genel çizgisinin dışına çıkmaktadır. Devrimci dalganın bir süredir yenilgiye uğramış olması, savundukları düşüncenin, inandıkları devrimci yapının eski gücünü kaybetmiş olması büyük bir dezavantajdır. Zaten onlardaki yalnızlık duygusunun temelinde bu güç kaybı yatmaktadır. **Çevrelerinde birlikte hareket edebilecekleri, sırt sırta verebilecekleri kendileri gibi düşünen insanlar olmadığında, bütün yük onların omuzuna biner çünkü.** Ve bu, hiç de küçümsenecek bir yük değildir. Sendikanın reformist-bürokrat yöneticileriyle mücadele etmek; alanın dağ gibi yığılmış, her biri ciddi bir hak gaspı olan sorunlarına karşı doğru düzgün bir tepkinin ve hareketin oluşmadığını görmek; üstelik bir de devletin boy hedefi haline gelmek sözkonusudur.

Üzerlerinde bir taraftan, geçmişte, mücadelenin yükseliş yıllarında da belli bir çaba göstermiş, ama devrim dalgasının geriye çekilmiş olmasının getirdiği bir yorgunluk vardır. Bir taraftan, onlarca yıllık mücadelenin sonuçsuzluğunun getirdiği bir hayal kırıklığı. Belki bilinçli ya da bilinçsiz bir devlet korkusu da buna eklenebilir. Ama **onların ayağını bağlayan asıl etken, yanlarında-bulundukları alanda bir yoldaş sıcaklığının eksikliğidir.**

Bulundukları koşulların ağırlığı-zorluğu ortadadır. Ancak bu zorlukları yenecek olan en büyük güç, onlara savaşıma gücü verecek olan etkili silah, savundukları, doğruluğuna inandıkları dünyanın görkemidir. Bu dünyayı ne kadar güçlü savunurlarsa, karşılığında çıkan zorluklarla mücadele etme gücünü o kadar etkili bir biçimde içlerinde hissedeceklerdir. Kendine ve inançlarına duyulan güven, en büyük itici güçtür.

Devrim dalgası uzun yıllar geriye çekilmiş durumdaydı. Ancak karşı devrimin en şiddetli saldırdığı dönemde bile, sınıf mücadelesinin doğruluğu, proletaryanın çıkarları, kitlelerde eşitlik, adalet ve refah arayışları, sosyalizm öğlemleri gibi konular, geçerliliğinden, güncelliğinden bir şey kaybetmedi. Ve bugün, yeni bir yükseliş döneminin başlarında, inançları ve değerleri sağlam olanlar için, geleceği simgeleyen şey, savundukları düşüncenin sağlamlığı ve henüz güçsüz olsa bile doğruluğudur. Diğer taraftan, yalnızlıklarını giderecek olan unsur, kitlelerdir.

İçinde bulundukları alan, bir “kitle” örgütüdür. Ve bu örgüte üye olanlar, her şeye rağmen kitlelerin en ileri unsurlarıdır. Çünkü örgütlüdürler. Devletin bu kadar yalnızlaştırma, örgütsüzleştirme, bireyselleştirme çabasına rağmen, sonuçta ne gerekçeyle olursa olsun, örgütlü davranmayı, bir örgüte ait olmayı seçmiş-

lerdir. İçlerinde genç, mesleğe yeni adımını atmış, henüz idealleri parçalanıp yozlaşmamış, birşeyler yapmaya, bulundukları alanda birşeyleri değiştirmeye istekli unsurlar mutlaka vardır. İçlerinde orta yaşlı, devrimin yükseliş dönemlerine tanıklık etmiş ya da bu yükselişin içinde yer almış, geçen sürede değerler sistemi çok fazla bozulmamış, hala eski güzel günlerin arayışında olanlar mutlaka vardır.

Kitle örgütlerinde çalışmak, ekip işidir. Gönlül ister ki, yanımızda bizim gibi düşünen, sonsuz güvenebileceğimiz, birlikte tüm dağları devirebileceğimiz, kolektif davranabileceğimiz yoldaşlarımız olsun. Ama bugün için onlar yoksa, kendi ekibimizi oluşturmamız gerekir. **Birşeyler yapmak isteyen gençlerden, eski devrimcileri arayan tecrübelilerden, bulunduğu alanın sorunlarına karşı mücadele etmek isteyenlerden bir ekip oluşturmak en önemli adımdır.** Bu ekip, tek başına bizim omzumuza binmiş olan yükü paylaşır. Zorluklar onlarla birlikte göğüslenir, devletin saldırılarına birlikte direnilir, kitle çalışması birlikte yürütülür, sendika bürokratlarına, reformist politikalara karşı birlikte savaşırlar.

Bizim gücümüz kitlelerdir. Yalnızlığımızı giderecek olan da, kitle çalışması yürütmektir. Kitlelerin içinden iyi unsurların olduğuna inanmak, onları bulup çıkartmak, onları geliştirmek için emek vermek ve kendi yanımıza, kendi doğrularımıza, kendi büyük-görkemli dünyamıza kazanmak. Yalnızlığımızın çözümü kitleler içinde örgütlenebilmektir.

Kolektifin içinde mi, dışında mı

Kitlelerin burjuvazi tarafından yalnızlaştırılması da, sendika ve kitle örgütlerinde çalışanların kendisini yalnız hissetmesi de bir yere kadar anlaşılabilir durumlardır. Ancak bu sorun o kadar büyük, burjuvazinin propagandası o kadar etkilidir ki, “kolektif” kavramının en somut temsilcisi devrimci yapıların içine bile “yalnızlık” sızmış durumdadır.

Pekçok devrimci, “yalnız” olduğundan yakınmaktadır. Ve “yalnızlık” türleri içinde belki de en tehlikelisi, devrimci insanların kolektif içinde yaşadıkları yalnızlıktır. Çünkü geniş kitleler, bilmeden yaşarlar. Burjuvazinin propagandasını, sınıf mücadelesini, gerçek kurtuluşu, kapitalizmin emeği, bedeni ve beyinleri nasıl sömürdüğü, sosyalizmin neler vaat ettiğini... Yaşadıkları mutsuzluğu bilirler sadece; ama kendilerini deviren darbenin nereden geldiğini tam olarak anlayamazlar. Devrimci “yalnız”lar ise, bunların

hepsini bilir. Bilir ama soyut, genel, yüzeysel bir bilgidir bu; yaşamlarına sinmez, yaşamlarını dönüştürmez.

Demek ki, gerçekte bilmezler. Çünkü bilmek, dönüştürmektir. Eğer dönüştürmüyorsa, orada bir hata vardır. Hata eğer bilginin kendisinde değilse, “bilen”in ruhunda, bilincinde, yaşamındadır.

İşin bir görünen yanı vardır. Genellikle, bulun-

duğu alanda tek başına çalışma yürütenlerde görünür “yalnızım” yakınmaları. Bir yoldaş sıcaklığını, bir yoldaşla kafa kafaya verip karar alma isteğini, bir yoldaşla birlikte bir faaliyet örgütlemeye arayışını dillendirir bu yakınma. Daha çok yoldaşın olduğu alanlara özlemle bakılır, ayaklar ısrarla oraya yönelir, fırsat buldukça başka yoldaşlarla biraraya gelişler yaratılmaya çalışılır.

Gerçek ise farklıdır. **Yalnızlıktan en fazla şikayet edenler, bir yoldaşla biraraya geldiklerinde en uyumsuz olanlardır aynı zamanda.** Hayali ve ideal bir yoldaşlar topluluğu kurarlar kafalarında ve bu “yoldaşların” ortak özelliği, kendisinin istediği kriterlere sahip olmaları, kendisi ile çok uyumlu olmalarıdır. Bu kriterlerin ne kadar devrimci kriterler olduğu, bu uyumun ne kadar doğru zeminde olduğu ayrı bir tartışma konusudur. Gerçek yoldaşlar sözkonusu olduğunda ise en fazla şikayet eden, olumsuz konuşan, onlara değer vermeyen de yine kendileridir. Bütün yoldaşların küçük kusurları bile onlar tarafından didiklenir, üzerlerine gidilir. Adeta kendi büyük kusurlarını gözlerden uzak tutma çabasıdır ortaya çıkan.

Yoldaşlık ilişkilerinde olduğu kadar, kitle çalışmasında da başarısızdılar, yalnızlıktan şikayet edenler. Yalnızlığı giderecek en önemli unsur olan kitle örgütlenmesi, en kötü tarzda onların alanlarında yürütülmektedir. Yıllar boyunca bir biçimde uğraşmış, kitle çalışmasını kendilerince yürütmeye çalışmışlardır elbette. Ama harcadıkları emek, verimsiz bir emektir, kısır, karşılığını üretememiştir. Kitle çalışmasındaki eksiklikleri ve hataları, başarılarından daha fazladır.

Kolektifle kurdukları ilişki, “ne içinde ne dışında” bir ilişkidir. Herhangi bir konuya ilişkin “ben farklı düşünüyorum” demeyi severler. Oysa “farklı düşünmek” değil, “doğru düşünmek”tir önemli olan. Kolektifin siyasi-ideolojik çizgisine, tecrübe birikimine, değerler sistemine güvenmektir. Elbette ki, kolektif içinde herkesin aynı anda aynı şeyi düşünmesi mümkün değildir. Ve farklı görüşlerin tartışılması normaldir. Yoldaşça bir ilişkide, herhangi bir konuya ilişkin gerçekten farklı bir düşünce ortaya çıktığında

Birey!

Ne saçma şey...

Bireyin sesi, hafiftir cıvıltıdan bile

Kim iştir onu?

Karısı mı, belki

Tabi o da çarşıda değilse...

Parti!

Milyonlarca sesin

Oluşturduğu bir kasırgadır bu

Yerle bir eder düşman tabyalarını bu kasırga

Top gürültüsü

Kulak zarını nasıl yırtarsa...

Vay haline yalnız kalanın

Her zorba efendisidir artık...

İki çıplak da olsa olsa bir hamama yakışır...

Ama güçlerimizi birleştirdik mi titrer düşman

Keser sesini...

Ve zınk diye olduğu yerde kalır

Parti!

Milyonlarca parmaklı bir eldir

Ve korkunç bir yumruk olur sıkıldı mı

Birey ne saçma şey,

Yalnız adam,

Ne kadar hünerli olursa olsun

Yirmi beş-otuz santimlik bir kütüğü bile

Yerinden oynatamaz

Beş katlı bir ev şurada dursun...

Parti,

Milyonlarca omuz demektir

Birbirine sıkıca kenetlenmiş

Dayanarak ve

Güç vererek birbirimize

Geliriz üstesinden

En olmayacak şeylerin..

Parti,

Belkemiğidir işçi sınıfının

Parti,

Davamızın ölümsüzlüğü demektir

Partidir

Bana ihanet etmeyecek olan tek şey

Beynimiz,

Gücümüz,

Şanımız...

Parti budur işte...

“ben farklı düşünüyorum” gibi araya mesafe koyan ve yoldaşını-kolektifi karşısına alan bir üslup değil, daha yoldaşça, sahiplenici, kolektifin düşüncesini dikkate alan ama kendisinde ortaya çıkan eksikleri ve farklı olasılıkları da değerlendirmeye çabası içinde olan bir üslup kullanılır. “Ben farklı düşünüyorum” ifadesinde ise bu söz konusu değildir. Aksine kolektife karşı farklı bir duruş, kendisini önemseme, farklı bir sahipleniş (daha doğrusu sahiplenmeyişi) vardır.

Ağaç mı, orman mı

Herkes yalnızlıktan şikayet edebilir. Toplumsal ilişkiler içinde bu yalnızlık geniş kitlelere dayatılmış durumdadır çünkü. Ancak **yalnızlığını ifade eden kişinin, bunu gidermek için nasıl bir tutum geliştirdiğidir önemli olan**. Kimisi bu yalnızlığını gidermek için hem kitlelere hem de kolektife sığınır. Daha fazla kitle çalışması yapmak, kitleler içinde daha ileri unsurları ortaya çıkartıp örgütlemek için uğraşmak, daha fazla yoldaşça duygular taşımak, kendisini kolektifin bir parçası olarak hissetmek, devrimi ve kolektifi yaşamının en önemli parçası haline getirmek... Buralarda yalnızlığını giderir, hem mücadeleyi hem kendini büyütür. “İnsan kendisini insanda tanır” çünkü. **Kitlelerin sorunlarına, mücadelenin ihtiyaçlarına çözümler üretirken, kendisi de “insanlaşma” sürecinde önemli bir mesafe alır.**

Diğer tarafta, devrimle ve kolektifle bağlarını yüzeysel ve yapay olarak kuranlar durur. Kolektifin ve mücadelenin içinde gibi görünürler, bir ayakları da içindedir zaten; ama diğer ayakları ve bütün gövdeleri ile dışında durmaktadırlar. Fakat şu ya da bu nedenle kopmazlar saflardan. Ama safların gerçek bir parçası olmayı da başaramamazlar bir türlü. Burjuva propaganda onları fazlasıyla etkiler. Özellikle devrimin sesinin kısık olduğu zamanlarda, karşıdevrimin sesi çok güçlü gelir. Ve onların bilinçlerinin derinliklerine kadar nüfuz eder. Karşıdevrimin iktidarını sürdürmesinin en büyük güvencesi ise, milyonlarca insanın kendisini tek başına, yalnız ve çaresiz hissetmesidir.

Burjuva propagandanın devrimci yapılara en büyük zararı, “örgüt içinde örgütsüzleştirme” etkisidir. Bir taraftan kendisini kolektifin bir parçası olarak tanımlayan, diğer taraftan kolektifin gereklerini yerine getirmede keyfi, tutuk, bencil davranan devrimci tipini yaratmıştır yenilgi yılları ve burjuvazinin “önce birey ol” çağrıları.

En iyi devrimciler, kendi ayakları üzerinde durmasını bilen, kendi yaşamı üzerinde söz sahibi olan ve kendi kavgasını veren, kişiliği oturmuş insanlardan olur. Böyle bir insan, kolektife güçlü bağlarla bağlanmaktan korkmaz. Kolektif onu, o kolektifi şekillendirir. Aksi durumda zaten kişinin devrimleşme süreci çarpık ve defolu bir biçimde yürür ve hiçbir zaman iyi bir devrimci, sağlam bir kadro, ideallerine güçlü bir biçimde sarılan bir militan olmayı başaramaz. Kolektifin ondan alabileceği fazla bir şey yoktur, verdiklerini de o insan almayı beceremez. Kendi ayakları üzerinde duramayan kadro ile kolektif, su ile yağ gibi ayrık durur her zaman. Aynı kapta dururlar, dışarıdan bakıldığında bütünleşmiş izlenimi uyandırır, ama biraz yaklaşıldığında bu ayrıklığı herkes farkederek.

“Bir ağaç gibi tek ve hür / Bir orman gibi kardeşçesine” demişti Nazım usta, son derece estetik ve vurucu bir söylemle. Ağaç ormanın içindeyken daha güçlüdür ve orman, kendi sağlam köklerinin üzerinde heybetli bir biçimde göğe yükselen ağaçlarla daha görkemli olur. **Yalnızlığı giderecek olan tek şey de güçlü ve sağlam bir ormanın parçası haline gelebilmektir.**

Almanya’da krize karşı ilk eylem

Avrupa’da krizle birlikte en geç sokağa çıkan Alman işçi ve emekçileri oldu.

Farklı renkte sol gruplar, Ocak ayında yaptıkları kriz toplantılarıyla, birlik oluşturmalarının koşullarını yaratmaya, insanları bilgilendirmeye ve eylem kararları almaya çalıştılar. Gözler Attac ve parlamentoda milletvekilleri olan Sol Parti ve sendikalara çevrildi. Sol içinde geniş bir tabana sahip Sol Parti ve Attac ise şaşkınlık içindeydi. Onlar, yıllardır “neoliberal” politikalara karşı “savaşmış”, devletleştirme ve devletin denetim görevinin artırılmasını talep etmişlerdi. Krizle birlikte emperyalist devletler harekete geçerek bankaları kurtarmaya çalışıyor, Almanya’da bu işletme ve bankaların devletleştirilmesi tartışılıyor, devletin denetim görevini ihmal ettiği ve bundan böyle bunun değişeceği ilan ediliyordu. Krizin sorumlusu bunlara göre aç gözlü bankacılar, finans sektörü kötü kapitalist, üretim sektörü iyi kapitalist. Sosyal reformlar için mücadele eden bu gruplar için devleti eleştirmenin bir nedeni kalmamıştı. Artık bu grupların dertleri, devlet tarafından muhatap alınmak ve ülkelerini birlikte krizden kurtarmaktı.

Almanya’daki iki büyük konfederasyonun da yöneticileri ağırlıklı sosyal demokrat partiden. Kriz süresince de, daha önce yaşanan olağanüstü hak gasplarında olduğu gibi, amaç işçileri kontrol altında tutmaktır.

Özellikle sol radikal örgütler, anti kapitalistler ve Ver.di Stuttgart gibi muhalif sendikalar taban baskısıyla sendikal ve Sol Parti gibi örgütlere eylem kararları aldırmaya çalıştılar. Sendikalardan umut kesilince yüzlerce sol grup ve örgüt, 6 Ocak’ta Dünya Sosyal Forumu’nu da fırsat bilerek 28 Mart’ta Berlin ve Frankfurt’ta olmak üzere miting kararı aldılar. Dünya Sosyal Forumu’nda Mart’ın son haftası ve Nisan’ın ilk haftası “Krizle ve savaşa karşı eylem haftası” ilan edildi. Bu çerçevede 2 Nisan’da G 20 toplantısında Londra’da ve NATO’nun 3-4 Nisan arası Almanya Baden Baden ve Fransa Strasbourg’daki zirvesine karşı eylemler gerçekleşecek. Son iki eylemde emperyalist ülkelerin savaş politikaları hedef alınacak.

28 Mart’ta yapılacak eylem kararlarının açıklanmasının ardından sarı sendika başkanları gecikmeden bu eyleme katılmayacaklarını, krize karşı asıl eylemin 16 Mayıs’ta yapılacağını ilan ettiler. Hedef, işçileri sokaktan uzak tutmak, devlete nefes aldırmaktır.

Herşeye rağmen birçok muhalif sendika, hem Frankfurt hem de Berlin eylemine imza attı ve çağrı yaptı. Ancak işçilerin bu eyleme katılımları yine de zayıf kaldı.

Hem Berlin hem de Frankfurt’taki eyleme ortalama 20 bin kişi katıldı. Krizin boyutu gözönüne alındığında bu sayı çok düşüktü. Ancak solun parçalanmışlığı, sosyal haklar için verdiği mücadelede aldığı yenilgiler gözönüne alındığında bu rakamlar ve eylemlerin canlılığı, yine de gelecek için umut verici. Özellikle Berlin eylemi için önemli olan, ağırlıklı biçimde gençlerin yer alışıydı. Eylemcilerin yarıdan çoğunu anti-kapitalist, anti-faşist gençler oluşturdu. Adil Eğitim için Birlik adı altında aylardır eylem yapan liseli ve üniversiteli öğrenciler, kendi pankartlarıyla ve ciddi bir katılımla eylemde yerlerini aldılar. Gençlerin bu kadar yoğun olduğu eylemde, canlılık da eksik olmadı. Ancak alandaki onca anti-kapitalist pankart ve dövizle rağmen kürsüye reformist söylemler hakimdi. Sol Parti’nin başkanları, hem Frankfurt’ta hem de Berlin’de devletin yani kapitalist sistemin bu krizden nasıl daha iyi kurtarılabilmesine dair konuşmalar yaptılar.

Krizin kapitalizmin krizi olduğu, alanda yoğunlukla söylenirken, kürsüye başka bir tablo hakimdi. Bunun önemli bir nedeni, anti-kapitalist örgüt ve grupların eylem birlikleri ile geniş işçi ve emekçilerle buluşma isteği, aynı zamanda marjinallikten kurtulma politikasıydı. Ancak bu sefer kitleyi getiren kendileri olmalarına rağmen, kürsü başkalarıındı.

Berlin polisi, haftalardır mitingi provoke etmeye çalıştı. “Saldırgan gruplar bu eyleme katılacak”, “olay çıkaracaklar”, “müdahale edeceğiz” vb. diyerek, eyleme katılımı azaltmaya çalıştılar. Eylem alanına bin kadar polis yığıldı. Bu polisler, sudan bahanelerle 25 eylemciyi gözaltına aldılar ve mitingin son konuşmalarını engellemeye çalıştılar. Fransız işçi ve emekçilerinin örnek alınabileceği korkusu, burjuvaziye korkulu günler yaşatıyor.

“24 Saat Yetmez, (44 Günlük) Genel Grev!”

Fransa çapında 3 milyon, Paris'te 350 bin işçi, emekçi, memur ve öğrencinin katıldığı Ulusal Grev Günü'nde trenler çalışmadı, okullar kapandı, uçakların bir kısmı kalkış yapamadı. Kısacası, 24 saat hayat durdu ve 2006'dan bu yana yeniden böylesine bir kalabalık sokaklara taşıdı. 2006'da haftalarca süren eylemler sonunda, sokaklarda milyonlara ulaşılmıştı. Ancak bu sefer bir Ocak ayındaki eylem vardı. Bu eylem, kriz ve onun sonuçlarına karşı yapılan ikinci eylemdi. Fransa koşullarına göre bu durum, kitlenin eyleme geçmeye ne kadar hazır olduğunun göstergesiydi.

24 saatlik grev öncesinde ve sonrasında konuşulan konulardan biri, katılımın yüksekliği idi. Ancak bundan da önemlisi kitlenin öfkesiydi. Uzun süre sonra yeniden sekiz büyük sendika birlikte gerçekleştirmişti eylem çağrısını. Buna muhalefet partileri, yüksek öğretim elemanları vb. birçok kuruluş katılmıştı. Oluşturulan birliğin genişliği de tabanın öfkesini ve eylem kararlılığını yansıtıyordu. İşçi ve emekçiler birlik olmuş, Fransız burjuvazisinin kriz politikalarına karşı sokaklara çıkmıştı. **Ana hedef, işten çıkarmaların ve kısa süreli çalışmaların önünü kesmek, alım gücünün yükseltilmesini talep etmektir.** Bunun yanında her kesim, kendi özgül taleplerini de dile getirdi.

Fransız burjuvazisi banka kurtarıyordu; 2008'de olağanüstü kar yaptığı açıklanan şirketler dahi ya işçi çıkardı ya da kısa süreli çalışma uygulaması başlattılar. Bu işçilerde öfkeyi artıran diğer bir etkeni. Ayrıca son yılda Fransızların gelirinde yüzde

3'lük bir gerileme yaşandı, emeklilerin yatırım olarak aldıkları konutların değer kaybetmesi sonucunda, emeklilik yatırımları yok oldu. Ocak'tan bu yana 90 bin kişinin işini kaybettiği ve yılsonuna kadar bu rakamın 400 bin olacağı açıklandı.

Memurlar, aylardır Sarkozy'nin reformlarına karşı irili ufaklı eylemdeydiler, üniversite araştırma görevlileri 2 Şubat'tan bu yana grevdeler. Üniversitelerden 13 bin 500 çalışanın işten çıkarılacağı haberi, gerici olarak bilinen üniversite öğretim görevlilerini bile sokağa taşıdı. Sarkozy'nin başa gelmesinden bu yana yaptığı en önemli icraat olan, zenginlerin vergisinin indirilmesi ise şu dönem bardağı taşıran olaylardan. (2008'de zenginlerin yaklaşık 500 milyon vergiden tassarruf ettikleri, 2007'de yasa çıktığı için 33 bin avro vergi iadesi aldıkları vb. haberler yayınlanmıştı. Fransa'nın en zengin 14 bin kişisi için çıkan bu yasa, artık muhafazakarlar tarafından bile savunulamıyor.)

Fransa'da gelişen diğer önemli bir olay ise, **eylemlere özel sektör çalışanlarının da yoğunlukla katılması.** Şimdiye kadar eylemlerin yükünü ağırlıklı devlet işletmelerinde çalışanlar taşıyordu, özel sektör işçilerinin, eyleme katılmaktan dolayı işten atılma korkusu büyüktü. Şimdi ise herkes kendini topun ağzında gördüğünden, korku duvarları aşıyor. Bunu Sonny işçilerinin, Fransız Sonny şefi Serge Foucher'i rehin alma eyleminde görebiliriz. İşçiler bir gece boyunca Sonny'nin şefini rehin almıştı. İşçilerin rehin alma eylemi başarıyla sonuçlanmış ve en azından işten çıkarılma karşılığı, mesleki eğitim hakkını almış ve tazminatlarını yükseltmişlerdi. Aynı günlerde işçiler, Fabrika Müdürü Lois Forzy'i yumartalarla karşılamıştı. Bunlar hemen basında yerini aldı.

29 Ocak eyleminin ardından sendikalar da olağanüstü taban basıncı karşısında bu ikinci eylem kararını aldılar. Sarı sendikaların korkusu, işçilerin işyerlerinde radikalleşmesi, bunun yerine onları miting alanlarına taşımayı tercih ediyorlar. Ancak miting alanları da onlara dar gelmeye başladı. Eylem sırasında 300 kişi gözaltına alındı. Özellikle eylem akşamı, banliyölerde 600 kadar genç önüne gelene yakıp geçti.

Nasıl devam edilecek?

Paris'te toplanılan meydanın ortasında anti-kapitalistler tarafından “24 Saat Yetmez, (44 Günlük) Genel Grev!” yazılı dövizler taşınıyordu. Kastedilen Guadelup ve Martinik adalarında yaşanan, Ocak ayından Şubat sonuna kadar tam 44 gün süren grevler. Bu grevler sonunda tüm işçilere 200

avro zam yapıldı.

Yapılan çağırı açıktı. **Fransız burjuvazisi, eylemlerden duyduğu korkunun büyük olmasına rağmen geri adım atmayacağını ve şirketleri kurtarmaya devam edeceğini açıkladı.** Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy 18 Ocak günü sendika liderleri ile yapılan görüşmenin ardından bir dizi önlem alacağını açıklamıştı. Ancak sendikalar, Sarkozy'nin işsizliğe karşı sunduğu önerileri yetersiz buldu. Sendikalar, kamu çalışanlarının işten çıkarılmasına ve özlük haklarının gasp edilmesine son verilmesini, özelleştirilmesinin durdurulmasını ve özel sektörden işçilerin işten çıkarılmasına son verilmesini isterken, kriz nedeniyle işçi ve emekçilerin sosyal haklarının artırılmasını talep ettiler. Burjuvazi bu taleplere yanıt vermedi ve 29 Ocak'ta sokağa çıkıldı. 19 Mart öncesi ve sonrası da hükümetin tavrı değişmedi.

İşçi, emekçi, memur ve öğrenci cephesinde ise çok önemli bir birliktelik yakalanmış, sekiz büyük sendika etrafında onlarca kuruluş birleşip, kriz politikalarını ortak hedef noktası yapıp, sokağa çıkmıştı. Ancak bir günlük sokağa çıkmak, bu boyutta bir saldırıyı püskürtmeye yetmiyor. Araya haftalar koyarak sokağa çıkmak da yetmeyecek. Çünkü Fransız işçi ve emekçilerin karşısında sırf Fransız burjuvazisi durmuyor, tüm AB'li emperyalistler var. Fransız işçi sınıfının elde edeceği kazanımlar, diğer Avrupalı sınıf kardeşlerine de örnek teşkil edecek. Herkes başarıya susamış durumda, küçücük adada elde edilen başarılar bile hak alma mücadelesini ateşleyebiliyor.

Sekiz sendika yöneticisi 20 Mart'ta biraraya gelip, bundan sonraki eylem takvimini konuştular. Ancak bir sonuç çıkmadı. Fransa'da Nisan ayı boyunca tatiller olacağı için sendikaların çoğu büyük eylemlere 1 Mayıs'a kadar ara verme niyetinde. 30 Mart'ta tekrar biraraya gelecek olan sendikalardan farklı bir karar beklenmiyor.

Halbuki ne yapılması gerektiği açık: Hakkını alana kadar eyleme devam!

İşçiler Fransa'da yine müdür rehin aldılar!

3M isimli ilaç tekelinin Orleans'daki fabrikasında işçiler fabrika müdürü Luc Rousselet'i 24 Mart'ta fabrika binasında rehin alıp, 24 saat rehin tuttular. İlaç tekeli, krizi gerekçe göstererek çalışanların yansını, 235 işçiyi işten çıkarma kararı almıştı. İşçiler bunun üzerine müdürü rehin aldılar. İşçilerin talebi, işten çıkarmaları karşılığında alacakları tazminatların yükseltilmesiydi. İşçiler rehin alma eylemiyle taleplerini ve protestolarını tüm dünyaya duyurdular ve talepleri kabul edilince, eylemlerine son verdiler.

Tazminatların yükseltilmesi talebi geri görünse bile, işçilerin tabandan eyleme geçmesi, haklarını almak için mahkeme kapılarında sürünmeyi kabul etmemeleri, Fransa'da eylemlerin nasıl radikalleştiğine dair önemli bir işaret.

Fransa'da Continental işçileri sokakta!

Alman tekeli Continental, Fransa'daki fabrikasını kapatma kararı aldı. Continental otomobil ve bisiklet lastikleri üretiyor. İşçiler, Eylül 2007'de haftada 5 saat ücretsiz çalışmayı kabul ettikleri halde, Alman tekeli krizi gerekçe göstererek üretimi durdurmak istiyor. Continental işçileri son haftalarda birçok eylem gerçekleştirdiler. Son olarak, 3M işçileri fabrika müdürünü rehin almışken, onlar da Paris'in zengin semtleri boyunca bir yürüyüş düzenlediler, lastikler yakttılar. Lastiklerin dumana Elysee Sarayı'nı dumanı boğdu.

Kriz Doğu Avrupa'yı sarsıyor, Avrupa Birliği'nin maskesi düşüyor!

Aylardır kaynayan Doğu Avrupa; Litvanya, Letonya ve Bulgaristan'daki öfkeli kitlenin parlamen-toları yumarta ve taş yağmuruna tutmasıyla dünya gündemine taşındı. Litvanya'da eylemler karşısın-da hükümet istifa etmek zorunda kaldı. Roman-ya'da olduğu gibi ücretlerini aylarca alamayan işçi-lerin fabrika işgalleri ise basına hiç yansımadı.

Kriz, Doğu Avrupa'yı sert vurdu. Macaristan AB'nin ve IMF'nin 20 milyar avroluk "yardım" pake-tiyle devlet olarak iflastan kurtarıldı. Sırada Ro-manya ve Polonya bekliyor.

Onbinlerce işçi ve emekçi son birkaç ay içinde işini kaybetti, kısa süreli çalışmaya mah-kum edildi, ücretler yüzde 30 düzeyinde kesinti-ye uğradı. Şaşkınlık ve öfke Doğu'da içiçe gelişi-yor.

Her devlet kendi bankasını kurtarıyor!

Amerika'da krizin patlak vermesiyle birlikte tüm gözler AB'ye çevrildi. AB'den beklenen, krize karşı ortak bir yol haritasının çıkmasıydı. AB zirve üzeri-ne zirve sözü verdi ancak bir sonuç çıkmadı. AB'nin en güçlü ekonomisine sahip Almanya'nın Başbakanı Merkel, ortak bir programa ihtiyaç olma-dığını, her ülkenin kendi sorunlarını kendisinin za-ten çözdüğünü açıkladı. Fransız Cumhurbaşkanı Sarkozy, İngiltere Başbakanı Brown ile Merkelsiz görüşerek ayrı bir cephe açıyormuş gibi görünse de, asıl mesele farklıydı: **Herkes kendi iç piyasa-sını korumaya almaya, ancak diğerinin koruma koymasını engellemeye çalışıyordu.**

Ancak Mart ortalarında özellikle Çek Cumhuri-yeti ve Polonya'nın zorlamasıyla, daha çok da Do-ğu Avrupa ülkelerinde krizin doğuracağı sonuçların korkusuyla AB, 50 milyardan oluşan bir yardım fo-nu oluşturdu. AB'nin kendi uzmanları bile bu fonun, krizin derinliği karşısında göstermelik bir fon oldu-ğunu açıkladılar.

AB rüyasına inananlar soğuk duş almış gibi-ler. Almanya gibi güçlü bir ekonomiye sahip olan-lar, ihracat ülkesi Almanya'nın, koruyucu politika-larla kendi bindiği dalı kestiğini söylüyor. Bu ülke-lerin uydusu haline gelmiş Doğu Avrupalılar ise, yir-mi yıl önce Doğu Bloğunun çöküşüyle ülkelerini sa-tılığa çıkarmanın bedelini ağır ödüyorlar.

AB'ye üye olmanın bedeli!

AB'ye üye olabilmek için Doğu Avrupa ülkeleri için en önemli şartlardan biri özelleştirmeydi. Bu doğrultuda hem Baltık ülkeleri hem de Güneydoğu Avrupa ülkeleri tüm devlet işletmelerini özelleştirdi-ler. Ülkelerin en önemli sanayi dalları, enerji kuru-luşları ve bankaları ise emperyalistler tarafından alındı. Doğu'da bankaların yüzde 70'i Batılı emper-yalist bankaların elinde.

Krizle birlikte ilk çöken ekonomiler, kriz ön-cesi en çok övülenlerdi. Örnek olarak Litvanya, Letonya ve Romanya bakalım.

Bu ülkelerin hepsinde çok övülen şey, dış kredi-

lerle sağlanan sanal bir refah düzeyiydi. **Gerçekte ise, ekonomik altyapıları, asıl ekonomik zengin-likleri, emperyalistlere peşkeş çekilmekteydi.** Ve gözboyama üzerine kurulu bu sistem, kriz geldi-ğinde bir anda çöktü. İskandinav ülkelerinden ge-len kredilerle finanse edilen yaşam, -Estonya'da SMS'le bile kredi alınabiliyordu- kredi veren ülke-lerin kendi devletlerini kurtarma telaşına kapılmasıyla kesildi. Litvanya'da işsizlik birkaç ay içinde yüzde 5'ten yüzde 12'ye fırladı.

Litvanya ve Letonya devlet işletmelerini özelleş-tirmiş ancak bu özelleştirilen işletmelerde üretime yönelik bir yenilenme gerçekleştirilememişti. Liberal politikalara güvenen bu ülkeler, Flattax denen, tek tip ve ucuz vergi sistemiyle, ülkeye çektikleri dış yatırımlara bel bağlamışlar. Avro, dolar, krone ile borçlanan ve ev alan bu ülkenin insanları ve bu kredilerle yatırım yapanlar ise iflas etmiş durumda. Kendi para birimi değer kaybeden bu ülkeler, borç-larının faizlerini dahi ödeyemez duruma düştüler. Dışardan gelen para daha çok konut kredisi ve tü-ketim kredisi şeklinde olunca, bu kredilerin piyasa-dan çekilmesiyle çöküş kaçınılmaz olmuş.

Özelleştirme furusuyla birlikte bu ülkelerde sosyal haklar da neredeyse tümünden gaspedildi-ği için, yoksullaşma bu ülkelerde derinden ya-şanıyor, örneğin sokakta yaşamak zorunda kalan-ların sayısında hızlı bir artış yaşanıyor.

Diğer örnek Romanya. Romanya birkaç yıldır Doğu Avrupa'nın "örnek çocuğu". Kendisine ne dendiye onu birebir uygulamış. AB kriterleri doğ-rultusunda elinde ne varsa özelleştirmiş, öyle ki banka sektörünün neredeyse yüzde 70'i Batı Avru-palı bankaların elinde, Avusturyalılar enerji sektö-rünü, tekstil sektörünü, kimya sektörünü almışlar, araba sektörü Fransızların elinde vb. vb. Romanya da avro, dolar, frank üzerinden borçlanmış. Ancak Romanya tek vergi sistemi ve ucuz iş gücüyle ya-bancı yatırımcıları çekmeye çalışan ve bunu da ba-şaran ülkelerden. 2008'in rakamlarına baktığımız-da bu ülkenin büyüme hızı yüzde 9.3, ücret artışı yüzde 25 (2000 ila 2008 arasında asgari ücret dört misli artarak 35 avrodan 137 avroya çıkmış!), işsizlik oranı yüzde 4'ün altında. Bunun karşılığında ül-ke, yabancı dövizle boğazına kadar borçlanmış. Kriz nedeniyle Batı Avrupa ülkelerinin bankalarının kendi ekonomilerini kurtarma peşine düşmeleriyle, krediler kesilmiş, yatırımlar durmuş, tekstil sektörü ve otomobil sektörü krize girmiş.

Sonuçta, Romanya'nın parası olsa da zaten kurtaracak bankası, sanayisi yok. Devlet olarak topyekun satmış herşeyi.

Romanya için diğer bir kabus, İspanya'da inşa-at sektöründe çalışan yaklaşık 500 bin Romanyalı işçinin, İspanya'da yaşanan krizden dolayı ülkeye geri dönmek zorunda kalması. Yine İtalya'da çalı-şan 200 bin Romanyalının İtalyan devleti tarafın-dan geri gönderilmesi. Önemli bir döviz kaynağı olan işçiler geri dönerse, ülkeye giren döviz de azalacak.

Doğu Avrupa'nın geleceği belirsiz

Bir yandan Batılı emperyalistler asıl olarak ken-di banka ve şirketlerini kurtarmaya çalışırken diğer yandan pazar alanlarının çökmesinden de endişe duyuyorlar. Çok yönlü bir endişe bu.

En başta, bu ülkelere kredi vermemek, buralara Batı mallarını satamamak anlamına geliyor aynı zamanda. Çünkü krediler, Batı mallarının alınması şartıyla veriliyordu.

Örneğin Almanya'nın Doğu Avrupa ülkelerine yaptığı ihracat ABD (59.2 milyar avro) ve Çin'e (43.6 milyar avro) yaptığı ihracatın üzerinde. 2008'in ilk yarısında ihracat hacmi 84 milyar avro.

Bu ülkelerin ucuz işgücü deposu olarak kullanıl-ması, buradaki sorunu büyüten bir etken. Bu ülke-lerde sosyal hakların tümünden budanmış olması, yoksulluğun ve sömürünün daha da derinleşmesi anlamına geliyor. **Kriz nedeniyle yaşanacak grevlerin ve sosyal patlamaların, sadece o ülke-ye değil, genel olarak kapitalizmin prestijine za-rar vereceğini görüyorlar.** Keza yaşanacak ey-lemeler, karlarına da zarar verecektir.

Doğu Avrupa ülkelerinin stratejik konumu da büyük bir önem taşıyor. **Ülkelerin tümü NATO ve AB üyeliğinden en az birine sahip.** Doğu Blo-ku'nun parçalanmasının arkasından dağılan bu ül-kelerde hem kendilerine yeni pazar alanları hem de Sovyet tehdidine karşı yeni bir üs bulan batılı emperyalistler, bu bölgeyi çok önemsiyor ve kay-betmek istemiyorlar.

Doğu Avrupa işçi sınıfı kaynıyor. **Geçmişin mücadele gelenekleri ve birikimleri Doğu Avru-pa halklarının bilinçlerinde tazeliğini koruyor.** Bu nedenle, krizin patlak verdiği andan itibaren, pekçok ülkede 10 binlerce kişilik kitle eylemleri, fabrika işgalleri başladı bile.

2008'in Mart ve Mayıs aylarında Romanya ve Ukrayna'da ücretlerini aylarca ödemeyen fabrikala-rı işgal etmeye başlamıştı işçiler. Başarılı da oldu-lar. Çek Cumhuriyeti ve Macaristan'da genel grev-lerle en azından sağlık sisteminde yapılmak iste-nen topyekun özelleştirmenin önü alınmış, grevler başarıyla sonuçlanmıştı.

Genel grevlerle elde edilen bu başarılar çok uzakta değil. Doğu Avrupa ülkelerinin herbiri, bü-yük kaynamalar yaşıyor, bu kaynamaların eylemle-re dökülmesi de çok uzak görünmüyor.

28 Ocak'ta İngiltere'de yıllardır görül-meyen ve özlenen işçi eylemlerine tanık olduk. Fransız Total tekelinin taşeronu ola-rak İtalyan inşaat şirketi IREM, Lindsley rafinelerinin inşaatını aldı. IREM, 80 İtal-yan ve 20 Portekiz işçisini İngiltere'ye geti-rince, İngiliz işçiler greve çıktı. Greve çı-kan işçilere destek, alev topu gibi büyüdü ve Lindsley'deki işçilere destek olarak enerji sektörünün 11 inşaat bölgesinde iş-çiler, dayanışma grevine çıktılar. İngiliz ya-salarına göre hem Lindsley işçilerinin hem de dayanışmacı işçilerin grevleri yasadı-şydı. Ancak işçiler meşru grevlerini, isteklerini elde edene kadar sürdürdüler. İşçilerin öfkesi, grevin tar-zı ve yaygınlığı kısa süre içinde kendisini her yerde duyurdu.

Grev sırasında televizyonlara taşınan dövizler-deki sloganlar büyük yankılara neden oldu. **İşçiler, İngiliz Başbakanı Gordon Brown'un sloganını eylem sloganları haline getirmişlerdi: "İngiliz işi, İngiliz işçilerindir"**. İngiliz sağ radikal basını bu sloganın üzerine atladı. Solda ise bu sloganlar büyük endişeyle izlendi.

Grev sonrası işçiler; ırkçı olmadıklarını, ya-bancıcı işçilerle bir sorunlarının olmadığını, greve İngiliz yasaları kapsamında çalışan Polonyalı işçile-rin de destek verdiğini, kendilerinin sadece İtalya ve Portekiz'den getirilen ve İngiliz işçilerinden daha ucuza çalıştırılan, böylece işlerini ellerinden alan ve ücretlerinin düşüren bu duruma karşı eyleme geç-tiklerini açıkladılar.

Grevci işçilerin bahsettiği yasalar, Avrupa Birliği tarafından 1996 ve 2006'da çıkarıldı. Bu yasa, hiz-met sektöründe, tekellerin herhangi bir AB ülkesin-de, işçileri kendi tekellerinin bulunduğu ülkenin üc-retine denk çalıştırabilmelerine izin veriyor. Böylece taşeron İREM şirketi, İtalya'da, İngiliz inşaat işçileri-nin ücretlerinin yüzde 65'ine çalışan İtalyan ve Pro-tekiz işçilerini İngiltere'ye taşıyor ve orada ucuz üretimi gerçekleştiriyor. İngiliz işçilerin grevinin he-defi de bu AB yasalarıydı. **Hedef daha düşük üc-retlere çalışan yabancı işçilerin getirilmesi ve kendilerinin hem işlerinden hem de ücretlerinin rekabetten kaynaklı düşmesinin engellenmesi.** İngiliz işçiler, şirketin 100 İngiliz işçisini işe alacağı sözü vermesiyle grev sonlandırıldı.

Kamuoyunda İngiliz işçilerinin görkemli eylemi gölgelendi. Sonuç, İtalyan işçilerinin aynı ücretlere çalıştırılması olsaydı, gelecekte sınıf dayanışması adına önemli bir örnek yaratılmış olurdu.

İngiltere'deki grevler, hem işçilerin açıklaması hem de İtalyan ve Portekiz işçilerinin işlerine de-vam edebilmesiyle sonuçlansa da, dövizlerin ırkçı içeriği, sağ radikal basında aldığı alkış, yerli ve ya-bancı işçiler arasında yaşanan ve boyutlanabilecek sorunları da gündeme taşıdı.

Kriz, ilk olarak hep göçmen işçileri vurur!

Cenevre'deki İLO Çalışma Daire'sinin açıklama-larına göre, **dünyada 100 milyon insan (aileleriyle birlikte 200 milyon) ülkelerini terk edip, başka yerlerde iş arıyorlar.** Her kriz dönemi bizlere, kri-zin ilk mağdurlarının genelde göçmen işçiler ve ka-dınlar olduğunu göstermiştir. Uluslararası Göçmen-ler Örgütlenmesi'nin (IOM) elindeki veriler de bunu kanıtlıyor. İster Asya, ister Afrika isterse Avrupa ol-

Kriz dönemlerinde göçmen işçilere yönelen IRKÇILIK

sun; ya da ister inşaat sektörü, sanayi veya jsterse hizmet sektörü olsun, durum değişmiyor.

Dünya Bankası da açıkladığı rakamlarda başka ülkelerde çalışan işçilerin, ülkelere gönderdikleri para miktarında, 2009'da en az yüzde 6'lık bir düşüş beklediklerini açıkladı. Şimdiden 250 bin Endo-nezyalı işçi Hongkong, Tayvan ve Güney Kore'yi terk ederek ülkelere geri dönmek zorunda kaldı. Tayvan'da 2 bin Filipinli işsiz kalınca, gidecek baş-ka ülke aramaya başladı. (Dünyada Filipinliler, 10 milyon işçiyle, başka ülkelere işçi gönderen önemli ülkelere biri.) Yine Suudi Arabistan'dan binlerce Filipinli işçi, ücretlerini alamadıkları için ayrılmak zorunda kaldı. Bu işçiler, sadece işlerini kaybedip dönmüyorlar ülkelere. Genelde aracı firmalar ta-rafından, komisyon karşılığı ve belli bir süre için bu-ralara getirildikleri için, ücretlerini alamadıklarında bir yığın borçla karşı karşı kalıyorlar.

Sadece kişilerin yaşamı uzaklarda buldukları iş-lere bağlı değil, Moldavya ve Tacikistan gibi, gayri safi milli hasıllarının yüzde 35'i dışarıda çalışan iş-çilerin gönderdikleri paralardan oluşan ülkeler, bu kaynak kesildiğinde krize sürükleniyor.

Bu göçebe işçiler, statüleri itibarıyla gittikleri ül-kede iş gücüne ihtiyaç kalmadığında geri gönderili-yorlar, kendileri de para kazanabilecekleri başka ül-keler arıyorlar. Bu işçiler için yaşanan zorluk, yaşa-mını sürdürebilecek olanaklardan yoksun kalmaları. Birçok ülkede gelişen milliyetçilik ve ırkçılık, gelir kapılarının tamamen kapanması anlamına geliyor.

İşin olduğu yere giden ve bittiğinde komisyoncu-lar aracılığıyla yeni ülkeler bulan, göçebe işçi ve emekçilerin yanında, Batı Avrupa, ABD vb. ülkelere gidip iş üzerinden oturum alan ve oralarda yaşama-ya başlayan, kuşaklardır yaşayan göçmen işçiler de var. Yine örneğin AB ülkeleri arasında gidip ge-len işçiler var.

AB, son bir kaç yıldır yeni gelen göçleri en-gellemek için olağanüstü önlemler aldı ve son iki yılda göçü yüzde 30 oranında düşürmeyi sağladı. Yani kriz öncesi de zengin ülkeler daha çok AB üyesi olmayan ülkelere kalifiye eleman alıyor, ancak vasıfsız işçiye yeni üye ülkelere sağlıyordu. İspanya son dönemlerde özellikle inşa-

at sektöründe ve tarımda göçmen işçiye ihtiyaç duyuyordu. Ve bundan dolayı gö-receli olarak Avrupa'da en esnek göç yasalarına sahipti. Şimdi bu sektörlerde yaşanan krizle birlikte sözleşmeli işçileri geri gönderiyor, son birkaç ay içinde ka-çak göçü yüzde 17 oranında azalttı. Kriz bu şiddetiyle devam ederse, oturumu olan ve bu ülkeye yerleşmiş göçmen iş-çilerle ilgili sorunların büyüme olasılığı büyük. İspanya'da ırkçılık daha çok Arap ve Afrika kökenlilere yönelik, bunun işçi-lere sığrama ihtimali de var. İtalya, daha

da ileri giderek, "göçmen işçilerden özel vergi ala-lım" önerisini getirdi. Faşistlerin desteklediği bu öneri, kamuoyunda aldığı tepkilerden dolayı şimdi-lik rafa kaldırıldı.

Almanya'da 1974 ve 1983 krizleri sırasında Tür-kiyeli işçilere yönelik hem ırkçı saldırılar artmış, hem de ilk işten çıkarılanlar ve prim karşılığı Türki-ye'ye dönmeleri istenenler onlar olmuştu. İki yıl ön-ce mevsimlik işçi olarak Doğu Almanya'ya çalışma-ya gelen Polonyalı işçilere karşı yerel halk örgüt-lendi ve onların yerine kendilerinin işe alınması için eylemler gerçekleştirdi. Polonya-Almaya sınırında kimlik kontrolü olmadan geçiş yapılması kararlaştırıldı, Doğu Almanya'da "bunlar işimizi elimiz-den almaya geliyor" fırtınası koptu. Yine Danimar-ka, Hollanda, Almanya, isimlerini yabancılara karşı çıkartılan gerici yasalarla duyurdular. Faşistlerin göçmenlere, özellikle de Afrikalı göçmenlere karşı geliştirdikleri saldırılar yılda bini geçiyor.

Kriz döneminde her ülkenin kendi şirketlerini ve çıkarları doğrultusunda belli ülkeleri desteklemesi-nin, o ülkede yaşayan işçilere yansımaması müm-kün mü? İşsizlik derinleştikte, İngiliz Başbakanı Gordon Brown'un yaptığı gibi "İngiliz işi İngiliz işçi-lerine" sloganının da yaygınlık kazanma ihtimali bü-yüktür.

Göçmen işçiler, yerli sınıf kardeşleriyle birlikte örgütleniyor

Yaklaşık son on beş yıldır Batılı değişik renkte sol grup ve örgütler, ortak eylemler düzenliyor. 3-4 Nisan'da Strasburg'da gerçekleşecek NATO Zirve-si'ne karşı eylemlerde de tüm dünyadan 500 örgüt-tün imzası var. 2007'de olduğu gibi G 7 Zirvesi'ne Avrupa'nın her yerinden eylemciler geldi. Dünya Sosyal Forumu, solun buluştuğu ve ortak politika geliştirdiği alanlardan biri. Yunanistan'da yaşanan çatışmalarda göçmen gençler vardı. Liman ve tren yolu işçileri Avrupa çapında, dayanışma içinde ör-gütlendi. Fransa'da kağıtsızlar (oturumu olmayan göçmenler) Fransızların desteğiyle adlarını dünya-ya duyurdu ve 19 Mart'ta bu eylemde pankartlarıyla yerlerini aldılar. Almanya'da Opel direnişinde Türki-yeli işçiler eksik olmadı. **Son dönemde Avru-pa'nın birçok ülkesinde oturumu olmadığı için kaçak çalışmak zorunda kalan işçiler dahi sen-dikalarda örgütlemeye çalışıyor.**

Tüm bu örnekler, ırkçılık geliştğinde, burjuvazi tarafından körüklendiğinde buna karşı koyacak gü-cün de varolduğunu ve örgütlenebildiğini gösteri-yor. Gelecekte enternasyonalizm ve sınıf bilincinin geliştirilmesi ırkçılığa karşı verilen mücadelede bizi başarıya ulaştıracaktır.

Ramazan Yukarıgöz ve Mehmet Kanbur'un son mektupları

Onlar 12 Eylül Askeri Faşist Darbesinin arkasından, cezaevlerinde idam edilen devrimcilerdi. Genç, yiğit ve fütursuzca karşıladılar ölümlü. Öylesine güçlü bir bağlılıkları vardı ki devrime ve ideallerine, ölüme giderken gözlerini bile kırpmadılar. Ve devlet öylesine büyük bir kin duyuyordu ki onlara, son sözlerini sakladı onyıllar boyunca.

İdam edilen devrimcinin eline, son dakika verilir kağıt ve kalem. Ve "yaz" denir, "son sözlerini yaz ki, ailene, sevdiklerine ulaştırılsın". İdam edilecek olan, bir taraftan başında cellatlar beklerken, biraz sonra artık hiç konuşamaz olacağını bilmenin yarattığı duygu fırtınasında, yüreğindeki en güçlü sesi döker kağı-

Değerli karıcığım,

Biz tarihi görevimizi yerine getirirken en azından seni görmek isterdim. Öyle sanıyorum ki hiç haber verilmedi. Veya göstermelik olarak, bilinçli yola çıkamayacağınız şekilde haber gönderildi. Bu insanlardan farklı bir şey de beklenmez. Görmedin diye üzölmene hiç gerek yoktur. Senden bunu beklerim.

Ben hayatım sürecinde, özellikle birlikte olduğumuz zamanlarda, gerçek anlamda birşeyler anlatmaya çalıştım. Ve bu uğurda, gücüm oranında üzerime düşen görevleri şu veya bu ölçüde yerine getirmeye çalıştım. Son olarak da ölkemin özgürlüğü uğruna canımı severek feda ediyorum. Son görevimi yerine getirirken, size ve halkıma layık olmaya çalışacağım. Son nefesimi verirken dahi köhne düzenin cellatlarına fırsat vermeden halka son mutluluk sloganını haykıracağım. Bundan hiç kuşkunuz olmasın.

Akyazı onurumuz. Yolumuz Akyazı'da düşenlerin yoludur. Devrimciler öldü Yaşasın devrim. Kahrolsun faşizm. Tek yol devrim.

Mehmet Kanbur

(Mektubun kısaltılmış halidir)

da. Ondan geriye kalan son mesajdır bu. Ve en büyük hakkıdır bu mektubun yerine ulaşmasını istemek. Mektubun sahibinin en büyük hakkıdır bu mektubu okumak.

12 Eylül cellatları, bu son haktan bile mahrum ettiler onlarca aileyi. Öylesine korkuyorlardı ki, o satırlara dökülen sözlerden, duygulardan, coşkudan ve devrim inancından; idam edilen bir devrimcinin son sözlerini bile sakladılar ailelerinden. '80'li yılların zifiri karanlığında, zindanlardan yükselen bu devrim inancı ve çağrısını, Genelkurmay arşivlerinin tozlu raflarına gömdüler.

Devrimci '78'liler federasyonu, 26 yıl sonra iki devrimcinin daha son mektuplarını açığa çıkarmayı ve ailelerine ulaştırmayı başardı. 29 Ocak 1983 yılında İzmit Kapalı Cezaevinde idam edilen Ramazan Yukarıgöz ile Mehmet Kanbur'un ailelerine yazdıkları son mektupları, 2,5 yıllık bir çabanın arkasından bularak ailelere ulaştırdı.

Ramazan Yukarıgöz'ün annesi, oğlunun cenazesine sahip çıktığı, cenaze törenine katıldığı için gözaltına alınmıştı. Fderasyonun 16 Mart günü Ankara'da düzenlediği basın toplantısında mektubu gözyaşları içinde alan anne Yukarıgöz, şunları söyledi:

"Bu mektup için 26 yıl bekledim. Bu mektubu alana kadar ölmedim. Bunu yapanların yargılandığını görene kadar da ölmeyeceğim. Bunca yıl oğlumun son sözlerini neden bizden sakladılar. Oğlumun son mektubunu, babası okuyamadan öldü. Ben inat ettim ve ölmedi, 26 yıl boyunca bu anı bekledim. Onu öldürenlerin yargılandığını görene kadar da inat edeceğim ve ölmeyeceğim."

Değerli Aileme

Annem, babam, kardeşlerime. Sizleri ne kadar sevdiğimi bilirsiniz. Sizler için birçok şey yapmak istedim ve her zaman da isterim. Ancak bulunduğumuz ölkenin koşulları ve sömürü mekanizmasını yönlendirenlere, sizlere karşı ve genelde halkıma karşı, tüm emekçi ve ezilenlere karşı uyguladığı baskı, zulüm ve sömürüyü yenmeden, onlara karşı savaşımadan, bunların, yani sizlere yapmak istediğim şeyleri yerine getirmenin imkanı yoktu. Faşizme ve emperyalizme karşı halkın yanında yer almak gerekirdi. Ben de bunu yaparak halkın mücadelesine en ön saflarda katılmaya çalışarak sizlere ve halkıma olan görevlerimi her zaman elimden geldiğince yerine getirmeye çalıştım ve son görevimi de şimdi yerine getiriyorum. Benim için üzölm-enizi, gözyaşı dökmenizi istemem. Devrimci olarak yaşadım, devrimci olarak ölüyorum. Sizleri her zaman seven ve sayan oğlunuz, kardeşiniz Ramazan Yukarıgöz.

Değerli anama,

Beni cezaevinde, dışarıda ve her zaman, her yerde yanımda olarak hiçbir zaman yalnız bırakmadın. Sana olan borcum asla ödenemez. Burada şereflice yaşayıp, şereflice öterek sana olan borcumun bir kısmını ödemek istiyorum. Seni her zaman canından çok seven oğlun Ramazan Yukarıgöz.

Sevgi ve saygılarımla.

Ramazan Yukarıgöz

lemler yaptılar. Taktıkları beyaz başörtüleriyle tanındılar. Tıpkı Şili'deki, Türkiye'deki anneler gibi çocukların hesabını sormak için katillerin yakasına yapıştılar.

İlk eyleme başladıklarında en genci 74 yaşındaydı ve sadece 14 anneydi-ler. Yaptıkları eylemler ses getirdi ve sayıları her geçen gün biraz daha arttı.

13 Nisan 1977-

Plaza De Mayo anneleri ilk eylemini yaptı

Mayıs Meydanı anla-mına gelen Plaza De Mayo adını alan anneler, Arjantin'deki cunta sırasında katledilen ve kaybedilen 30 bin insan için 1977-1983 yılları arasında ey-

Dünyaya örnek oldular ve mücadelelerini demokrasinin diğer alanlarına da taşıdılar. Her yıl 6-7 Aralık tarihlerinde başkent Bouines Aires'e 24 saatlik yürüyüşler düzenlediler. Yürüyüşlerinin sonuncusunu da 2006 yılında yaptılar.

Yapılan eylemler sonucu katledilenlerin polisler ve askerlere verilen çocuklarına ulaşıldı. Anaların yüzde 80'i çocuklarına değilse bile torunlarına ulaşabildi. Eylemleri dünyadaki birçok ölkeye ilham kaynağı oldu. Bestelere konu oldular. Türkiye'deki Cumartesi Anaları da Arjantin'de verilen bu onurlu ve kararlı mücadelenin temsilcisi oldular. Bugün Plaza De Mayo anneleri derneği bulunmakta ve bu dernek sadece kayıplar değil her türlü ekonomik ve siyasi hak arama mücadelesine önderlik etmeye çalışıyor. Son olarak işsizler için iş bulmaya başladılar ve binden fazla insanı işe soktular.

☆ 2 Nisan 1948-Sabahattin Ali öldü

1907 yılında Gümülcine’de doğan Sabahattin Ali, savaş yıllarının yoksulluğunu tüm şiddetiyle çekmiştir. İlkokulu bitirdikten sonra parasız yatılı olarak Balıkesir Öğretmen Okulu’nda okuyan Sabahattin Ali, İstanbul Öğretmen okulundan 1926 yılında mezun olmuştur.

İki yıl Almanya’da okuduktan sonra öğretmenliğe başlayan Sabahattin Ali 1932 yılında Atatürk’ü yeren bir şiir okuduğu iddiasıyla tutuklanmış ve 1933’de serbest kalmıştır. Mesleğine dönmek için Milli Eğitim Bakanlığı’na başvurmuş Ali’den eski düşüncelerinden vazgeçtiğini ispatlaması dahi istenmiştir.

Öğretmenlik mesleğine devam eden Ali, ikinci dünya savaşı yıllarında askere alınmış ve askerde de öğretmenlik yapmıştır. İçimizdeki Şeytan romanını yazmasının ardından Nihat Atsız’a hakaret ettiği iddiasıyla sivil faşistlerin tepkisini çeken Sabahattin Ali, hakaretlere varan saldırılara karşı dava açmış ve davayı da kazanmıştır. Bu davalar sürecinde bakanlık tarafından görevinden alınan Sabahattin Ali, İstanbul’a giderek gazeteciliğe başlamıştı. Tan gazetesine faşistler tarafından yapılan saldırılar sırasında Sabahattin Ali de işsiz kalmıştır.

Aziz Nesin ve Rifat Ilgaz’la birlikte çıkardığı Markopaşa, Malum Paşa, Merhum Paşa ve Öküz gibi mizah dergilerinde politik görüşlerini ve eleştirilerini yazmaya devam etmiştir. Ancak bu dergiler de isminin “Milli Şef”i çağrıştırdığı iddiasıyla kapatılmıştır. Bu davalar yüzünden üç ay cezaevinde de kalmıştır.

Geçirdiği zor günlerin ardından yurtdışına çıkmak istemiş ama pasaport verilmeyince kaçak yollardan gitmeyi tercih etmiştir. Para karşılığında anlaştığı Ali Ertekin tarafından Bulgaristan sınırında öldürülmüştür. Ali Ertekin 4 yıla mahkum edilmesine rağmen birkaç hafta içinde serbest bırakılmış ve sonrasında ise CHP üyesi ve aynı zamanda emniyet mensubu olduğu anlaşılmıştır.

Sabahattin Ali’nin öldürülmesi işlenen ilk faili meçhul cinayetlerden biridir. Yazdığı yazılarda ezilenlerin haklarını savunan, sisteme muhalif olan Sa-

bahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Yanı sıra şiir, öykü de yazan Sabahattin Ali makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.

☆ 4 Nisan 1968-Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların haklarını kazanması için mücadele eden liderlerden biridir. Birçok eylem düzenleyen King, Memphis’te kaldığı otel odasının balkonunda uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973-Pablo Picasso öldü

İspanyol ressam Pablo Picasso 1937’de yaptığı Guernica adlı eseriyle tanınmıştır işçiler ve emekçiler arasında. 1881’de doğan Picasso, Paris’e 1900’lerin başında gitmiş ve yoksulluk içinde bir yaşam geçirmiştir. Kübizm akımının kurucusu olarak tanınır Picasso. Kübizm akımı resimlerde daha çok geometrik imgelerin kullanılmasıdır. En çok eser veren ressam olarak tanınır. Yaşamının değişik dönemlerinde kübizm, klasisizm gibi akımları temsil etmiştir. Guinness’e göre 13.500’den fazla tablosu, 100 bin baskısı, 34 bin kitap resmi ve 300’den fazla heykeli vardır. Ancak onu Picasso yapan Guernica’dır. İspanya iç savaşını anlatan bu tabloyu gören bir Alman ressam hayranlığını belirtmek için “Bunu siz mi yaptınız” der. Picasso ise “Hayır siz yaptınız” diyerek faşizme olan tepkisini sanatıyla dile getirdiğini belirtir.

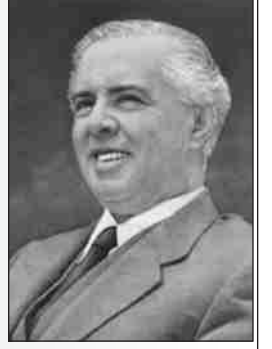
☆ 11 Nisan 1945- Buchenwald kampı isyanı başladı.

II. Emperyalist savaş sırasında Alman faşizminin kurduğu toplama kamplarından olan Buchenwald, isyan gerçekleştiren tek toplama kampı

11 Nisan 1985-Enver Hoca Öldü

Enver Hoca, II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk’taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştı. Stalin’in ölümünden sonra ‘60’lı yıllarda Kruşçev revizyonizmine savaş açtı. ‘70’li yıllarda ise bu defa Mao Zedung Düşüncesi ve Üç Dünya Teorisi konularında ideolojik mücadeleyi yükseltti. “Emperyalizm ve Devrim” adlı kitabı, tüm dünya komünistlerine ışık tuttu. 3 milyon nüfuslu bu küçük ülkede, Enver Hoca bu dönem uluslararası komünist hareketin önderliğini üstlendi. Ülkemizde de komünistlerin ÜDT ve MZD’ye karşı mücadele bayrağını açmasında Enver Hoca’nın önemli bir rolü oldu.

Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk’u boyun eğdirme çabalarına karşı, “Arnavutluk halkı gerekirse ot yer, boyuneğmez” diyerek meydan okudu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi, Arnavutluk’u tek sosyalist ülke olarak yaşatmayı başardı.

1985 yılında ölen Enver Hoca, dünya devrim tarihine oldukça önemli bir miras bıraktı. Ve ML önderler arasında onurlu yerini aldı.

olma özelliğini taşımaktadır.

☆ 16-17 Nisan 1992-Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü

Sebahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel, Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, bulundukları evlerde polis kuşatması altında çatışarak ölümsüzleştiler.

☆ 19 Nisan 1943-Varşova Ayaklanması başladı

Yahudilerin Nazi faşizminin düzenledikleri vahşete karşı yaptıkları tek silahlı direniş olan ayaklanmadır. 450 bin Yahudi Nazi kamplarında açlık ve işkence altında katledildiler. Sayıları 60 bine düşen Yahudiler, 1943 yılına gelindiğinde ayaklandılar. Ayaklanma sırasında yüzlerce Nazi askeri öldürülürken 13 bin Yahudi de katledildi. Ayaklanma sırasında kamptan kaçmayı başaran Yahudiler, Polonya Silahlı halk direnişine katıldı ve faşizme karşı savaştı.

☆ 22 Nisan 1870-Lenin Doğdu

Sovyet Devrimi’nin önderi ve Marksist-Leninist teorisinin yaratıcısı ve uygulayıcısı Lenin dünya işçi ve emekçilerinin bilincinde yaşamaya devam ediyor.

☆ 22 Nisan 1997-Tupac Amaro (MRTA) gerillaları katledildi

Peru’daki Japonya büyükelçiliğini işgal eden gerillalar, eylemlerinin 126. gününde düzenlenen büyük bir operasyonla katledildi.

☆ 22 Nisan 1912- Pravda yayınlanmaya başladı.

☆ 24 Nisan 1916- Dublin ayaklanması başladı.

☆ 25 Nisan 1974- Portekiz ‘Karanfil Devrimi’

Nisan Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Azmi Akan-18 Nisan 1979

İhtilalci komünistlerin ilk şehidi olan Azmi Akan Adana’da gözaltında tutulan TİKB sempatanlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci komutasında bir karakola düzenlenen baskında vuruldu. Ağır yaralı olarak yoldaşları tarafından hastaneye götürülen Azmi, ilk şehit olmanın onuruna ulaştı.

Emperyalist suç örgütü NATO 60. yıl zirvesini yapıyor

NATO'nun 60. yıl zirvesi, 3-4 Nisan 2009 tarihlerinde, Almanya ve Fransa'nın ev sahipliğinde gerçekleştirilecek. Zirvenin iki önemli gündem maddesi var. Fransa'nın

NATO'nun askeri kanadına geri dönmesi ve ABD'nin, Afganistan savaşında NATO'nun daha fazla rol oynaması talebi. Bunun yanı sıra, NATO'nun 5. Maddesinin tartışılması, ittifakın genişlemesi gibi maddeler de zirve sırasında tartışılacak konular arasında.

Fransa'nın geri dönüşünün daha zirveden önce genel kabul gören bir konu olduğu, zirvenin ev sahiplerinden biri olmasıyla da görülüyor. Ancak **Afganistan savaşına katılım maddesinde somutlaşan asıl tartışma, NATO'nun geleceğine ilişkin belirsizliklerdir.** ABD'nin hegemonyasında kurulan NATO'da, uzunca bir süredir bu hegemonyadan bahsedilememektedir. ABD'nin son yıllarına damgasını vuran askeri ve siyasi başarısızlıklar, son yılda tüm dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz gibi etkenler, NATO'nun son yıllarının gelişim seyri ne damgasını vurmuştur. Gürcistan ve Ukrayna'nın bir türlü NATO'ya üye alınamamasından Afganistan savaşına diğer ülkelerin asker göndermemesi ne kadar pekçok unsur, NATO'nun kurucusu ABD'nin ve bununla bağlantılı olarak NATO'nun dünya üzerindeki güç ve etkisini sarsmaktadır.

5. madde tartışması ve ABD'nin bıraktığı boşluklar

11 Eylül 2001 saldırılarının arkasından yürütülen tartışmalar içinde, NATO'nun 5. maddesinin ne olduğu herkes tarafından öğrenilmişti. NATO'nun kuruluş gerekçelerinden biri olarak oluşturulan **5. madde, "bir üyeye yapılan herhangi bir saldırı tüm üyelere yapılmış kabul edilir" ifadesini taşıyor.** Kuruluşundan itibaren 52 yıl boyunca hiç ihtiyaç duyulmayan bu madde, 11 Eylül saldırılarının arkasından ABD tarafından gündeme getirildi ve Afganistan savaşı için NATO'nun harekete geçmesi istendi.

Bu maddenin bugün tartışmaya açılmasının nedeni, "değişen tehdit unsuru" olarak açıklanıyor. NATO'nun kuruluş döneminde, 5. madde, Varşova Paktından gelecek askeri bir tehdidi ifade ediyordu. Ancak NATO'nun savunma konsepti 11 Eylül saldırılarının arkasından "terörizme karşı savaş" olarak yeniden belirlenince, 5. maddenin kapsamı da tartışma konusu olmuştu. Ve bugün siber saldırılardan doğalgaz krizlerine, enerji güvenliğinden korsanlık faaliyetlerine kadar pekçok konunun ülke güvenliklerini tehdit ettiği, bu nedenle NATO'nun "ülke güvenliğini tehdit eden saldırı" tanımını yeniden yapması gerektiği söyleniyor.

Görünürdeki tartışma bu. Gerçekte yaşanan ise, ABD'nin dünya hegemonyasının zayıflaması ile birlikte ortaya çıkan boşlukların nasıl doldurulacağına belirsiz olması ve NATO ülkelerinin buna bir çözüm bulamaması. Dünyanın iki kampa ayrılmış olduğu "soğuk savaş" döneminde işler daha kolay yürüyordu. "Ülke güvenliğini tehdit eden saldırı" ya Sovyetler Birliği'nin işgali olarak somutlaşıyordu, ya da kapitalist dünyanın bir ülkesinde kitle hareketleri-ayaklanma-devrim ihtimalinin ortaya çıkışı olarak. Her iki durumda da, NATO'nun patronu olan ABD, diğer ülkeleri de harekete geçirerek, sözkonusu saldırıya karşı bir tutum belirleyebiliyordu.

Bugün ise, bir taraftan **ABD, diğer ülkeleri artık istediği kadar kolay biçimde harekete geçiremiyor, istediği savaş kararlarını aldırıyor.** İlk olarak '99 yılında Kosova savaşı sırasında görünen bu sorun, 2001 Afganistan ve 2003 Irak savaşlarında ayyuka çıktı. Kosova savaşı sırasında, tartışmaların arkasından ABD, NATO şemsiyesi altında işgali gerçekleştirmeyi başardı. Ancak bu, son örnek oldu. ABD, artık kendi savaşını kendisi yürütmek zorunda kalıyor ve ancak sadık uşaklarını buna ortak edebiliyor. Diğer ülkeler, ABD'nin ortaya koyduğu "tehdit" unsuruna ikna olmakta fazlasıyla direniyor. Bu nedenle **ittifak içinde "tehdit" unsurunun, başta ABD olmak üzere herhangi bir ülke tarafından keyfi bir biçimde gündeme getirilmemesi amacıyla, yeniden tanımlanması gerektiği tartışılıyor.**

Diğer taraftan, "tehdit" in kaynağı önceden daha somut, hedef daha belliydi. ABD açısından da "arka bahçe"si, sömürge alanları, hegemonya gücü daha belirgin ve yüksekti. Rusya'nın yeniden kendini toplaması ve Çin'in tüm dünyaya yayılan hegemonya alanları oluşturması, Afrika'dan Uzak Asya'ya, Güney Amerika'dan Ortadoğu'ya kadar her alanda Çin ve Rusya'nın elinin olması, ABD açısından tehdidin nereden geldiğini belirsiz bir hale getirdi. Pekçok hegemonya alanını, rakipleri olan Çin ya da Rusya'ya kaptırdı, dünya üzerindeki hareket serbestisini kaybetti. Bugün ABD, herhangi bir alana yüklendiğinde, beklemediği bir yerden bir saldırı ile karşılaşabiliyor. ABD bir taraftan bu tür sorunlarla boğuşurken, diğer taraftan BM gibi, NATO gibi kendine bağımlı emperyalist kurumlardan da istediği anda, istediği desteği göremiyor. Bu nedenle, 60. yılda yapılacak olan toplantıda, "tehdit" unsurunun yeniden tanımlanmasını ve üye ülkelerin daha hızlı harekete geçmesinin sağlanmasını istiyor.

Afganistan tartışması

Afganistan konusunda yaşananlar da ABD'nin NATO üzerindeki hegemonyasının ne kadar zayıfladığının önemli göstergelerinden birisi. ABD, neredeyse 2001 yılından bu yana yapılan bütün NATO toplantılarında olduğu gibi, bu **NATO toplantısında da, üye ülkelerin Afganistan'a daha fazla asker**

göndermesini istiyor. Ancak bugüne kadar hep olduğu gibi, toplantıdan somut bir karar çıkmayacağı düşünülüyor. Bugüne kadar Afganistan'da ABD'ye verilen destek, son derece sınırlı kaldı. Çok az ülke Afganistan'a asker göndermeyi kabul etti, gönderenler askerlerin sayısını sınırlı tuttu ve gönderdikleri askerlerin çatışma bölgelerinde değil, daha güvenli bölgelerde görev yapması koşulunu dayattı. Mali yardım konusu da benzer biçimde fazla yol alınamayan konular arasında kaldı.

İşgal uzadıkça Afganistan'daki direniş daha fazla büyüdü, Taliban'ın hakimiyetine geçen bölgeler genişledi, Taliban'ın Afganlar üzerinden güç ve etkisi arttı. Hatta savaş ve Taliban örgütlenmesi, Pakistan'ı da etkisi altına aldı. Bu koşullarda hiçbir ülke elinin taşın altına koymak, ABD'nin kaybettiği belli olan bu savaşın bir parçası haline gelmek istemiyor.

Oysa Afganistan ABD açısından çok büyük bir önem taşıyor. Obama, göreve başlamasının hemen arkasından yaptığı açıklamada, dış politikada öncelikli hedefinin Afganistan ve Pakistan olduğunu açıkladı. Afganistan politikasının önemli bir parçasını da "Taliban'ın ılımlı unsurlarıyla anlaşmak" oluşturuyor. Irak'ta bu politikası başarıya ulaşmış ve Irak'taki Sünni direniş örgütlerinden bazıları ABD ile yürüttükleri görüşmeler sonucunda direnişi durdurmuşlardı. Afganistan'da ise ABD'nin bu açıklaması üzerine **Taliban hemen bir açıklama yaparak "bizde ılımlı unsur yok" dedi. Böylece ABD ile pazarlık kapısının kapalı olduğunu baştan belirtmiş oldu.**

ABD'nin işgal ettiği ülkelerde, başlangıçta işgal gerekçesi ilan ettiği unsurlarla işbirliği yapmak, işgali sürdürürebilmek için onlara ihtiyaç duymak zorunda kalması, ABD'nin ciddi bir handikapını oluşturuyor. Aynı zamanda, ABD'nin bu unsurları yenebilecek askeri ve siyasi güce sahip olmadığını da gösteriyor. NATO üyesi diğer ülkeler de bu durumu görüyor ve göstermelik-sembolik yardımlarla yetinmeyi tercih ediyorlar.

Türkiye'ye biçilen büyük misyon

NATO toplantısında Afganistan için somut bir desteğin görünmüyor oluşu, ABD yönetiminin gözlerinin yeniden Türkiye'ye dönmesine neden oldu. Obama yönetimi Türkiye'nin kilit bir müttefikleri olduğunu açıkladı. Ve **Mart ayı Türkiye-ABD ilişkilerinde sıcaklığın tavan yaptığı bir ay olarak geçti.**

Önce Şubat ayının sonunda Obama'nın Ortadoğu Özel Temsilcisi George Mitchell geldi Türkiye'ye. Türkiye'yi "ABD'nin çok önemli bir müttefik ve Ortadoğu'da barış ve güvenlik için önemli bir güç" olarak tanımladı. T. Erdoğan'ın Davos'ta İsrail'e yaptığı çıkışın, Türk-Amerikan ilişkilerini bozacak bir adım olmadığını da belirtti.

Aynı günlerde ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı

Dan Fried, Türkiye'nin Ortadoğu'da ve Güney Kafkasya'da "önemli bir aktör" olduğunu vurgulayıp, Afganistan'da da geçmişe dayalı büyük tecrübesi bulunan deneyimlerinden yararlanmak istediklerini belirtti.

Arkasından Mart ayı başında ABD Dışişleri Bakanlığı üst düzey yetkilisi Matt Bryza geldi. Afganistan için Türkiye'den "özel" bir taleplerinin olmadığını, ancak ABD'nin tüm NATO müttefiklerinden askeri ve mali katkı beklediğini söyledi.

7 Mart günü gelen ise, ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton oldu. Clinton Ankara'da adeta bir şirinlik örneği gibi gezdi, açıklamalar yaptı, 8 Mart vesilesiyle bir kadın programına katılarak orada sorulan "kadınca" soruları da yanıtladı. **"Yeni ABD yönetimi gelecekte Türkiye ile çalışmayı o kadar çok istiyor ki" dedi Clinton** ve Obama'nın bir ay içinde Türkiye'ye geleceğinin "müjdesini" verdi. Görüşmelerde ne Ermeni soykırımı tartışmaları vardı, ne ABD'de hazırlanan Türkiye'nin "insan hakları karnesi"nin kötülüğü. "Dostluğu pekiştirmek için" Türkiye'ye geldiğini söyledi Clinton. Bunun dışında ziyaretinin nedenine ilişkin somut bir açıklama yapmadı.

Türkiye ile ABD arasında birdenbire ortaya çıkan bu tozpembe tablo ve "balayı" havası, elbette ki nedensiz değil. ABD'nin Türkiye'den önemli beklentileri ve çıkarları bulunuyor. En önemli beklentisi, Türkiye'den yeni bir üs elde etmek. ABD, Kırgız hükümetinin kararı ile Kırgızistan-Manas'da bulunan ABD üssünü boşaltmak zorunda kalıyor. Afgan savaşında son derece stratejik bir öneme sahip bulunan bu üssün yerini dolduracak yeni bir üsse ihtiyacı var. İncirlik üssü bunun için yeterli değil. **ABD Trabzon'da ve Samsun'da yeni askeri üsler istiyor Türkiye'den. Türkiye'nin Afganistan'daki savaşa daha aktif olarak katılması gibi bir talebi de var ABD'nin.** Fakat Manas üssünün yerine hemen yeni bir üs kurmak ABD açısından çok daha yaşamsal önemde. Trabzon ve Samsun ise, hem Kafkaslara yakınlığı ile hem de Rusya'ya çok yakın bir nokta olması nedeniyle oldukça stratejik öneme sahip. ABD 2001 yılında 11 Eylül saldırılarından bu yana bu bölgelerde üs istiyor, ancak alamıyordu. Bugün iki ülkenin yönetimleri arasında oluşan "mutluluk" tablosuna bakarak, bu konuda belli anlaşmalara varılmış olduğunu söyleyebiliriz.

ABD'nin ikinci beklentisi, Irak'tan çekilme planı ile ilgili. ABD, Irak işgaline başlarken Türkiye'nin desteğini alamamış, savaşa kötü bir başlangıç yapmasının sorumlusu olarak da Türkiye'yi görmüştü. Bugün **Irak'tan çekilecek olan 140 bin askerin ve binlerce ton ağırlığındaki silah ve mühimmatın güvenli bir geçiş koridoruna ihtiyacı var.** ABD için en iyi seçenek İncirlik ve Mersin limanı üzerinden bu sevkiyatı gerçekleştirmek. Bu konuda Türkiye'nin desteğini almış görünüyor. Karşılığında ise, çekilme sonrasında Irak ordusunun yapılandırılmasında TSK'ya özellikle eğitim konusunda görev vaadediyor.

Türkiye'den bir başka beklenti, İran için arabuluculuk yapması. Clinton'un ziyaretinin üzerinden 48 sa-

at geçmeden Abdullah Gül'ün Ekonomik İşbirliği Teşkilatı zirvesine katılmak üzere İran'a uçuşu ve Ahmedinecad'la hemen ikili bir görüşme yaparak ABD'nin İran'dan taleplerini aktarması, Türkiye'nin bu rolü sevdiğini gösteriyor. Ancak, İran Türkiye'nin "arabulucu" değil "ABD'nin sözcüsü" olarak geldiğini ifade etti ve Türkiye'nin arabuluculuğunu istemediklerini belirtti. Böylece Türkiye'nin bu hayallerini darbelemiş oldu.

ABD'de hazırlanan ABD-Müslüman Yakınlaşması Projesi adlı rapor da, ABD'nin son dönemde Türkiye'nin üzerine bu kadar düşmesinin nedenlerini ortaya koyuyor. ABD bir taraftan Müslüman dünya ile yakınlaşmada Türkiye'nin önemli bir arabuluculuk yapacağını düşünüyor. Zaten Türkiye'ye biçilen "bölgedeki en önemli aktör", "ılımlı islam model ülkesi" gibi roller de bu düşüncenin bir parçasını oluşturuyor. Ancak bir taraftan da ABD, Türkiye'de egemen sınıflar arasında ortaya çıkan gerginlikten rahatsızlık duyuyor. **Rapor, Türkiye'nin Pakistan gibi "kritik dönüm noktasındaki" ülkeler arasında olduğunu söylüyor ve AKP ile laik çevreler arasındaki anlaşmazlıkların çözülmesi gerektiğini vurguluyor.**

Savaş sertleşiyor, ekonomik kriz savaşın şiddetini artırıyor. Ve ABD, bu savaşta Türkiye'yi yanında görmek istiyor. Son bir ay içinde büyük bir hız kazanan ziyaret trafiğinin altında yatan neden budur.

Ancak son seçimler, ABD'nin planlarını yenisinden gözden geçirmesine neden olacaktır. Planlarını asıl olarak AKP'nin işbirlikçiliğine bağlayan ABD, son seçimlerde AKP'nin yaşadığı kan kaybı ve siyasal güç yitimi üzerinden yeni planlar yapmak zorunda kalacaktır.

Fransa NATO'ya dönüyor

NATO'nun kuruluşundan itibaren içinde yer alan Fransa, 1966 yılının Mart ayında NATO'nun askeri kanadından ayrıldı. Fransa Cumhurbaşkanı De Gaulle'nin bu açıklamayı yapmasının arkasından, o güne kadar Paris'te bulunan NATO'nun merkez kargahı Brüksel'e taşındı.

De Gaulle açıklamayı yaparken, "burada sözkonusu olan, ulusal egemenliğimizin normal bir duruma kavuşmasıdır" diyordu. Bu tutumun II. Emperyalist savaşta ortaya çıkan tablo ile yakından bağlantısı vardı. Fransa, Almanya'nın ilk işgal ettiği ülkelerden biriydi. İşgale karşı Fransız hükümeti hiçbir direniş göstermemiş, Almanya ile hemen işbirliği yapmıştı. Uzun savaş yılları boyunca Fransız Komünist Partisi ve anti-faşist militanlar, Fransa'da büyük bir direniş gerçekleştirdiler. Bu dönemde General De Gaulle İngiltere'ye sığınmış, oradan çağrılar gerçekleştirmekle meşguldü. Ancak **savaş bittiğinde, iktidarı ele geçirecek gücü kendinde bulamayan FKP, adeta bir halk kahramanı gibi karşılanan De Gaulle'e bunu hediye etti.**

Savaşta Almanya'nın, savaş ertesinde ABD'nin işgali altında kalmıştı Fransa.

ABD, Almanya karşısında sosyalist Sovyetler Birliği'nin kazandığı zaferin üzerine kolayca konmuş olmanın şımarıklığı ve küstahlığıyla tepeden baktı, faşizme karşı görkemli bir direniş sergile-

miş olan Fransız halkına. Fransız halkı bunu hiçbir zaman unutmadı, ABD'ye karşı hep mesafeli bir duruş içinde oldu. Fransız burjuvazisi de, bir taraftan halktan yükselen tepkiye kayıtsız kalamadıkları için, bir taraftan da kendi sınıfsal çıkarları gereği, ABD karşısında, güvensiz ve mesafeli bir tutum içinde oldu.

Savaşta sonra kurulan NATO'nun içinde Fransa da yer aldı. Çünkü tarihi devrimlerle dolu olan Fransız halkının Sovyetler'den etkilenmesini istemiyordu burjuvazi. Ancak ABD'nin, köklü bir tarihe sahip ama o gün güçten düşmüş Fransa'ya "ikinci sınıf" muamelesi yapmasından da büyük bir rahatsızlık duyuyordu. NATO askerlerinin ABD'nin komutası altında sayılması Fransa için ciddi bir sorundu. Bu çelişki 1966 yılına kadar sürdü. Bu tarihe gelindiğinde, **ülkesindeki Sovyet etkisini de bir nebze kontrol altına aldığını düşünen Fransa, NATO'nun askeri kanadından ayrılma kararını açıkladı.**

Herşeye rağmen Fransa, NATO'dan tümüyle kopmayı göze alamadı. ABD de Fransa'yı tümünden dışlamanın onu Sovyetlerin etkisine açık hale getireceğinin farkındaydı. Bu nedenle, askeri kanattan ayrılmış olmasına rağmen, Avrupa'nın savunmasında Fransa'nın da yer alması için hep bazı düzenlemeler gerçekleştirildi. Sovyetlerin dağıldığı '90'lı yılların başından itibaren ise, NATO'nun askeri hareketlerinde Fransa da yer almaya başladı. Fransız birlikleri, Bosna ve Kosova'da NATO şemsiyesi altında yer aldı, Afganistan'a 2 bin 800 asker gönderdi.

Yakın bir zamana kadar Fransa, her şeye rağmen ABD'ye karşı mesafeli duruşunu korudu. Mesela Irak savaşı sırasında Rusya ile birlikte savaşa karşı çıkan cephede yer aldı. Ancak Sarkozy hükümeti başa geldiği andan itibaren, ABD ile aradaki mesafeyi kaldırma konusunda ciddi bir çaba gösterdi. Karikatüristlerin ABD'nin köpeği olarak resmettiği **Sarkozy, Fransa'nın rotasının ABD uşaklığına doğru dönmesinde önemli bir rol oynadı.** Yükselen Çin-Rusya tehdidi, Fransa'nın ABD'ye daha yakın durmasına neden olmuştu.

Ve bugün Sarkozy hükümeti, Fransa'nın yenisinden NATO'nun askeri kanadında yer alması için, Fransız parlamentosundan karar çıkarttı. **Kararın 238'e karşı 329 oyla alınması, Fransa'da önemli bir kesimin ABD'ye olan mesafeyi korumaktan yana olduğunu gösteriyor.** Bu da Fransa'nın NATO içindeki duruşunun, Sarkozy hükümetinin çabalarına rağmen sorunsuz olmayacağını gösteriyor.

* * *

Eski KGB analisti Rus araştırmacı İgor Panarin; **ABD Başkanı Obama'nın bu sene sıkıyönetim ilan edeceğini, ABD'nin gelecek yıla kadar çökeceğini ve 2011 yılından önce 6 parçaya bölüneceğini, Rusya ve Çin'in de yeni bir dünya düzeninde liderliği ele geçireceğini açıklamıştı.** (Cumhuriyet, 5.3.09) Elbette ABD için işlerin bu kadar hızlı biçimde kötüleşeceğini öngörmek biraz abartılı bir düşünce. Ancak farklı yazılarımızda da ifade ettiğimiz gibi, ABD'nin güç kaybının zaman içinde hızlanacağını da görmek de zor değil.

NATO zirvesi, ABD açısından çok zor bir dönemde toplanıyor. Ve zirve öncesinde ortaya çıkan tablo, zirvede ABD için olumlu kararlar çıkma ihtimalinin çok düşük olduğunu gösteriyor.

NATO'nun kanlı tarihi

NATO'nun kuruluşunun asıl amacı, Sovyetler Birliği'nde simgeleşen "komünizm tehdidi"ne karşı "modern dünyayı korumak" olarak açıklanır. Bu tarzda bir açıklama, son yıllarda NATO'yu vuran bir silaha dönüştü.

'90'lı yılların başında Sovyetler Birliği dağılınca, "sosyalizm öldü" çığlıkları dört bir yana yayılınca, NATO'nun artık işlevsiz kaldığı tartışmaları yapıldı. Bu dönem aynı zamanda NATO'nun genişletilmesi tartışmalarına da sahne oldu. Varşova Paktı'nın dağılmasının arkasından SB'nin etki alanından çıkan Doğu Avrupa ülkeleri, '90'lı yıllarda NATO'ya katılmaya başladılar. 11 Eylül saldırılarının arkasından, NATO'ya yeni bir misyon bulundu: "Terörizme karşı savaş." 2003 yılındaki NATO toplantısında ise, NATO'nun misyonu "Genişletilmiş Ortadoğu" hedefiyle tanımlandı.

Bu tanımların herbiri, '90'lı yılların başında, hedefini kaybetmiş görünen NATO için yeni bir hedef ve görev tanımı belirlemek gibi görünebilir. Gerçekte ise, kurulduğu andan bugüne kadar NATO'nun amacı ve hedefi değişmemiştir.

NATO'nun kurulma amacı "komünizme karşı savaş" olarak tanımlanır ve hedef olarak sosyalist blok gösterilir. Gerçekte ise, **genel olarak işçi ve emekçi kitlelerin, ezilen halkların mücadelelerini bastırmak ve böylece kapitalist dünyanın bekasını sağlamaktır birinci hedefi.** Bu hedef en somut olarak sosyalist kampı göstermekte ise de, kapitalist ülkelerin kendi içindeki kitle hareketleri ve II. Emperyalist Savaş sırasında ve sonrasında, emperyalizme karşı bağımsızlık savaşı veren bütün ezilen halklar da bu hedefin kapsama alanındadır.

ABD kendi güdümü altında çeşitli paktlar ve askeri anlaşmalar ile Sovyetler Birliği'ni çevreleme politikası izlemiştir "soğuk savaş" dönemi boyunca. Doğu Avrupa sınırlarına kadar uzanan NATO; Tayland, Güney Vietnam gibi ülkelerin de içinde olduğu ve Güneydoğu Asya ülkelerinin NATO'su olarak değerlendirilen SEATO; Türkiye, İran, Pakistan ve ABD'den oluşan CENTO; Avustralya ve Yeni Zelanda'yı da içine alan ANZUS gibi paktlar ile gerçekten de Sovyetleri kuşatmaktadır. **Ancak bu "çevreleme" politikasının bir yüzünü de, Afrika, Ortadoğu ve Asya ülkelerinde bağımsızlık savaşları vermekte olan ülkeleri kuşatmak oluşturur.** Yani iki taraflı bir fayda söz konusudur bu paktlar aracılığı ile ABD'nin dünyanın etrafında kurduğu bu zincirde.

İkinci hedef ise, kapitalist dünyayı ABD'nin askeri hegemonyası altına almaktır. Buna, Avrupalı kapitalist-emperyalist ülkeler üzerinde kurulacak inisiyatiften, yarı sömürgelere kadar geniş bir alan dahildir. Bu iki hedef NATO'nun kurulma amacıdır ve bugüne kadar da isimlendirmede çeşitli değişiklikler yapılsa bile, amaç değişmemiştir.

NATO'nun kuruluşundan itibaren yaşanan her olayda bu amacı görmek mümkündür. Daha kuruluş aşamasında yaşananlar çarpıcıdır.

Mart 1947'de ABD Başkanı Truman, kongrede bir bildirge okudu. **Truman Doktrini olarak adlandırılan bu bildirge, başka ülkelerin içişlerine karışmayı, ABD'nin dünyaya liderlik etme misyonunun bir parçası olarak tanımladı.** Bildirgede Truman, Sovyetler ile sınır komşusu olan Türkiye ve Yunanistan'a 400 milyon dolarlık yardım, sivil ve askeri personel gönderileceğini taahhüt ediyor, Yunanlı komünistlerin "Yunan devletinin varlığını tehlikeye düşüren teröristler" olduğunu ilan ediyor, "baskı altına alınmaya karşı koyan özgür halkları destekleme" politikası izleyeceğini söylüyordu. Arkasından gelen Marshall Planı ise, ekonomik yardım anlaşması görüntüsü altında, ülkeler üzerinde ekonomik ve siyasi baskı uygulamayı, ülkelerin ABD politikalarına entegre olmasını amaçlıyordu.

II. Emperyalist savaş sonrasında devrimini gerçekleştiremeyen pekçok Avrupa ülkesinde de faşizme karşı direnen devrimci-komünist partiler, ülke yönetiminde ağırlıklarını koymaya başladılar. Mesela İtalyan hükümetinde 5 KP'li bakan bulunuyordu. Fransa'da ise FKP tarihinin en büyük oy oranına ulaşmıştı. Truman Doktrininin açıklanmasından sonra KP'ler, Avrupa'da hükümetlerden uzaklaştırıldılar. 1948'de ABD, İtalya'ya 29 ticaret gemisi hediye etti ve komünistlere oy verenlerin ABD'ye göç etmelerine izin verilmeyeceğini açıkladı. Ayrıca seçimlerde komünistlerin iktidara gelmeleri halinde yardımın kesileceğini duyurdu. Bir ay sonra yapılan seçimleri kazanması beklenen sosyalist-komünist blok, bu açıklamaların arkasından yenilgiye uğradı.

Ve NATO Mart 1949'ta kuruldu.

Karşı-devrim odağı NATO

ABD, NATO üyesi ülkeleri, özellikle Sovyet sınırına yakın olanları, kendi askeri üssü olarak kullandı. Bu ülkelerle gizli-açık pekçok askeri-siyasi anlaşmalar gerçekleştirildi. Bu ülkelere askeri tesisler kurdu, nükleer füzeler ve silahlar konumlandırıldı. Böylece ABD bu ülkelere bütün gücüyle yerleşmiş oldu.

NATO ülkelerinin ABD tarafından silahlandırılması ve ordularının "modernizasyonu" ise, ABD'li silah tekelleri için yeni pazarlar açmayı hedefliyordu. Çünkü NATO üyelik anlaşmaları, silahlanma konusunda sadece ABD silah tekellerinin üretimlerini doğru standart olarak kabul ediyordu. Böylece NATO ülkeleri, özellikle Varşova Paktı dağıldıktan sonra ittifaka üye olan ülkeler, ABD silah tekelleri tarafından hızla yağmalandı.

NATO üyesi ülkelere kurulan gizli kontgerrilla örgütleri de hem NATO'nun varlık nedeni hem de ABD'nin Truman doktriniyle uyumluydu. Bunlar doğrudan NATO'ya bağlı olarak çalışan, gizlice örgütlenen, varlığı devlet tarafından asla kabul edilmeyen illegal askeri örgütlerdi. Bunlara en çarpıcı örnek, İtalya'da ABD kontrolünde geliştirilen Gladio'dur. 1952 yılında Türkiye'nin NATO'ya girmesinin arkasından, Türkiye'de de "Özel Harp

Dairesi" adıyla bu kontra örgüt kuruldu. Keza MHP'nin örgütlenmesi de bu faaliyetlerin bir parçası olarak hazırlanmıştı. Özellikle faşist işgal döneminde büyük direnişler sergileyen Almanya, İspanya, Fransa gibi ülkelerde de bu örgütlerden kurulmuştu.

Değişik isimler taşıyorlardı, ama amaçları ortaktı. İşçi ve emekçi hareketini bastırmak, devrimleri ezmek, kitle hareketleri üzerinde terör estirmek, gizli operasyonlar, kitle katliamları, önderlere yönelik olarak faili meçhul cinayetler gerçekleştirmek gibi işler, bu örgütlerin rutin faaliyetleri arasındaydı.

NATO binlerce faşist kadroyu gizli kamplarda özel eğitimden geçirdi. Bu iş için Hitler ve Mussolini subaylarından kalan döküntüler, Gestapo'nun kadroları, faşist partilerin üyeleri kullanıldı.

Bu gizli karşıdevrimci örgütlerin ve faaliyetlerin finansmanı, bir taraftan uluslararası uyuşturucu, insan ve silah kaçakçılığından, bir taraftan ise devletlerin örtülü ödenek adı altında kimseye hiçbir hesap vermeden kullandıkları paradan karşılanıyordu. Yani kitlelerin ceplerinden çalınan paralar, ödedikleri vergiler, kitle hareketlerini ve önderliklerini ezmek için kullanılıyordu. Mesela 1999 yılında Koso-va'nın işgal edilmesinin arkasından bölgede kalan NATO görevlilerinin uluslararası kadın ticaretinin kontrolünü ellerinde tutukları, kaçmaya çalışan kadın ve çocukları yakalayarak tacirlere geri teslim ettiklerine dair belgeler ortaya çıkarılmıştı.

NATO üyesi ülkeler arasında imzalanan gizli anlaşmalarda, NATO adına görevlendirilmiş kişilerin faaliyetlerinden dolayı herhangi bir sorumluluk taşımayacakları hükmü de yer almıştır. Tıpkı bugün Irak'ta son derece pervasız ve dizginsiz bir biçimde katliamlar gerçekleştiren, ama hiçbir yaptırıma uğramayan ABD askerleri gibi.

Rusya'ya doğru genişleme

Doğu Bloku'nun yıkılmasının arkasından adeta varlık nedeni tartışılmaya başlayan NATO, kendisine yeni bir hedef koydu: Doğu Blokunun içine, Rusya'nın sınırlarına doğru genişlemek ve bloktan kopan ülkeleri yutmak.

İlk hedef olarak önüne çıkan **Romanya ve Yugoslavya'daki yönetimler zor kullanarak yokedildiler.** Romanya'da Çavuşesku'nun öldürülmesi ve Yugoslavya'nın bütün '90'lı yıllara yayılan savaşlarla paramparça edilmesinin arkasından Koso-va'nın da işgal edilmesi, bu sürecin ilk adımlarıydı. Arkasından, ilk olarak Yugoslavya'da Miloseviç'e karşı bir "kadife darbe" örgütlendi. Sonuç, ABD açısından oldukça başarılıydı.

Arkasından GUUAM ülkeleri sıraya girdi. GUUAM ismi Gürcistan, Ukrayna, Özbekistan, Azerbaycan ve Moldova ülkelerini temsil ediyor. GUUAM, aynı zamanda 1999 yılında NATO ile imzalanan

askeri işbirliği anlaşmasının da ismi. NATO, yani **ABD, Hazar denizi petrollerinin taşınma koridorları ve boru hatları güzergahlarında bulunan bu ülkelere büyük bir önem veriyordu.** Ve isim sırasıyla, bu ülkelerde peşpeşe kadife darbeler gerçekleştirmeye, daha açık ABD işbirlikçisi yönetimleri başa getirmeye başladı. Önce 2004 yılının sonlarında Gürcistan'da, arkasından Ukrayna'da yapılan seçimlerde, Amerikancı muhalefet partisi kitle gücünü kullanarak seçim sonuçlarını değiştirmeyi ve başa gelmeyi başardı. Özbekistan'a sıra geldiğinde, Rusya da, diğer GUUAM ülkeleri de, deyim yerindeyse “uyanmışlar”dı. Özbekistan ve Kazakistan'da gerçekleştirilmek istenen darbeler başarısızlığa uğradı ve ABD'nin “kadife darbe” politikasının sonuna gelindi.

ABD, Varşova Paktından ve Sovyetlerden kopan ülkelerden bir kısmını NATO ittifakına çekmeyi başarmıştı. Polonya, Macaristan, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Slovenya, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya ve Bulgaristan NATO'ya üye oldular. Sırada Arnavutluk, Hırvatistan ve Makedonya var.

Arnavutluk bir süredir üyeliğe hazırlanıyordu zaten. Doğu Bloku'nun dağılmasının arkasından bir süre daha “kapitalizme direneceğini” açıklayan Arnavutluk, sonrasında hızlı bir “gelişme” kaydetti. Stalin sonrası Kruşçev revizyonizmine başkaldıran, Çin'deki karşı devrimci Mao Zedung Düşüncesi ve Üç Dünya Teorisi'ne savaş açan ve sosyalizmin bayrağını uzun bir süre elinde taşıyan bu küçük ülkede, bu görkemli ve onurlu geçmiş unutturulmaya çalışılıyor. ABD'nin eski başkanı Bush'u alkışlarla karşılayan tek ülke olan Arnavutluk'un katılmasının önünde bir engel yok.

Hırvatistan'ın üyeliği ise Slovenya'nın engeline takılıyor. Yugoslavya parçalanmadan önce aynı ülkenin sınırları içinde yer alan bu iki ülke, ülkenin parçalanması sürecinde önemli sorunlar yaşadılar. Hırvatistan'ın AB üyeliği konusunda da engeller getiren Slovenya, benzer bir adımı NATO üyeliği konusunda da atıyor. Bu nedenle Hırvatistan'ın üyeliğinin zirve sonrasına kalma ihtimali yüksek.

Benzer bir sorunu Makedonya da yaşamıştı. Yunanistan, Makedonya'nın ismi üzerinde hak iddia ettiği için, Makedonya'yı tanımıyor ve uluslararası platformlarda önüne engeller çıkarıyor. Bu nedenle Makedonya, Nisan 2008'deki Bükreş zirvesinden bu yana üyelik için bekliyor.

Gürcistan ve Ukrayna da Bükreş zirvesinden bu yana üyelik için bekleyen ülkeler arasında yer alıyor. Aslında ABD, her iki ülkenin de NATO'ya alınması için büyük bir çaba harcıyor. Ancak Rusya'nın bu konuda getirdiği engeller bir türlü aşılamıyor. Rusya bu ülkelerin NATO'ya girmesini engellemek için bir taraftan “doğalgaz kartı”nı kullanıyor.

Son birkaç yıldır, her yılbaşı gecesinin sabahı, Rusya'nın Ukrayna'ya verdiği gazı kestiğine, kışın dondurucu soğukunda ciddi bir ısınma probleminin yaşandığına tanıklık ediyoruz. Ukrayna'ya verilen gaz Avrupa'yı da etkilediği için çok boyutlu bir sorun çıkıyor ortaya.

Gürcistan'ın Ağustos 2008'de Güney Osetya'yı işgal etmesiyle başlayan savaş ise, Rusya'nın bölgedeki hakimiyetini göstermek açısından önemli bir gelişme oldu. NATO adayı bir ülke olmasına rağmen, ABD Gürcistan'a sahip çıktığını göstermekte geç kaldı. İşler **Rusya-Gürcistan ve Rusya-ABD savaşına kadar gelmişken, geri adım atan Gürcistan ile ABD oldu.** ABD sadece Gürcistan'a yardım malzemesi göndermekle yetindi, arabuluculuk yapmak üzere devreye giren ise Fransa oldu.

ABD'nin Gürcistan'ı adeta ortada bırakması ve Rusya ile bir savaşı göze alamadığı görünüşünün herkes tarafından farkedilmesi, Gürcistan sınırları içinde bir Rus hegemonya bölgesi görünümünde olan G. Osetya, Abhazya ve Acaristan'ın kazandıkları avantajlı durum, ABD'nin Rusya karşısında önemli bir yenilgisi ve Gürcistan'ın NATO üyeliğinin çok belirsiz bir tarihe ertelenmesi anlamına geliyordu. Almanya ve Fransa başta olmak üzere Avrupa ülkeleri, Gürcistan'nın gereksiz yere Rusya'ya karşı bir savaşa giriştiğini, NATO üyesi olduğu koşula bunun bütün NATO'yu sıkıntıya sokacak bir

KORKU

*Korkuyor Adnan Menderes
ölülerden korkuyor
Kore dağlarından geliyor kimi
apaçık gözleri dumanlı
kaytan bıyıkları kanlı
yaşları yirmi.*

*Korkuyor Adnan Menderes
ölülerden korkuyor
hele çocuk ölülerinden*

*Karınları davul gibi
boyunları çöpten ince
kırıyorlar Adnan Bey'in mutfak
camlarını
her gece mezarlarından çıkınca...*

*Korkuyor Adnan Menderes
dirilerden korkuyor
hele çarıkılardan
hele kasketlilerden
kasketliler hayını bağışlamayı
bilmez...*

*Korkuyor Adnan Menderes
kocaman yanakları
sarkıyor yağlı, sarı
Korkuyor Adnan Menderes
üç saata indi uykusu
Korkuyor Adnan Menderes
hiçbir korkuya benzemez
halkını satanın korkusu...*

Nazım Hikmet, 1959

tablo olduğunu ifade ediyor ve açıkça Rusya'yı kızdırmamak için Ukrayna ile Gürcistan'ın bir süre daha NATO'ya alınmaması gerektiğini savunuyorlar.

Türkiye'nin NATO Yolu...

“Yeni dostunuz aranızda yer almaya gelmiştir”... Bu cümle 1952 yılında Lizbon toplantısında Türkiye'nin NATO üyeliğine imza atan Türk Dışişleri Bakanı Fuad Köprülü'ye ait. “Yeni dostlar”dan kastettiği ise NATO üyeleri.

NATO, “Kuzey Atlantik Savunma Paketi” olarak kurulmuş ama Kuzey Atlantik ülkeleriyle sınırlı kalmamıştı. Kuruluşundan üç yıl sonra Yunanistan ve Türkiye'yi de bünyesine dahil etmişti. Etmışti çünkü, o yıllarda Yunanistan bir devrim tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Türkiye ise Sovyetler Birliği'nin güney sınırında bir askeri üs olmaya çok müsaitti.

Bir iki kez üyelik başvurusu yapan Türkiye'nin bu isteği NATO ülkelerince geri çevrilmişti. Adnan Menderes hükümeti o yıllarda patlak veren Amerika'nın Kore işgalini fırsat bilerek, NATO'nun kapılarını asker kanı ile açmıştı. 5090 kişilik bir askeri güçle Kore savaşına katılan Türkiye, bu anlamsız savaşta 721 askerini kaybetti. 2147 askeri yaralandı, 234 askeri tutsak oldu, 175'i ise kayıplara karıştı. Türkiye'nin NATO üyeliği için kapılar böyle açıldı. Dönemin Amerikan dışişleri bakanı John Dalles, memnuniyetini şu cümle ile ifade ediyordu: “NATO'ya en ucuz askeri Türkiye sağlıyor. Bir Türk askeri'nin bize maliyeti 23 cent”...

18 Şubat 1952'de Meclis'e getirilen NATO üyeliği, 405 milletvekilinin 404'ünün onayı ile kabul edildi. Kağıt üzerinde Türkiye'nin en büyük düşmanı Sosyalist Sovyetler Birliği idi. Bu, Türkiye'yi NATO'nun askeri üssü haline getirmek için o yıllarda yeterince güçlü bir bahaneydi. İlk anlaşma Kore savaşının hemen ardından 1954 yılında imzalandı. İncirlik üssü ilk kez bu anlaşmayla Amerika'nın kullanımına açıldı. İncirlik'in ilk faaliyeti ise 1958'de Lübnan bombalanması oldu. İkinci önemli anlaşma 1976 yılında “Türkiye-ABD Savunma İşbirliği” adıyla imzalandı. O yıllar anti-empyralist mücadelenin yüksek olduğu yıllardı ve bu yüzden anlaşmalar da “üs” yerine “tesis” kelimeleri kullanılmıştı.

Türkiye ile NATO arasındaki en önemli anlaşma 1980 yılında imzalanan Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA) oldu. Anlaşma tarihi 5 yılı kapsıyordu ancak Amerika tarafından sürekli uzatılarak bugüne kadar gelindi. Bu anlaşma NATO'ya toplam 12 üs kazandırdı. Buraya kadar olanı, NATO ile Türkiye tarihinin bilinen-resmi kısmını oluşturuyor. NATO ile Türkiye arasında açıklanmayan askeri anlaşmaları, başka ülkelerde örgütlenen darbeleri, NATO'nun karşı-devrimi örgütlemek için kurduğu kontrgerilla örgütlerini, uyuşturucu trafiğini nasıl kontrolünde tuttuğunu ise hiç saymıyoruz.

NATO üyeleri:

Kurucu üyeler, 1949: ABD, Kanada, İngiltere, Fransa, İtalya, Portekiz, Danimarka, Belçika, Hollanda, Lüksemburg, İzlanda ve Norveç
1952, ilk genişleme: Türkiye ve Yunanistan
1955, ikinci genişleme: Federal Almanya
1982, üçüncü genişleme: İspanya
1999, dördüncü genişleme: Polonya, Macaristan ve Çek Cumhuriyeti
2004'te İstanbul Zirvesinde gerçekleşen genişleme: Slovakya, Slovenya, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Bulgaristan

Emperyalist suç örgütü

**NATO'ya
HAYIR!**

